

Osnovna šola Ledina, Komenskega 19, Ljubljana

Ledina piše

Avtor naslovnice: Teo Nograšek, 9. a

Maj 2014

Letnik LIV, ŠT. 1

Uvodnik

Drage Ledinke, dragi Ledinci!

Pred vami je nov izvod časopisa Ledina piše. Upamo, da bo vsak od vas v njem našel kaj zanimivega. Novinarji in novinarke smo se trudili, da bi vsebine predstavili čim bolj zanimivo.

V mali šolski kroniki vam predstavljamo pomembne dogodke, ki so zaznamovali dogajanje na šoli in izven nje.

Prebrali boste lahko zanimive potopise s potovanj, pisma poslancem, vtise z ekskurzij in šol v naravi ter z izmenjave, ko smo gostili madžarske učence in učitelje, rešili boste lahko tudi kakšno križanko, izvedeli, kaj menijo o ekskurziji v Italijo zlati bralci, razmišljanja devetošolcev o šolanju na Ledini.

Ljubiteljem angleščine pa ponujamo angleški kotiček.

Seveda pa nismo pozabili na učence razredne stopnje, ki so s svojimi literarnimi in likovnimi prispevki popestrili in obogatili glasilo.

Vrnila pa se je tudi teta Magda s svojimi nasveti.

V horoskopu pa si lahko preberete, kaj vas čaka v letošnjem letu.

Ledina piše

Glasilo OŠ Ledina, Ljubljana
Letnik LIV, št. 1
Maj 2014

Novinarke in novinarji: Zala Blatnik, Tina Gutnik, Titi Habicht, Hana Julija Kališnik, Klara Strojan, Lana Šilc, Rok Štular, Tjaša Trdič iz 6. b, Nadja Bajc, David Bernik Kljenak, Eva Brvar, Tjaša Peternel, Janž Zupin iz 8. b

Naslovnica: Teo Nograšek, 9. a

Mentorica: Zdenka Ožinger Hrovat

Mala šolska kronika

September

2. 9. 2013 – Sprejem prvošolcev

Šolski zvonec OŠ Ledina je v šolske klopi privabil 53 učenk in učencev 1. razredov. Ob spremstvu staršev, babic, dedkov ... so se ob 9.00 zbrali v srednji telovadnici.

Po uvodnem pozdravu gospe ravnateljice so slovesno prisluhnili slovenski himni in predstavitvi učiteljic. Sledil je ogled predstave Čukec v gozdni šoli z animatorko Aido Kralj, ob kateri so se nasmeljali in zaplesali. Po preizkusu v spretnosti zlaganja in prevažanja kock je sledila razdelitev razredov. Vsak prvošolec je dobil rumeno rutico.

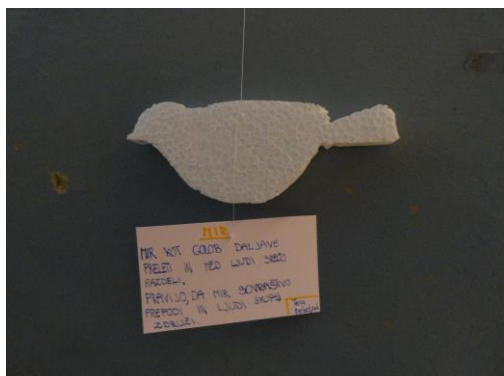
Skupaj so pogumno odkorakali v učilnici. V razredu so se učiteljice in učenci spoznali ob razdelitvi izdelanih črk začetnic imen otrok.

Ob prihodu staršev v matične razrede prvošolcev so učiteljice in učenci skupaj slavnostno zarezali v slastno torto z metuljem. Sledilo je sladkanje s torto, piškoti, sadjem in sokovi.

Prvi šolski dan je bil zabaven in nekaj posebnega.

21. 9. 2013 – Svetovni dan miru

V petek, 20. 9. 2013, smo učenci prve in druge triade obeležili svetovni dan miru.

Šestošolci smo pisali pesmice na temo miru, izdelovali ptičke iz stiropora in papirja. Na ptičke smo pritrdili pesmi oziroma misli o miru in jih izobesili po šoli. Pripravili smo tudi ptičjo pogačo in z njo razveselili ptičke.

Bilo mi je všeč, še posebej pa mi je bila všeč delavnica, kjer smo izdelovali ptičke iz stiropora.

Hana Julija Kališnik, 6. b

23. 9. 2013 – Jesenski kros

V ponedeljek, 23. 9. 2013, in v torek, 24. 9.

2013, smo izpeljali prvi športni dan za razredno in predmetno stopnjo – kros v Tivoliju. Polni energije, navdušenja, ploskanja, navijanja in tudi malo treme pred tekom je zaznamovalo čudovito jutro. Učenci so se zelo potrudili in dosegli odlične rezultate. Prvi trije v posameznih kategorijah so prejeli medalje.

22. 9. do 26. 9. 2013 – Izmenjava učencev

Letos smo izvedli že 12. izmenjavo v sodelovanju z OŠ Bičevjem in ÁI Kossuth Lajos ter Táncsis Mihály Gimnázium iz Dabasa.

Na izmenjavi je sodelovalo 32 učencev, 16 učencev iz Dabasa ter 16 učencev iz OŠ Ledina in OŠ Bičevje.

V izmenjavi je sodelovalo tudi 9 učiteljev.

Oktober

2. 10. 2013 – Ekскурzija šestošolcev na Notranjsko in Kras

V sredo, 2. 10. 2013, so bili šestošolci na geografski ekskurziji po kraških pokrajinah Notranjske in Primorske. Pot jih je vodila v Rakov Škocjan, na Cerknjsko jezero, v jamo Vilenico in v Lipico.

7. 10. 2013 – Planinski izlet na Kum

25 učencev planinskega krožka se je v soboto, 7. 10. 2013, povzpelo na Kum. Prilagodili so hitrost hoje, tako da so starejši učenci vrh dosegli malo prej, medtem ko so ljubiteljem narave omogočili, da so lahko med potjo občudovali lepote narave. Vsi so dosegli vrh in si v polni koči nabrali novih moči.

11. 10. 2013 – Prisrčen nastop Ledincev na Pediatrični kliniki

Točno ob 11. uri so učenci in učenke 2. a razreda v avli Pediatrične klinike s svojim nastopom in pesmijo Kot sonček sem odprli prireditev Donacija – Ustanove za novo pediatrično kliniko v Ljubljani, ki je novi Pediatrični kliniki podarila magnetno resonančni aparat, sredstva za izobraževanje zaposlenih, anestezijski aparat in ureditev prostorov.

15. 10. 2013 – Zbiralna akcija papirja

Akcija je na šoli potekala 15. in 16. oktobra 2013. Skupaj smo zbrali 14,6 tone papirja. Z zbrano količino papirja smo obvarovali 248 dreves, saj je za tono papirja potrebno posekati 17 dreves.

26. 10. 2013 – Ljubljanski maraton

Učenci OŠ Ledina so se v spremstvu učiteljev udeležili Ljubljanskega maratona, ki je potekal že osemnajstič zapored. Maratona se je udeležilo 54 učencev. Učenci so se v spremstvu svojih staršev zbrali pred trgovino Intersport, kjer so prejeli štartne številke in majice. Pred tekom sta učitelja za šport, Janez Podgoršek in Lorin Mösch, poskrbela za dobro ogrevanje in pravočasen prihod na start, učiteljici Monika Krošelj in Boža Šarbek pa za topel sprejem v cilju.

November

15. 11. 2013 – Tradicionalni slovenski zajtrk

Na šoli smo pripravili naravoslovni dan. Učenci so v delavnicah izdelovali panjske končnice, pripravljali hrano, se pogovarjali o čebelah in medu, pekli kruhke in zajtrkovali kruh z maslom in medom ter pili mleko.

18. 11. – 22. 11. 2013 – Osmošolci v šoli v naravi na Vojskem

Osmošolci so preživel pet dni na Vojskem, kjer so raziskovali naravo, kolesarili, plezali, streljali z lokom, kuhali idrijske žlikrofe, klekljali, opazovali zvezde na nebu in se družili.

28. 11. 2013 – Predstavitve publikacije »Dediščina v rokah mladih – Mladi posvojijo spomenik«

V četrtek, 28. 11. 2013, smo se Ledinci s ponosom udeležili slavnostne predstavitve publikacije »Dediščina v rokah mladih – Mladi posvojijo spomenik«, ki je nastala v okviru projekta »Dobre vesti iz naše šole in našega mesta«, katerega nosilka je naša šola. Prireditev je potekala v prostorih Kulturno informacijskega središča Evropske prestolnice mladih Maribor 2013.

December

9. 12. 2013 – Otroški praznični bazar

Učenci od 1. do 5. razreda, ki so vključeni v oddelke podaljšanega bivanja, so v predprazničnem času z veseljem in navdušenjem ustvarjali za otroški praznični bazar. Obiskovalce bazarja so v predprazničnem vzdušju pričakali nasmejanih obrazov in jim ponosno ponudili svoje izdelke.

20. 12. 2013 – Sladka slovenščina

Tudi slovenščina je lahko sladka. V to so prepričani devetošolci, ki so pri slovenščini pod mentorstvom Zdenke Ožinger Hrovat ponovili opis postopka. Pripravili so si okusno bananino torto z nutello.

Januar

10. 1. 2014 – Tekmovanje v atletiki

V petek so se učenci naše šole pomerili v nekaterih dvoranskih atletskih disciplinah. Sedem se jih je uvrstilo v finale, kar pet jih je stalo tudi na odru za zmagovalce.

Ana Škulj in Uma Jordan Ferbežar sta si bili kar precejšni konkurentki, saj sta se obe uvrstili v finale teka na 60 m, v katerem si je Ana pritekla drugo mesto, Uma pa tretje. Matej Gregorič je med mlajšimi fanti v teku na 60 m zmagal, Lara Podgoršek pa je bila v isti disciplini med dekletih tretja. V kategoriji starejših učencev in učenek, ki so nastopali v samo eni disciplini, si je zmago na 60 m pritekel Peter Podgoršek.

24. 1. 2014 – Po sledih žive kulturne dediščine

Klekljanje idrijske čipke je vpisano v slovenski register žive kulturne dediščine. To je obenem začetek prizadevanj razglasitve klekljanja idrijske čipke za živo mojstrovino državnega pomena, za vpis na Unescov reprezentativni seznam nesnovne kulturne dediščine človeštva.

Na Ledini pa vsako leto radi poprimemo za kleklje in se preizkusimo, komu tečejo hitreje pod rokami.

Letos so tekmoval le tri učenke, vse iz 8. b razreda. Najuspešnejša je bila Eva Brvar, ki je osvojila bronasto priznanje.

Zmagovalki je uspelo doseči zahtevano število točk za uvrstitev na državno tekmovanje, ki bo 15. junija 2014 v času Čipkarskega festivala v Idriji.

Februar

13.2. 2014 – Humanitarna prireditev Ledinski umetniki Ledincem

*Različnost nas bogati.
A nekatere ljudi morda bremeni.
Četudi je denar sveta vladar,
Ledincem je za sočloveka mar.
Janž Zupin, 8. 6*

Ledincem in njihovim staršem je mar za sočloveka, zato so 6. 2. 2014 napolnili veliko šolsko telovadnico in se udeležili humanitarne prireditve z naslovom Ledinski umetniki Ledincem. Prireditev je bila umetniška, saj so njene niti tkali sami umetniki: ledinski učenci, njihovi starši, učitelji in gostje. Eni izmed njih so bili tudi člani Folklorne skupine Sava Kranj, ki so ozračje dodobra ogreli s predstavitvijo rezijanske glasbe in plesa.

Osrednji del prireditve je bila gledališka predstava z naslovom Zverinice iz Rezije.

24. 2. 2014 – Zimski športni dan v Planici

Ob 8. uri smo se zbrali na Taboru in se odpeljali proti Gorenjski. V Planici nas je pričakal čudovit sončen dan in ogromno snega. Sposodili smo si sani in tekaške smuči in pričeli z aktivnostmi.

Iz Planice smo se s sankami odpravili proti Tamarju. Pot je bila dolga, a smo jo vsi premagali brez večjih težav. Nazaj smo se sankali. Bilo je super.

Marec

4. 3. 2014 – Pustni običaji na Slovenskem

Na pustni torek smo imeli kulturni dan. Pripravili smo deset delavnic, v katerih smo spoznavali pustne običaje, si izdelali maske in cvrli pustne krofe. Na koncu pa smo v telovadnici zaplesali in izbrali najboljšo masko.

12. 3. 2014 – Koliščarji v otroških očeh

V Mestnem muzeju Ljubljana so učenci OŠ Ledina izpeljali natečaj in postavili razstavo.

Petošolka **Alma Kristina Tadel**: »No, to je projekt, pri katerem sodelujemo otroci. Na začetku smo bolj spoznavali življenje koliščarjev, a smo kmalu napisali natečaj, izbrali naslov in logotip razstave. Vsako naše srečanje pa je obiskal tudi delavec muzeja in nam podrobno opisal in predstavil svoje delo. Meni je tale Muzej v malem zelo všeč. Glavni cilj je uspeh naše lastne razstave.«

(Časopis Delo, 2. 5. 2014)

April

2. 4. 2014 – Mednarodni dan knjig za otroke

Mednarodni dan knjig za otroke, 2. april, je vsako leto obeležen z rojstvom danskega pravljicarja Hansa Christiana Andersena.

V povezavi s tem dnem so se odvijale številne prireditve po Sloveniji. V Knjižnici Otona Župančiča (Mestna knjižnica Ljubljana) je bilo poleg prireditve ob 2. aprilu tudi odprtje razstave poučnih knjig z naslovom »Stoji učilna tiskana«. Na ta dogodek so bili povabljeni tudi nekateri naši učenci iz 3. b razreda (Živa G., Triša L., Brina R. S., Lev B. ter Gal Š. A.). Kulturna prireditev je potekala v znamenju rimske Emone in latinskega jezika. Med obiskovalci pa se je sprehajal celo rimski vojak – legionar.

23. 4. 2014 – UNESCO nacionalni projekt "Menjaj branje in sanje"

14 učencev iz 6. in 7. razreda naše šole se je udeležilo skupnega srečanja na zaključni prireditvi, ki ga je organizirala Gimnazija Ledina. Sprejeli so nas odlomki nežnih pesmi, polni človeške toplote in ljubezni, pesnice Neže Maurer, ki so jih na uvodni prireditvi prebirali ponosni gimnazijci, namreč pesnica je bila nekoč prav tako ledinska dijakinja. Po raznolikih delavnicah, v naši smo šivali ovitke za knjige, je sledil vrhunec srečanja – izmenjava knjig. Vsak sodelujoči je s seboj prinesel svojo že prebrano knjigo, v katero je zapisal tudi misel oziroma citat, in vsak učenec je v dar prejel "novo" knjigo.

Ustvarjalnost učencev 4. a

Bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Ker je bila nedelja, ni bilo potrebno iti v šolo in se je lahko ves dopoldan, do kosila, pa po kosilu do večera, ko se je pričelo temniti, potikal/potikala po okolici ...

Punčka se je potikala mimo parka in celega mesta. Ogledovala si je sonce in zvečer vesolje, luno in zvezde. Ko je to gledala, si je mislila, saj to je zanimivo. Gledala je vse, kako izgleda in kako svetijo zvezde. Rekla si je, moram tja v vesolje. Ko je naredila cel krog okoli mesta, se je spomnila, da bi šla v knjižnico po enciklopedijo vesolja. Sposodila si jo je. V treh urah jo je že v parku prebrala. V ponedeljek je punčka zbolela, zato ji ni bilo treba v šolo. Na njeno srečo je še vedno raziskovala vesolje. Po kosilu je šla mama v šolo. Dobila je naročilo, da mora pripraviti plakat o čemerkoli želi. Deklica se je razveselila in rekla: »Predstavila bom vesolje.« Takoj je začela delati plakat. Potem je pomislila: »Moram še malo ven, si ogledati vesolje.« Mama ji ni pustila, pa jo je prisilila z nekaj besedami. Deklica si je vse pogledala, prebrala in poslušala. Čez dva tedna je dobila petko v šoli. Bila je ponosna. Cele dneve je razmišljala o vesolju, tudi brala in gledala je samo vesolje. Čez deset let, ko je bila stara 18, je bila ista. Nekega dne so se ji želje uresničile. Z raketo je šla opazovat vesolje. Veliko novega je videla in izvedela. Celo svoje življenje se je učila o vesolju. Veliko je vedela. Do smrti je živela z vesoljem.

GAJA, 4. A

Ko se je potikal po okolici, je videl ptice, veverice, srne in celo jelena. Potem pa je nekaj proti severu počilo. Fant se je ustrašil in se skril za drevo. Pomislil je, zakaj bi lahko počilo in se je le spomnil. Počilo bi zaradi divjih lovcev, si je mislil. Sklenil je, da bo sledil poku in lovce naučil kozjih molitvic. Ko se je temu primerno oblekel, je šel. Najprej je moral prečkati trnjev gozd, to je bilo težko, saj so bili povsod ostri trni kot britev. Zato ni vedel, kako bi ga prečkal, nato pa si je domislil. V trnjevem gozdu so bila štiri drevesa s krošnjami, zato je splezal na prvega in s prvega skočil na drugega in tako je prečkal gozd. Pred seboj je zagledal koč. Ko je vstopil, so bili v koči štirje lovci. Igrali so karte, potem ko so zagledali fanta, so prenehali igrati. Fant jih je nekaj časa gledal, nato pa jim je razložil, da živali ni lepo pobijati. In takrat so vsi štirje lovci prisegli, da ne bodo več lovili živali.

NIK H., 4. A

Punčka Anja je imela zelo rada nedelje, saj se je potikala po gozdu in po mestu. Ni pa vedela, da so v tistem gozdu medvedi, ki sicer spijo, ampak nikoli ne veš. Ljudje so govorili, da so medvedi zelo grozni. Tako se je tiste nedelje Anja odpravila v gozd. Nihče je ni opazil. Hodila je že dobro uro in kar naenkrat zasliši renčanje. Mislila si je, da je v bližini kmetija in da ni nič hudega. Ko je renčanje slišala že petkrat, se je začela bati. Kmalu je opazila, da sploh ni na potki. Začela je kričati, vendar je s tem privabila medvede, ki so jo radovedno opazovali. O, ne. Kaj naj zdaj naredi. Iskala je pot, toda nič. Kar naenkrat pa mimo pride lovec, ki je iskal medvede. Našel je Anjo in jo odpeljal v svojo vas. Vse se je srečno končalo, saj so Anjini straši kmalu izvedeli za njeno dogodivščino in da je pri lovcu. Kmalu je Anja spet sedela ob svojih prijateljih.

PIJA MARIJA, 4. a

Mala deklica Anja se je zelo rada potikala po gozdu in zato je šla v gozd. Rada je gledala te prelepe cvetlice, potoke, drevesa, živali in še veliko čudežev narave. Zagledala je zelo lepega metulja in stekla za njim. Pripeljal jo je do neke hiše, ki je bila stara in zaprašena. Vstopila je vanjo in zagledala neko starko, ki ji je dala svetleče kamne in malo kruha. Anja se je zahvalila in šla naprej. Ko je hodila, je srečala neko deklico po imenu Saša. Anja in Saša sta se začeli igrati. Anja se je spomnila na starko, ki je bila zelo prijazna. Iz nahrbtnika je potegnila kruh in svetleče kamenčke in jih dala Saši. Saša je bila zelo vesela in kruh pojedla kar sama. Začeli sta tekmovati, katera naredi boljše hiško. Anjina je bila narejena zelo natančno, Sašina pa zelo na hitro. Saša ji tega ni privoščila, zato je šla do starke in ji rekla, naj uniči Anjino hišico. Starka je ponoči po nesreči uničila Sašino hišico. Saša je bila jezna na starko in jo začela zmerjati. Nato pa je do Saše prišla Anja in ji rekla: «Kdor drugemu koplje jamo, sam vanjo pade.» Anja se s Sašo ni nikoli več igrala.

Ta zgodba nas uči, da če mi delamo drugim težave, pademo vanje sami.

TJAŠA, 4. a

PESMI O KODELJICI

**Kodeljica sem,
po vesolju tavam in tavam
na repatčevi rami.**

**Pritavam do vseh vrst planetov,
a nikjer me nimajo radi.**

**A naposled le najdem svoj planet Zemlja,
se zasadam in zrastem v regrat.**

Ela, Pija, Nik I., 4. a

**Kodeljica sem, ki poletim in spet kot nova
zacvetim.**

**In ko visoko letim, se bojim, da Zemlje ne
izgubim.**

V rumeno cvetlico se spremenim.

Ko veter zapiha, odletim in okoli Zemlje se vrtilim.

**Nekatere cvetlice živali pojedjo, druge ljudje
odtrgajo.**

**Vseeno upam, da se nam to zgodilo ne bo,
a kaj me moremo?**

Lan, Nik T., Tjaša, Irma, Črt, Matlc, 4. a

Kodeljica skodeljica se igra.

Odide in zaplava v vetru.

**Kodeljica skodeljica je majhno seme,
ki ga odda na Zemljo in zraste.**

**Kodeljica skodeljica je res majhna,
ampak je vredna za cel svet.**

Ela, Nik I., Meris, Pia, 4. a

**Sem kodeljica,
ki iz Zemlje letim.**

**Kodeljica sem,
ki v vesolju na kometu sedim.**

Rada imam Zemljo, veter in vesolje.

Rada imam tudi prijatelje in prijateljice.

**Nad Zemljo rada letim
in s kometom rada se smejim.**

Gaja, Krenare, Krenar, Petar, Nikola, Luka, 4. a

**Kodeljica,
globoka kot skodelica.**

**V vetru se ziblje,
počasi se giblje.**

**Ko veter jo nosi,
semena ne iztroši.**

**Ko pride v vesolje,
izgubi svoje olje.**

**Sreča kometa,
ki mu gori peta.**

**Ima lep rep,
ki zveni kot vesoljni svet.**

**Ima hladen obraz
in strašen glas.**

**Leti skozi vesolje in pazi,
da ne pade globoko v morje.**

**S kodeljico leti
in se mu čelo občasno topi.**

**Leti skozi črno luknjo
in pade v suknjo.**

**Ko se izmota,
pade na robota.**

**Ko se končno izmakne,
mu prva kaplja znoja kapne.**

**Prideta do planetov starih Keltov.
Gori rožice cveto
in jima žaljivke trosijo.**

**Kodeljica končno najde svojo
zemljo
in pravo željo.**

Pija, Brina, 4. a

**Kodeljica sem,
ki leti po zraku.
Sem vesela in lepa,
prav zares sem smešna.**

**Najdem komet,
letim po vesolju z njim.
Zgubljena letam po vesolju
in iščem svojo zemljico.**

**Najdem jo in sem srečna.
Iz mene nastane regrat
in vesela sem vsa.**

Teo, Jakob, Andrea, Betka, 4. a

RIMA

Rima je fina.
Z rimo lahko
spremeniš ribo v radirko.
Babi postane mami in stric postane
vic.
Čebela postane bela
in črka »be« postane »ce«.
Rima je zares fina.

Gal Ključevšek, 4. a

Ustvarjalnost učencev 4. b

Ste kdaj razmišljali o tem, da bi primerjali svoje starše z nekim predmetom. Kaj ima mamica skupnega z vrtnico? Kaj pa očka? Je močan kot slon?

MOJI STARŠI

Moja mamica je kot vrtnica in tudi kot zaklad. Kot vrtnica je, ker se včasih razjezi in tudi skoraj razcveti, kot zaklad pa je, ker je včasih zelo prijazna.

Moj očka je kot kuhalnica in kot bombon. Kot kuhalnica je vedno, ker zelo dobro kuha, kot bombon pa, ker je odvisno, če je prijazen, je kot zelo sladek bombon, če pa je malo bolj strog, pa je kot kisel bombon.

Maruša Komat, 4. b

Mami: moja mamica je kakor veliko drevo z dolgimi vejami, saj me vedno sprejme v svoj objem. Moja mamica je kakor brisalec, ker vedno briše moje slabe lastnosti. Moja mami je kot smerokaz, ker mi vedno pomaga najti pravo pot.

Oči: moj ati je kakor nalivno pero, s katerim zapišeš dogodivščine. Moj ati je kakor črpalčka, ki te napolni z dobro voljo. Moj ati je kakor hiša, v katero se zatečeš, kadar je nevihta.

Eva Barbara Kalíšnik, 4. b

Moja mami: moja mami je kakor rožica takrat, ko je prijazna in super. Takrat, ko pa je slabe volje, se najraje nekam odpravi, takrat je kakor sonce, ki zaide in se naslednji dan spet vrne.

Moj oči: moj oči je super, takrat je pripravljen na vse, je kot kamen sredi jase. Včasih pa ga je boljše pustiti pri miru, tako kot drevo sredi gozda.

Zarja Javrh Dobernik, 4. b

Domišljija ne pozna meja. Čudežev je veliko! Preberite in se prepričajte.

MEDVED POMAGA NAJTI ČUDEŽNO ZDRAVILO

Za devetimi gorami in sedmimi vodami so živele tri deklice in njihova mama je bila zelo bolna. Najstarejša deklica je bila malo neumna. Nekega dne pa je bila bolna mama sama doma. Želela si je čaj in zato je vstala iz postelje in si skuhala čaj. Ko je prišla nazaj v posteljo, je še močneje kašljala. Poklicala je hčere in jih poslala iskat zdravilo. Najmlajša je takoj zbežala domov, starejša pa za njo. Najstarejša je nadaljevala pot in se ni ustrašila niti, ko je videla medveda. Šla je do njega in ga pobožala. Medved ji je rekel, naj gre do zelene koče. Tam bo dobila čudežno zdravilo. Deklica je šla do zelene koče, vstopila in tam zagledala kraljeviča. Rekel ji je, da ji bo dal čudežno zdravilo, če mu iz gozda prinese mušnico. Deklica je to naredila in kraljevič ji je dal zdravilo. Na poti nazaj se je še zahvalila medvedu, doma pa sta jo pričakali sestre. Bili sta ponosni nanjo. Zdravilo so prinesle mami, mama ga je pojedla, vstala iz postelje in ozdravela. Sestre so jo objele in živele so srečno do konca svojih dni.

Ana Bernik Kljenak, 4. b

DEMONOVA VRNITEV

Nekoč je stal grad, v katerem so živele tri deklice s svojo mamo. Ta grad je napadel demon. Ujel je tri deklice, mamo pa polil s strupom, da je zbolela. Demon je trem deklicam povedal, da se bo maščeval, saj so ga za dvanajst let zaprli v podzemlje. Prva deklica je opazila, da ima demon čudežno zdravilo za mamo. Ponoči je v grad prišel kraljevič in osvobodil deklice, potem pa je naenkrat izginil. Deklice so demonu vzele napoj in mu napisale listek, na katerem je pisalo: »Pojdi do čarobnega potočka in pij vodo pa boš postal kralj sveta.«

Mama je takoj popila napoj, ki so ji ga dale hčere, in ozdravela. Demon je dolgo hodil skozi puščavo in gozdove, dokler ni zagledal potočka. Napil se je vode iz potočka in zaspal. Čez nekaj ur ga je zbudil močan veter. To je bila črna luknja. Demon je hotel zbežati, toda zaradi vode ni mogel leteti. Črna luknja ga je posrkala vase in ga za vedno zaprla v temno podzemlje. In tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Kaj pa se je zgodilo z demonom? Spremenil se je v medveda. **Tadej Skubic, 4. b**

KRALJEVIČ IN TRI DEKLICE

Za sedmimi gorami je živela čarovnica. Poleg njene hišice je stala zelo revna hišica. V njej je živela bolna mama s tremi deklicami. Za bolno mamo ni obstajalo drugo zdravilo kot rože milnice. Deklice so se odločile, da jih bodo odšle iskat. Čarovnico so prosile, da jim da poseben napitek, s pomočjo katerega bodo nevidne. Na poti so prišle do posebnega kraljestva. Popile so malo čarobnega napitka in pričele iskati čudežno zdravilo. Zagledale so kraljeviča, vendar so morale nazaj, ker jim je prišel popuščati čarobni napitek. Ker so tako hitele, se je deklici čarobni napitek polil. Zaradi tega niso prišle do rože. Zajahale so medveda, ki je prišel mimo in se žalostne odpravile proti domu. Prispele so domov in bolni mami povedale žalostno zgodbo. Dodale so še, da so se zelo potrudile. Bolna mama je kar naenkrat ozdravela zaradi tega, ker so se njene predrage deklice tako zelo močno potrudile zanjo. In bili so veseli do konca svojih dni.

Lana Kariž Meško, 4. b

ČUDEŽNO ZDRAVILO

Nekoč je živela grofica. Imela je dva sinova. Nekega dne grofica zboli. Svojega prvega sina je poslala po zdravilo. Sin se je odpravil na pot. Ko je prišel v gozd, je vzel hrano ter jedel. Mimo je prišel medved in ga prosil, če mu da malo hrane. Kraljevič mu je ni dal, zato ga je medved raztrgal na koščke. Mati je na pot poslala še drugega sina. Tudi on je v gozdu najprej malical. Tudi k njemu je prišel medved in ga prosil za hrano. Drugi sin mu jo je dal. Medved ga je vprašal, če mu lahko kako pomaga. Kraljevič mu je povedal, da je njegova mama bolna. Medved je rekel, da živijo v vasi tri deklice. Najlepša je čarovnica in drugi dve sta dvojčici. Prva ima v roki steklenico s strupom, druga pa steklenico z zdravilom, vendar je steklenica skoraj prazna. Deklico z zdravilom mora vzeti domov. Fant je res naredil, kar mu je rekel medved. Ko je prišel domov, je mama ozdravela in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Katja Pestelj, 4. b

MEDVED ČEBELAR

Nekoč pred davnimi časi in za sedmimi gorami so v stari hiši živele tri deklince in ena bolna mati. Bile so revne in uboge deklince. Vse tri deklince so bile zelo lepe, vendar so se razlikovale. Prva deklica je imela črne lase in modre oči. Bila je zelo pohlepna. Druga deklica je imela dolge lase do tal, bila je suha in zelo dobro se je razumela s prvo sestro. Tretja deklica je bila najlepša. Imela je zlate skodrane lase, svetlo modre oči in čudovito postavo.

Nekega dne se je mati zelo slabo počutila. Svojim trem hčeram je rekla: »Ti moja prvorojena hči, vzemi te moje dragulje in se odpravi na pot, da najdeš zdravilo.« Prva hči se je odpravila na pot. Mamine dragulje si je dala v žep in že je prišla do prve vasice, kjer vladajo bogataši in zdravniki iz celega sveta. Ustavil jo je prelep kraljevič. Ponudil ji je roko, poročila sta se in odkorakala v grad. Tam sta jedla ter pila in prva hči je čisto pozabila na svojo bolno mater. Bolna mati je ugotovila, da hčere ne bo več nazaj. Poslala je drugo hčer in ji dala nekaj denarja. A na žalost se je z drugo hčerjo zgodilo popolnoma enako. Poročila se je in pozabila na svojo bolno mater. Nato je bolna mati poslala še zadnjo, tretjo hčer. Poljubila jo je in hči se je odpravila na pot. Izbrala je drugo pot. Prišla je do velikega drevesa. Tam je zagledala veliko medu. Hotela ga je poskusiti, pa se je pred njo pojavil velik medved. Ponudil ji je med, ki je bil slasten. Nato je hči objela medveda in on se je spremenil v kraljeviča.

Skupaj sta nabrala med. Odšla sta domov, se poročila in bolni materi ponudila med. Takoj je ozdravela in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Clara Lucia Paolucci Kolosovski, 4. b

Zimski športni dan je super. Četrtošolci so uživali v zimskih radostih skupaj s petošolci. Udeležili so se lahko drsanja, pohoda, sankanja ali smučanja. Prav vsi so uživali!

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

4. in 5. razredi smo imeli zimski športni dan.

Prijavili smo se lahko na 4 dejavnosti: drsanje, sankanje, smučanje, pohod. Izbral sem si sankanje na Pokljuki. S sanmi in opremo smo se zbrali na avtobusu in po uri in pol vožnje prispeli na Pokljuko. Tam smo se pripravili in se začeli sankati. Proga je bila podobna malce bolj razritemu »krompirišču«. Že ob prvem spustu sem zletel na ledeni rob proge in sem se popraskal. Naslednjih nekaj spustov sem še padel. Nato smo se šli kepat. Po vrnitvi s kepanja smo tekmovali, kdo prej prisanka na cilj. Pri zadnjem spustu sem se zaletel v mrežo in izpulil količek. Spremenil bi le to, da proga ne bi bila tako razrita.

Vsi zadovoljni smo se vrnili v Ljubljano. Vendar bi bilo bolje, če bi sankanje naslednje leto potekalo v Kandršah.

Martin Konič, 4. b

Pri odločitvi, kam naj grem, so mi pomagali prijatelji. Pomagali so mi tako, da sem jih vprašala, kakšno je smučišče. Odgovorili so mi, da njim ni bilo ravno všeč. Tako sem se odločila za drsanje.

Ko smo prišli na drsališče, smo se preobuli v drsalke. Na drsališču nismo bili sami. Drsali smo v skupinah. Naučili smo se veliko novih fint. Vmes smo imeli odmor, da smo pili in pojedli sadne ploščice. Ko je bilo odmora konec, smo se šli igro lačni morski pes. Ko smo se nehali igrati, smo se šli še eno igrico. Na koncu smo lahko še prosto drsali ali pa se šli spuščat po klančini. Spuščanje po klančini je bilo zelo zabavno.

Na poti v šolo smo si s Claro in Gašperjem izmišljali zgodbe, kot so npr.: Prekletstvo najstnic, Grozna grozljivka in še veliko drugih. Imeli smo se zelo zelo dobro.

Ana Katarina Tušar, 4. b

Odločila sem se za smučanje, ker letos nisem prav veliko smučala in ker se mi je zdelo najbolj zanimivo. Priprave niso bile naporne. Morala sem iti v trgovino po dve makovi štručki, vitamine C za energijo in vrečko za sadje. Vzela sem tudi plastenko vode z okusom robide in borovnice. Potem sem doma vzela mamino največjo torbo in vanjo dala vse, kar smo kupili, in še rezervne obleke. Odpravila sem se spat.

Zbudila sem se že ob 7.00, ker sem bila tako vznemirjena. Popila sem kozarec soka in se oblekla v kombinezon ter si na glavo poveznila kapo, na roke pa rokavice. Z atijem sva potem odšla v klet po smučke, pancarje, čelado in očala ter vse lepo pripravila. Čelado in očala sem pripela na torbo, pancarje pa sem dala vanjo. Z atijem sva se odpravila proti avtobusu. Tam smo smučke in torbo zložili v prtljažni prostor in se usedli v avtobus. Odpeljali smo se na Pokljuko. Ko smo prišli na Pokljuko, smo se ustavili pri penzionu Jelka, kjer smo pomalicali, medtem pa je ga. Vladka odšla po karte. Za malico smo imeli sendvič s pršutom in sok. Po malici smo se preobuli v pancarje in si nadeli čelade. Smučke smo odnesli po hribu navzdol in se tam ogreli. Potem smo se postavili v vrsto. Gospod nam je pomagal ujeti krožniček in odpeljali smo se tri kroge, potem pa smo zamenjali smučišče. Z gospo Vladko sem se peljala s sidri. Tudi tam smo naredili tri kroge, potem pa smo se s smučišča Jelka povzpeli k penzionu. Smučanja je bilo konec. Nekaj smo še pojedli, potem smo popili še čaj, nato pa smo se hoteli igrati. 4. A je naredil tobogan in tam smo se spuščali, dokler ni bilo treba na avtobus. Udobno smo se namestili in se pogovarjali.

Malo smo se hecali, potem pa smo se igrali različne igre. Ko smo prišli nazaj na Tabor, smo vzeli prtljago in smučke ter odšli vsi nasmejani in veseli domov.

Komaj pričakujemo nov športni dan.

Jerca Marinko, 4. b

Odločila sem se za drsanje, ker sem želela spet drsati. Pripravila sem se že v ponedeljek. V šoli smo pojedli malico in odšli na drsališče. Ko smo prišli, so se tam že drsali drugi učenci. Preoblekli smo se in počakali, da smo si lahko sposodili drsalke. Najprej smo šli na drsališče, kjer so nas ogreli in dali v skupine po 11. Delali smo vaje in igrali smo se ribice in morski pes. Na koncu smo prosto drsali in zadnjih 17 minut smo se lahko spuščali po ledeni strmini z napihnjenimi blazinami.

Marjeta Čater Timer, 4. b

Odpeljali smo se na Pokljuko, kjer smo najprej pojedli malico ter smučarji dobili karte. Potem smo se ogreli ter se razdelili v tri skupine. Mojo skupino je vodil gospod Lorin. Kmalu smo odšli na drugo smučišče s sidri. Tam smo smučali do 11.30. Potlej smo pojedli še malico in spili čaj. Po malici smo še malo smučali.

Nato pa smo vzeli smuči in jih nesli nazaj na avtobus. Kmalu smo spet prišli na Tabor, se poslovili od svojih prijateljev, vzeli nahrbtnike in smuči ter odšli vsak svojo pot. To je bil moj najboljši športni dan! Z lahkoto bi ga ponovila.

Marcela Grošelj, 4. b

Ker zelo rada smučam, sem se vpisala na smučanje.

Ko smo prišli na smučišče, smo si nadeli smuči. Še prej pa smo si obuli pancarje. Vzeli smo palice in odšli na vlečnico. Ko smo prispeli do vrha smučišča, smo smučali dol. Potem smo odšli na vlečnico in spet smučali dol. Gospod Janez in gospod Lorin sta nas razdelila v tri skupine. Nato smo smučali na večjem smučišču. Tam pa niso bili krogci, ampak sidra. Skoraj vsi smo se malo ustrašili. Tako smo se vozili gor v parih. Ko sva se s prijateljico vozili gor, je ona padla. Mislila sem, da bom tudi jaz padla, pa na srečo nisem. Tako smo se s prijateljicami še dolgo hecale, da je sošolka zelo lepo padla, saj ni potegnila še mene. Po malici smo še malo smučali, nato pa pospravili smuči in se odpeljali nazaj v Ljubljano.

Na Tabor smo se pripeljali okoli treh in mislim, da je bil športni dan vsem všeč.

Eva Barbara Kališnik, 4. b

Jaz sem si izbrala smučanje zato, ker zelo rada smučam, vendar nisem imela pancarjev in mi jih je zato posodila gospa Vladka.

Najprej smo se odpeljali z avtobusom do Pokljuke, kjer smo pojedli malico, potem pa smo se odpravili na smučišče. Najprej smo bili na malem smučišču, nato pa so nas učitelji dali v skupine in smo nekateri odšli na veliko smučišče. Nato so se nam pridružili še ostali. Zanimivo mi je bilo, da so imeli skoraj vsi palice. Smučali smo veliko, saj na začetku ni bilo gneče. Nato smo imeli malico, ki smo si jo prinesli s seboj. Po malici smo še malo smučali na velikem smučišču.

Na koncu pa smo se odpravili do avtobusa in se odpeljali nazaj v Ljubljano, kjer so nas že čakali starši.

Zarja Javrh Dobernik, 4. b

V sredo, 26. 2. 2014, smo imeli športni dan. Šla sem na pohod.

Na pohodu smo šli mimo Žal do Gramozne jame. Tam smo imeli postanek. Z Irmo sva hoteli pogledati kip, a nama fantje niso dovolili, ker je bil tam gol moški, a nato sva ga le lahko pogledali, ker so fantje nekam splezali. Ko je bilo konec postanka, smo se odpravili naprej. Hodili smo in prišli do igrišča, na katerem smo se zabavali. Tam smo imeli še eno malico.

Nato smo se odpravili proti šoli. V šoli smo imeli kosilo in nato sem morala že domov, a slišala sem, da je bilo vsem všeč, kjer so bili.

Maruša Komat, 4. b

Dan pred športnim dnevom sem velikokrat preveril, če imam vse, da ja ne bi česa pozabil. Naslednji dan sem moral zgodaj vstati, ampak sem bil vseeno vesel, ker sem vedel, da me čaka smučanje.

V avtobusu sem se dobro zamotil, da mi ni bilo dolgčas. Ko smo prišli, smo nekaj pojedli, nato pa odšli smučat. Na sidru sem najprej hotel biti sam, potem pa sem šel vedno z Aljošo. Nato smo spet nekaj pojedli in šli spet smučat. Super se mi je zdelo, ko mi je gospod Lorin dovolil iti po celem snegu. Na koncu smo nekateri prišli do hotela Jelke po gozdu.

Bilo je zelo dobro, a po mojem mnenju bi lahko šli večkrat v gozd.

Vid Boncelj Trošt, 4. b

Na zimskem športnem dnevu sem se udeležil drsanja.

Ko sem prišel v šolo, sem bil oblečen v smučarske hlače, dolge spodnje hlače, majico, pullover in smučarsko jakno. Ko smo pojedli malico, smo peš odšli do drsališča Lucky Luka. Ko smo se učili drsat, mi ni bilo tako všeč. Ko pa smo se igrali, lovili in prosto drsali, mi je bilo zelo všeč. Ko smo se preobuli, smo se lahko spustili po ledenem toboganu z napihljivimi obroči.

Ko smo peš prišli do šole, je bilo konec zimskega športnega dne.

Gašper Muhar, 4. b

Potovali smo

London – mesto zabave, nakupov in znamenitosti

Med jesenskimi počitnicami smo se z družino odpravili v London. Leteli smo z letališča v Zagrebu. Polet je trajal dobro uro. Ko smo prispeli na letališče Gatwick, smo vzeli prtljago in pot nadaljevali z vlakom. Vožnja do centra je trajala pol ure. Ker smo se doma na to potovanje skrbno pripravili, smo že kar takoj začeli z ogledi. Najprej smo se sprehodili do Buckinghamske palače, kjer živi kraljeva družina. Tam smo si ogledali menjavo straže in seveda naredili celo vrsto zanimivih fotografij. Pot smo nadaljevali po parku, v katerem je bilo veliko veveric, ki so se sprehajale kar med sprehajalci. Ogledali smo si Big Ben, znamenito londonsko uro. Proti večeru smo se sprehodili po znameniti nakupovalni ulici, ki se imenuje Oxford Street. Ulica je dolga 2,5 km, ob njej pa so na obeh straneh same trgovine. Mi smo se ustavili v trgovini M&M, ki jo pri nas poznamo po pisanih bombončkih. Ta trgovina ima kar tri nadstropja, v njej pa lahko kupiš vse, kar je povezano s temi bomboni: majice, zvezke, igrače, obeske, bombone ... Kaj vse so naredili iz preprostih bombonov? Česa takega si nisem predstavljala niti v sanjah. Precej utrujeni smo se odpravili v hotel. Malo smo pogledali po zemljevidu in izračunali, da smo ta dan prehodili več kot 10 km. Utrueni smo takoj zaspali.

Naslednji dan smo si v hotelu privoščili obilen zajtrk. Potem pa smo si najprej priskrbeli vozovnice za podzemno železnico. Sedaj je bilo potovanje bolj prijetno. Najprej smo se odpravili do Notting Hilla. Ogledali smo si znamenito tržnico in poiskali knjigarno, v kateri so snemali film Notting Hill. Seveda smo spet naredili veliko fotografij. Popoldne smo se sprehodili po Tower Bridgu, kasneje pa smo si ogledali še Greenwich, kjer poteka 0 poldnevnik. Tu smo spoznali prijetno angleško gospo, ki se je z nami sprehajala po parku in nam razlagala o življenju v Londonu.

Tretji dan smo si ogledali muzej Madame Tussauds, muzej voščenih lutk. S sestro sva se slikali s svojimi najljubšimi pevci, igralci in športniki. Nekatere lutke so skoraj take, kot da bi bile prave. Z muzeja pa smo se povzpeli še na London Eye. To je veliko kolo, ki se vrti, mi pa smo si med tem London ogledali še z višine. Obiskali smo tudi britanski muzej, ki je zelo velik. Zvečer smo se sprehodili po kitajski četrti, kjer smo videli take torte, da nismo verjeli, da so prave.

Zadnji dan potovanja smo namenili nakupovanju. Vsak izmed nas je imel svoje želje, vendar nas je omejeval čas. Kljub vsemu smo si kupili nekaj oblek in spominkov, ki smo jih podarili sorodnikom in prijateljem.

Potovanje je zelo hitro minilo. Naj vam za konec povem, da je bil ogled Londona želja moje sestre. Če pa bi kdaj starši želeli izvedeti, kam bi si želela jaz, bi zagotovo odgovorila: v New York.

Lana Šilc, 6. b

POTOVANJE PO AMERIKI

Ko so se začele počitnice, sem odšel v Ameriko. Nestrpno sem pričakoval, kakšna je ta prostrana dežela, ker po filmih in novicah sodeč, je Amerika izredno nevarna dežela. Tudi nisem vedel, kakšni bodo ljudje, upal sem, da bodo prijazni do mene in me sprejeli spoštljivo, vljudno.

Odpotoval sem s starši in z bratom na počitnice in trening v Ameriko. Po napornem letu z letalom smo prespali v Los Angelesu. V nedeljo smo se odpravili v kraj Ojai. Tam sta me starša skupaj z bratom Vidom pustila v akademiji tenisa. Tu sem spoznal nove prijazne prijatelje, ki so prišli v teniški kamp z vseh koncev sveta (Japonske, Kanade, Mehike ...). V tem kraju sem ostal štirinajst dni. Treniral sem dvakrat na dan po dve uri ter se učil angleški jezik. Skupaj s prijatelji smo se zabavali, saj smo se igrali tudi druge stvari, npr. nogomet, košarko in delali na kondicijskih pripravah. V akademiji sem se naučil veliko novega o Ameriki. Vsako jutro sem se prebudil ob sedmi uri, nato sem odšel zajtrkovat in po zajtrku smo že začeli s treningi tenisa. Ko se je končal dopoldanski trening, sem odšel na kosilo. Kosilo je bilo odlično in zelo slastno, kar dobro mi je teknilo. Po kosilu sem imel prosti čas, da naredim domačo nalogo za angleščino. Potem smo že začeli s popoldanskim treningom. Trening je bil zelo naporen, ampak vedel sem, da moram dati vse od sebe in se potruditi, tudi če sem utrujen. Ko je bila ura pet, sem končal s tenisom in se počasi odpravil na angleščino. Na začetku angleščine priznam, da sem imel malo treme, ampak ko sem se navadil, mi je šlo dobro od rok. Angleščina mi je bila zanimiva, saj sem se naučil veliko novega. Po angleščini sem odšel na večerjo, potem smo z učiteljem igrali razne športne igre. Nato se je začel počitek in spanje. Tako se je končal moj dan. Tak urnik je potekal vse delovne dneve in ko je prišel vikend, sem odšel igrat turnir. Tam sem dosegel lep rezultat, saj sem se uvrstil v četrtfinale, kar pomeni med prvih osem v državi Kalifornija.

Zadnji dan v akademiji sem bil v veselem pričakovanju, da bom zopet videl starše in odšel iz kraja, kjer sem se imel super. Napočilo je dolgo potovanje skozi Ameriko. Naše potovanje se je začelo v Las Vegasu, zabaviščnem mestu, polnem hotelov in igralnic. Tam sem si ogledal zelo zanimive hotele in vsak hotel je predstavljal kakšno mesto, npr. Pariz, New York, Benetke. Hoteli so bili tako veliki, da sem se skoraj izgubil. Las Vegas je zelo veliko mesto in je še posebej lepo ponoči, ko je v celoti razsvetljeno, kot pri nas za novo leto. V Las Vegasu smo prespali dva dni, nato smo se odpravili proti Grand Canyonu.

Grand Canyon je zelo lepa pokrajina, kanjon, ki ga je naredila reka Kolorado. Bilo je čudovito videti tako lepo barvno oranžno gorovje. Tam smo bili celo dopoldne in uživali v prelepem razgledu. Ko smo se naveličali, smo odšli naprej proti Monument Valley in pri tem prečkali ameriško državo Utah. Peljali smo se zelo dolgo in ko smo se že bližali, sem zagledal zelo lepo oblikovani gori. V tem kraju, kjer smo se nahajali, so snemali znane kavbojske filme. Puščava je bila tako dolga, da ni bilo videti konca. Tam sem videl zelo veliko Indijancev, ki so ohranjali svojo starodavno kulturo.

Naslednji dan smo odšli proti San Diegu. Med potjo smo se še ustavili pri velikih kaktusih, imenovanih »Saguaro«. Ko smo prispeli, smo si šli ogledat največji vodni akvarij na svetu. Tam sem si ogledal tudi veliko predstav. Najboljša predstava je bila z morskim levom in ko sem si ogledal severnega medveda. V vodnem parku sem bil celo popoldne. Ko se je zvečerilo, smo se odpeljali v motel in tam prespali.

Zgodaj zjutraj smo odšli naprej proti Los Angelesu, mestu angelov. Potovanje je bilo dolgo, trajalo je ure in ure, da smo prispeli do cilja. Malo naprej od Los Angelesa je bilo mesto, ki se je imenovalo Santa Monica. Tam smo nekaj dali pod zob in si ogledali plažo Santa Monice. Potem smo se odpeljali nazaj proti Los Angelesu in počakali na letalo, ki nas je odpeljalo nazaj proti domu.

Tako sem končal s potovanjem po Ameriki in moram reči, da sem bil zelo zadovoljen nad Ameriko. Amerika je prostrana dežela, z raznoliko pokrajino in multikulturnimi mesti. Spoznal sem zelo veliko novih ljudi, ki so bili zelo prijazni do mene. Moram reči, da sem se imel zelo lepo, še posebej, ko sem bil v teniški akademiji.

Aljaž Fugina, 8. b

Na potovanju po Angliji

2. dan

Ko smo se zjutraj zbudili, smo pojedli angleški zajtrk in se odpeljali pogledat Cantenbury. To je bilo pomembno mesto na poti iz Londona v Dover že v času Rimljanov. Cantenbury je danes tipično angleško mesto s prav posebno katedralo, ki je središče katoliške cerkve v Veliki Britaniji. Katedrala ima zelo dolgo ladjo – kar 60 m in je zato ena najdaljših srednjeveških cerkva. Ima tudi zelo lepa okna iz raznobarnih stekel. Mami nama je z Ano razložila, da najdemo v katedrali različne sloge – romaniko in gotiko.

Nato smo si pogledali Greenwich - kraljevi observatorij, kjer smo videli prvi poldnevnik, ki so ga določili na mednarodni konferenci leta 1884. Dokler niso odkrili načina, kako določiti zemljepisno širino, je imelo veliko ladij nesreče, ker niso točno vedeli, kje se nahajajo.

Videli smo tudi muzej kraljevih astronomov. Prvi kraljevi astronom je bil Edmond Halley, v obdobju od 1720 do 1742. V Greenwichu smo si ogledali veliko različnih teleskopov, od majhnih do zelo velikih.

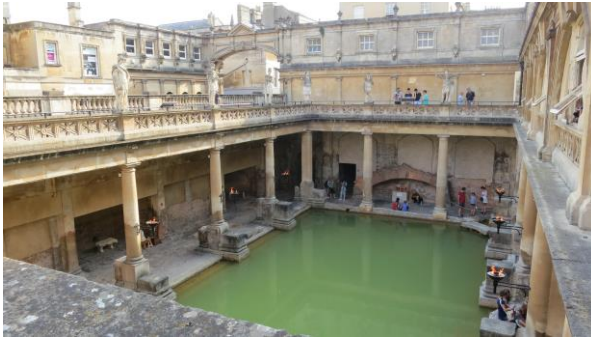
Z avtom smo se zapeljali skozi London in videli nekatere od znamenitosti – Tower Bridge, Tower of London, St. Paul's Chatedral, Piccadily Circus ... Ustavili pa se nismo, saj je bilo že pozno.

3. dan

Danes smo si šli pogledat Stonehenge, ki je svetovno znana znamenitost iz prazgodovine. Verjetno je bil tempelj posvečen soncu. Stonehenge je bil zgrajen pred 4000 leti in je narejen iz zelo velikih kamnov – menhirjev in monolitov. Tudi zato je zanimiv, saj v bližini ni tako velikih kamnov. Zgodovinarji ne vedo natančno, kako so jih v prazgodovini privlekli do kraja, kjer danes stojijo. Danes vidimo le del Stonehengea. Ko je bil zgrajen, je imel veliko več kamnov.

Nato smo se odpeljali v Bath, ki je zelo znan po dobro ohranjenih termah iz časa Rimljanov in po gregorijanski arhitekturi. Sprehodili smo se po mestu in si ogledali gregorijanske hiše. Na trgu s pogledom na terme smo se ustavili na kosilu. Za kosilo smo imeli tradicionalni Fish and chips.

Ogledali smo si terme, zgrajene v 1. stoletju n. št., za katere je bil značilen zelo napreden način gradnje za tisti čas, saj so imeli že vodovod, kanalizacijo, ogrevanje dvoran ... V termah so se ljudje kopali, počivali, hodili v savne, na masažo ... in sklenili so še kakšen posel. Verjeli so, da so termalni vrelni delo boginje Sulis Minerva in da ima voda zdravilni učinek. Iz celotnega rimskega cesarstva so se ljudje hodili kopat v terme. Muzej je bil prav zanimiv in z Ano sva imela slušalke s predstavitev term za otroke, ki je bila v francoščini.

Nato smo se z avtom zapeljali do zelo znanih gregorijanskih stavb, ki so postavljene v krog - The Circus, in polkrog – Royal Crescent.

7. dan

Zjutraj smo se oblekli in pojedli angleški zajtrk. Nato smo šli v NRM-National Railway Museum. Na ta dan sem čakal že od začetka potovanja. Tam smo šli najprej v Station Hall, kjer smo videli vlake kraljeve družine – kraljice Viktorije, kralja Georga, kraljice Elizabete ... Nato smo šli v Great Hall, kjer smo videli veliko parnih, dizelskih in električnih lokomotiv, kot na primer Mallard, Domination of Canada, Shinkansen, Rocket ... Preizkusili smo The Mallard Experience, to je simulator, ki simulira Mallardovo vožnjo, ko je dosegel svetovni rekord. V simulatorju nas je fino premetavalo. Nato sem šel pogledat The Works, kjer so popravljali lokomotive, med njimi tudi zelo znano lokomotivo Flying Scotsman.

Po NRM-ju smo šli na Wheel of York - vrteče se kolo, s katerega smo lepo videli cel York.

Mesto je postalo v 19. stol. železničarski center, zato ima tudi NRM muzej, ki smo ga obiskali zjutraj.

10. dan

Danes smo si začeli ogledovati London. V Londonu smo uporabljali za prevoz avtobuse – double-deckerje, kjer je super pogled z zgornjega nadstropja in metro. Uporaba javnega prevoza v Londonu je zelo praktična. Sploh pa se na ta način zmanjša onesnaževanje. London je imel včasih zelo onesnažen zrak. Potem pa so sprejeli zelo pametno pravilo glede onesnaževanja zraka – kdor se v centru Londona vozi z avtomobilom med delovniki med 7.00 in 18.00, mora plačati takso 10 funtov. Z uvedbo takse so zelo zmanjšali onesnaženost zraka v Londonu.

12. dan

Zjutraj smo iz hotela na stolpu TV BBC videli napis "It's a boy!" Zato ker je Kate rodila fantka. V Londonu so bili ljudje veseli, da so dobili novega prestolonaslednika. V Hamleys smo kupili igrače in tudi tam je bil na vhodu napis "It's a boy!" Sprehodili smo se po Oxford Street in Regent Street. Tokrat je po Regent Street bil promet in videli smo veliko rdečih "double-deckerjev". Šli smo mimo Hyde parka – največji park v Londonu in Marble Archa. Zapeljali smo se tudi mimo Buchinghamske palače, kjer so bile povsod zastave zaradi rojstva prestolonaslednika.

Pred Buchinghamsko palačo je bilo veliko ljudi in novinarjev.

Iz Londona smo šli do Dovra, nato z ladjo do Calaisa in nato do Bruslja. V Bruselj smo prišli ponoči.

13. dan

Bruselj smo videli bolj na hitro. Ogledali smo si glavni trg La Grande Place z mestno hišo, kjer je bilo veliko turistov. Tam smo imeli za spremembo francoski zajtrk in kupili smo slastne belgijske čokolade. Na poti domov smo videli Evropski parlament.

Nato smo se usedli v avto in se odpeljali domov v Ljubljano.

Pot je trajala 14 dni – od 12. 7. do 24. 7. 2013.

Potovanje mi je bilo zelo všeč. Bilo je, kot bi rekli Angleži, THE BEST.

David Bernik Kljenak, 8. b

Poletne počitnice - Salzburg

Letošnje počitnice sem prvič preživel sam v tuji državi. Poleg tega sem to potovanje namenil učenju nemškega in izpopolnitvi angleškega jezika, zato bi se lahko reklo, da sem dva tedna več kot nekateri ostal v šoli.

Vse se je začelo maja, ko so mi starši predlagali, da bi se udeležil poletne jezikovne šole. Ko je mami prečesala vse internetne strani, smo se odločili za American International School Salzburg, ali krajše AISS. Ob prvem slišanju tega imena je bilo še vse v redu, ko pa smo oddali rezervacijo, sem se začel spraševati, kako bo. Vmes se je zgodilo ogromno stvari, zadnji dan šole se mi je zdelo, kot da je minil že en mesec, pa je bila ura šele 9 zvečer istega dne. 30. junija smo stvari naložili v avto ter se ob 9. uri odpravili iz Ljubljane. Pred tem je mami še naredila sendviče ter pripravila pijačo. Sama pot je trajala 4 ure in 15 minut, vmes pa smo se, kot je v naši navadi, ustavili na počivališču Landzeit z odlično domačo hrano. Če bi dogajanje rahlo prevrteli naprej, bi se ustavili ob prihodu v samo šolo. Sprejeli so nas z zelo znanim vprašanjem, ime in priimek, čemur je sledilo še izpolnjevanje listov in podpisovanjem dovoljenj za udeležbo na športnih aktivnostih ...

Po vsem tem smo se s starši poslovili, oni so se odpeljali nazaj v Ljubljano, jaz pa sem šel na igrišče – ogromen vrt v ozadju poslopja. Ko sem ravno malical ostanek zajtrka, sta k meni prišla dva Rusa, dve Hrvatici in Ukrajinec ter me povabili k igri košarke. Kmalu zatem je na igrišče prikapljalo polno najstnikov, ki so ravno prispeli z letališča. Popoldne smo večinoma preživeli zadaj na vrtu z, le nekaj otrok se je raje zadrževalo v sobah. Po okusni večerji smo šli nazaj ven, v sobe pa smo se morali vrniti ob 22:30 – čisto po mojem počitniškem ritmu. Sobo sem si delil z dvema Hrvatoma mojih let, Luko in Filipom, ki sta se tudi prišla učit nemščino. Zjutraj po zajtrku smo odšli v učilnico, kjer smo opravili začetni test. Uvrstil sem se v učno skupino A2, moja sostanovalca pa A1. Popoldne smo odšli v mesto, ki je zelo zanimivo in lepo. Kupili so si sladoled, jaz pa sem pojedel eno gromozansko klobaso, ki po mojem mnenju ni imela konca, tudi kruh ne, zato sem jo vzel s seboj domov.

Dnevni ritem je bil za razliko od vikenda vsak dan enak. Začeli smo ga z zajtrkom, sledilo je pet šolskih ur pouka nemščine, kosilo, popoldanske in večerne aktivnosti pa so se od dneva do dneva razlikovale. Vsak dan smo obiskali kakšen kraj, npr. ledeno jamo, rudnik soli, znamenitosti Salzburga, nakupovalni center Europark, šli smo plavat na Mondsee, kolesarit po mestu, si ogledat grad na hribu v centru mesta, najbolje pa sem si zapomnil celodnevni izlet v München, kjer smo obiskali Allianz areno ter Deutsches museum (muzej nemške moderne zgodovine). Tja in nazaj smo se peljali v dvonadstropnem vlaku. V centru smo imeli tudi uro in pol prostega časa (kosilo, nakupi, sprehod ...). Dan sem preživel z novima prijateljema Khalidom (Savdska Arabija) in Tatsuyo (Japonska). Vsak večer smo se dobili v Khalidovi sobi, kjer smo klepetali ali pa igrali igre na računalniku in iPodu.

Šola nam je tudi organizirala rafting ter canyoning. "Canyoning" je adrenalinska zabava – skakanje z velikih višin v vodo (v za to prilagojenem rešilnem jopiču, čeladi in neoprenskih oblačilih). Pri obeh dejavnostih smo se nepopisno zabavali. V nedeljo nismo imeli programa, pač pa prost dan in smo se zbudili kadarkoli smo hoteli in večina jih je dopoldan prespala.

Vsak petek pa smo pri pouku pisali test. Zadnji (moj zaključni) je bil težji, vendar pa se je na koncu izkazalo, da je bil ves trud poplačan, saj sem tečaj opravil z dobrim uspehom.

V soboto zjutraj sta pome prišla starša in s prijatelji smo se poslovili. Večina jih je kot jaz odšla domov, kar nekaj pa jih je s tečajem nadaljevalo še nekaj tednov.

Preostanek počitnic sem preživel pri babi in v Tacnu na treningih, kar pa je tema za drugič.

Letos sem preživel res dobre in zelo aktivne počitnice, najboljše do sedaj. Naslednje leto bom šel tja še enkrat (vsaj upam, da bom), vesel pa bi bil tudi, če bi še kdaj videl Khalida in Tavtsuyo, saj sta oba zelo prijazna in dobra fanta. Pridobil pa sem ogromno novih in raznolikih izkušenj.

Jure Žigon, 8. a

Izlet na Kum s planinskim krožkom naše šole

V soboto, 7. oktobra 2013, ob 8.20 smo se vsi planinci zbrali na parkirišču nasproti pivovarne Union. Do tja so me pripeljali znanci, njihov sin je moj dober prijatelj. Tudi njegovi sestrici sta odšli na izlet.

Na parkirišču sta g. Marsel Šnepf in g. Janez Podgoršek pregledala, če smo vsi, nato smo odložili nahrbtnike v prtljažnik avtobusa in se odpeljali. Kar nekaj časa smo se vozili po vijugasti cesti. Nekaterim je bilo slabo, večina pa se je kot jaz zelo smejala vicem, ki smo jih pokali z g. Janezom in g. Marselom.

Kmalu smo zaključili z vožnjo in začeli smo hoditi. Približno pol poti smo hodili po cesti, kar mi ni bilo všeč. Hodili smo hitro, da bi čim prej prišli do gozda. Jaz sem se pravzaprav celo pot pomikal po koloni naprej in nazaj. Od zadaj do špice in nazaj mi je uspelo dvakrat, tako sem se malo dodatno nadihal. Na vrhu je bilo mrzlo in še pihalo je, v koči pa je bila kolona za hrano, da sem z idejo o hotdogu, bolje kumdogu, hitro obupal. Odšel sem ven.

Potlej pa je sledil še sestop, pri katerem smo se spet neizmerno zabavali. Odšli smo po drugi poti. Z avtobusom smo se vrnili na zbirališče in zopet so me domov odpeljali prijatelji. Izlet ni bil zahteven, družba je bila odlična in super smo se imeli.

Dominik Ogrin, 8. a

KRIŽANKA

1.					7	2					6			
2.														
3.			1					5						
4.	3													
5.														
6.														
7.	4													

GESLO: _ _ _ _ _

1. Avtor slovenske himne.
2. Ime in priimek pisca prve slovenske knjige.
3. Urednik prvega slovenskega časopisa.
4. Avtorica knjige Anica.
5. Pesnik, ki je napisal pesem Soči.
6. Splošna knjižnica v Ljubljani, ki se imenuje po pesniku slovenske moderne (Mehurčki).
7. Po njem se imenuje tekmovanje iz znanja slovenščine.

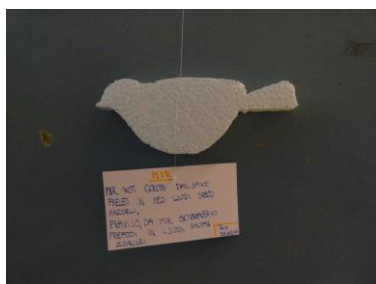

Križanko so sestavile: Katarina, Pia, Eva in Nikolina iz 9. a, b

Razmišljanje o miru

Mir lahko obrazložimo z blagostanjem brez vojn. Torej ločimo osebni, mestni, državni in celo svetovni mir. Mir lahko določa moč in vrsta svetlobe, vrsta in glasnost zvoka. Je pa odvisno od vsakega posameznika, kako dojemljiv je za mir. Nekateri ga ne marajo, spet drugi ne morejo brez njega. Za svetovni mir je treba začeti pri vsakem človeku posebej. Potem gre do državnih voditeljev, saj miru ni nikjer toliko, kot bi si želeli. Problem lahko nastane, ko nekdo obupano išče mir, a s tem k sebi privlači le nemir in miru sploh ne pusti vstopiti v dušo. Mir v nas je odvisen od značaja človeka in njegovih zunanjih vplivov, hkrati pa je zelo relativen, saj lahko posameznik najde mir v gozdu ali v mestu. V obeh primerih je to nekaj, na kar smo navajeni. Težko bi lahko sploh blagostanje v duši poimenovali mir, saj vsakemu predstavlja nekaj drugega. Mogoče je trditev, da miru sploh ni, privlečena za lase, pa vendar verjemimo, da mir je in obstaja. Le potruditi se moramo zanj! Danes imamo še posebno priložnost!

Janž Zupin, 8. b

TEHNIČNI DAN O MIRU

V petek, 20. 9. 2013, smo imeli 6. razredi tehnični dan. Ta dan smo posvetili medsebojnim odnosom. Bili smo razdeljeni na dve skupini. Imeli smo različne delavnice, kjer smo počeli zelo različne stvari.

Na prvi delavnici smo imeli uro športne, igrali smo pošteno igro in poskušali ubogati učiteljico po svojih najboljših močeh.

Ko je bilo konec 1. ure, smo imeli drugo delavnico. Na tej smo najprej napisali nekaj besed o miru, nato pa je vsak napisal kratko pesmico. Po koncu ure smo vsi nestrpnost odhiteli v jedilnico na malico. Med malico nam je druga skupina pripovedovala, kaj bomo počeli na naslednji delavnici. Ko smo pojedli, smo videli, kako na stopnišču visijo ptički iz stiropora.

Čas je že bil, da se odpravimo na naslednjo delavnico. Ko smo vstopili v učilnico, smo videli, zakaj je bila prejšnja skupina tako navdušena. S posebnim strojem smo izrezovali ptičke iz stiropora. Nanje smo obesili pesmice, ki smo jih napisali prejšnjo uro.

Po tej uri je sledila še zadnja delavnica. Na njej smo v gospodinjski učilnici delali ptičje pogače. To smo naredili tako, da smo segreli in stopili mast, nato pa smo jo zlili v lonček, kamor smo na začetku dali različna semena. Vse skupaj smo dobro premešali, nato pa postavili v hladilnik, da se strdi. Medtem ko smo čakali, da se mast strdi, smo zgibali ptičke iz papirja.

Ta dan mi je bil zelo všeč in upam, da bo še več takih.

Tina Gutnik, 6. b

Misli o miru

MIR NA SVETU JE NAJBOLJŠI!

Eva Zala Rac, 6. b

Ko sem hotel mir imeti cel dan,
nisem mogel mleti in peti.

Gal Šinkovec, 6. b

Mir je nekaj lepega in nekaj
svetega,
v njem se umirim,
in si zaželim,
da na svetu ne bi otroci
trpeli,
temveč bi vsi v miru živeli.

Tina Gutnik, 6. b

Vsi na svetu si želimo mir,
saj mir predstavlja tišino
in milino.

V miru se najdemo vsi,
zato moramo biti prijazni
drug z drugim prav vsi.

Zala Blatnik, 6. b

MIR JE NA POKOPALIŠČU,

TAM DUH SPI,

ČE GA KDO ZBUDI,

GA PREPODI.

David Jurca, 6. b

Pri slovenščini smo se pogovarjali o tem, kaj mir sploh je. Svoja razmišljanja smo zapisali. Napisali smo tudi pesem o miru in poslušali skladbo, ki govori o miru.

Pri učiteljici matematike smo iz stiropora izdelovali ptice s pomočjo posebnega strojčka in potem nanje privezali svojo pesem. Ptice pa smo obesili po šoli. Ker pa je ostalo nekaj časa, smo si lahko naredili nekaj teh ptic tudi za domov.

Pri športni vzgoji smo igrali ferplay med dvema ognjema.

Pri gospodinjstvu smo naredili ptičjo pogačo in iz papirja izdelali ptička.

Meni se je zdel dan zanimiv, najbolj mi je bila všeč ura pri gospe Nini Hvala. Zelo zanimivo je bilo, koliko pesmi si lahko izmisliš na temo miru.

Zala Blatnik, 6. b

DAN MIRU

20. septembra 2013 smo učenci šestega razreda imeli tehniški dan, ki smo ga posvetili miru. Učenci 6. a in b razreda smo bili razdeljeni v 4 skupine in se razvrstili po naslednjih delavnicah: :

1. Izdelava ptic iz stiropora (gospa Nina Hvala Klančič)
2. Priprava ptičje hrane in origamija (gospa Karin Starc)
3. Literarna delavnica (gospa Katarina Rigler Šilc)
4. Športna delavnica (gospa Biljana Krumpak)

Pri prvi delavnici smo iz stiropora s posebno napravo izrezali ptice in nanje kasneje obesili pesmi o miru, ki smo jih ustvarili v literarni delavnici.

V drugi delavnici smo pripravljali hrano za ptiče. Hrana za ptiče je bila iz semen in različnih masti. Na jogurtov lonček smo naredili luknjo in skozi dali volno. Vse skupaj smo postavili v hladilnik. Ko se je hrana strdila, smo jo obesili na drevo. Potem smo izdelovali origami, ki je bil kar zahteven, zato smo morali pozorno poslušati navodila. A na koncu smo vsi ustvarili lepega ptička.

V literarni delavnici smo razmišljali, kaj nam pomeni mir, kje ga najdemo in kdaj ga najbolj potrebujemo. Naredili smo zanimive plakate. Na koncu pa smo morali spesniti pesmi o miru, ki naj bi jih ptice miru ponesle v svet.

Športna delavnica pa je bila namenjena igri brez preprirov, saj imamo tudi pri igri radi mir.

Dan miru mi je bil všeč. Najbolj sem uživala v športni delavnici, saj so igre brez preprirov prijetne in zanimive. Želim si, da bi v miru potekale vse šolske ure.

Lana Šilc, 6. b

Najtežje si je bilo izmisliti pesmice o miru, najlažje pa je bilo narediti ptičjo pogačo in ptice iz stiropora. Na tem dnevu sem zelo uživala, saj je bilo zabavno in zelo igrivo.

Tjaša Trdič, 6. b

IZMENJAVA Z MADŽARSKO

V nedeljo, 22. septembra 2013, ob pol polnoči smo na železniški postaji čakali svoje goste. Vlak je precej zamujal. Starejši so že bili na izmenjavi, za šestošolce pa je bilo to novo. Vlak je končno prispel in spoznali smo svoje goste. Večinoma so bili stari štirinajst ali petnajst let. Moja gostja je bila Tamara Lajos. Videti je bila izredno prijazna in zabavna. Takoj mi je postalo jasno, da se bomo precej bolj zabavali, kakor sem mislila, preden so prišli.

V ponedeljek smo se ob devetih dobili v šoli. Potem smo imeli tri ure zgodovine v angleščini. Govorili smo o koliščarjih. Najbolj zabavno je bilo, ko smo v šoli kurili ogenj na starinski način, ko še ni bilo vžigalnikov. Zares smo se trudili skuriti šolo, vendar pravega ognja ni bilo. Nato smo se z ladjico vozili po Ljubljani. Popoldne smo se s svojimi gosti sprehodili po mestu, šli v nekaj trgovin in se na Prešernovem trgu malo zabavali. Zanimiv dan.

V torek smo odšli na morje, v Piran. Najprej smo si ogledovali Piran in raziskovali Tartinijev trg. Nato smo se z ladjo odpeljali v Sečovelje na ogled Solinarskega muzeja. Poskusili smo čokolado s solnim cvetom. Z ladjico smo šli nazaj v Piran, ogledali smo si znamenito piransko cerkvico. Ko smo prispeli v Ljubljano, smo šli še malo pohajkovat po mestu, nato pa domov.

Sreda je bila predzadnji dan z našimi gosti. Najprej smo nameravali v Bohinjsko. Začelo se je s tem, da se je avtobus pokvaril in smo ga čakali najmanj dve uri. Ko smo končno prispeli v Bohinjsko, smo se ustavili pri neki gostilni, zraven katere je bilo otroško igrišče. Pri igranju si je moja gostja Tamara zvilala gleženj. Ta dan smo imeli dve bolnici. Tamarina prijateljica Ana pa je staknila pljučnico. Zelo žalostno se mi zdi, da se je to zgodilo ravno tukaj. Tako si bo Slovenija zapomnila kot kraj, kjer se je poškodovala.

Potem smo šli veslat. Bilo je zelo lepo in zanimivo. Na koncu smo razmišljali, da bi Gito vrgli v vodo, ker nas je škropila z vodo iz jezera, ki pa ni bila ravno topla. Vseeno je bilo lepo. Iz Bohinja smo šli na Bled. Tudi tam je bilo zelo lepo, čeprav mi je bilo žal, da Tamara ni zraven, ker vem, kako se je veselila Bleda. Ker smo dobili pol ure časa, da gremo kamorkoli, sem šla z Gito in Klaro na blejske rezine. Bilo je zelo okusno.

V četrtek zjutraj ob šestih sem se šla posloviti od Madžarov, čeprav je Tamara zaradi zvitega gležnja šla na Madžarsko z avtom in ne z vlakom kot ostali.

Madžarski gostje so bili zanimivi in zabavni. Z njimi smo govorili angleško, učili pa smo se tudi njihovih besed, oni pa naših. Mirno si se lahko pogovarjal z njimi, ne da bi ti postalo dolgčas. Škoda, ker niso v Sloveniji ostali še en teden. Zelo se že veselim, da gremo naslednje leto mi na Madžarsko.

Titi Habicht, 6. b

Madžarski gostje v Sloveniji

V nedeljo, 22. septembra 2013, ponoči, pravzaprav že v ponedeljek ob 00:20, je na ljubljansko železniško postajo pripeljal vlak iz Budimpešte. Vsi nestrpni smo Ledinci komaj čakali, da vidimo naše "tuje" goste. Vrata vlaka so se odprla in ven se je "vsulo" madžarskih fantov in deklet.

Vsi so že imeli svoj par, le jaz nisem vedela, katera bo moja gostja. Potem pa je k nama z mami prišel g. Herman, s sabo pripeljal visoko punco in izkazalo se je, da je to moja gostja, ki se je predstavila kot Dorka Kuli.

Okoli enih ponoči smo prišli domov in takoj odšli spat, saj smo bili neskončno zaspani. Naslednji dan je bil bolj obetaven. Zjutraj sva se z Dorko zbudili in presenečeno sem ugotovila, da je mami doma. Povedala mi je, da je ostala doma, če se slučajno kaj zalomi. In res se je. Odšli sva na postajo avtobusa št. 60 in ko je avtobus pripeljal, se sploh ni ustavil, ampak je kar odpeljal mimo. Še dobro, da je bila mami doma in naju je z avtom odpeljala v šolo.

Ko sva z Dorko prišli v šolo, je bilo tam že nekaj Madžarov in Ledincev. Tako nobeni ni bilo dolgčas. Kmalu je prišel g. Herman in nas poklical v jedilnico. Tam je bilo že nekaj meni znanih in neznanih ljudi. Najprej je imela govor ga. ravnateljica, ki ga je v madžarščino prevajal g. Herman, nato pa še madžarski veleposlanik, ki je povedal nekaj besed v slovenščini in nato še nekaj v angleščini. Ko smo končali z aplavzom, so nam dovolili, da se malo sprehodimo po šoli. Po nekaj minutah so nas sklicali skupaj in odšli smo v učilnico za zgodovino.

Posedli smo se v klopi in ga. Lampič nas je pozdravila. Seveda v angleščini. Imeli smo delavnico na temo Najstarejše kolo na svetu. Na Ljubljanskem barju so namreč pred časom odkrili kolo, ki so ga naredili koliščarji že v pradavnini. Pokazala nam je kratek film, kako so v prazgodovini zakurili ogenj, nato pa smo to poizkusili še sami. Uporabili smo nekakšen lok, desko, v kateri je bila vdolbina, in palico, ki se je popolnoma prilegala vdolbini. Ugotovili smo, da je tako zakuriti ogenj zelo težko. Kmalu po tem je zazvonilo in imeli smo že tretjo uro, pri kateri smo po modelčku izdelali kolo iz gline. Naše roke so bile čisto umazane, a smo se zelo zabavali.

Ura je hitro minila in odšli smo na kosilo. Vse se je dogajalo v bolj mirnem tempu. Ko smo pojedli, so nas učitelji zbrali pred šolo in odpravili smo se v center našega največjega mesta – Ljubljane. Učitelji so nam ukazali, da se čez deset minut zberemo ob Prešernovem spomeniku. Nekateri smo odšli na sladoled, drugi pa na pijačo. Žal je teh nekaj uživaških minut hitro minilo in odpravili smo se do majhnega pristanišča, kjer je bila zasidrana "naša" ladjica. Lahko bi se nam reklo pravi uživači, saj je bila ladjica pravo razkošje, svetel les in rahlo oblazinjene klopi. Bilo je zelo lepo, saj še nikoli prej nisem videla Ljubljane z ladjice. Po koncu vožnje sva z Dorko odšli malo po

nakupih, ker si je želela kupiti čevlje. Na žalost pa ni našla nobenih, ki bi ji bili všeč. Vmes sva se z mami zmenili, da se dobimo pri slaščičarni Zvezda in kupimo sladoled. Res je bil odličen, nato pa smo se odpravile domov. Po "še eni" večerji smo vsi zadovoljni odšli spat, saj smo pričakovali naslednji dan, sončen izlet na morje.

Zjutraj sem hitro vstala, saj nisem hotela zamuditi avtobusa. Ko sem si šla po zajtrku umiti zobe, mi je sestra povedala, da si je Dorka v kopalnici eno uro likala lase. Čez deset minut sva se odpravili v šolo. Med vožnjo mi je Dorka povedala, da je vegetarijanka in da ima še dve sestri, pa tri pse, da ima dva konja in je jahačica in tekmuje v skakanju čez ovire ter še veliko drugih stvari. Ko sva stopili iz avta pred šolo, naju je zajel mrzel jutranji zrak, ki je dišal po svežem. Ob vstopu v šolo sem videla nekaj znanih obrazov sošolk. Malo smo se pogovarjale, potem pa je prišel g. Herman in rekel, naj se zmigamo na Tabor, ker je "bus" že tam. Torbe smo vrgli v prtljažnik in se psihično pripravili na eno uro dolgčasa. Vmes smo pobrali še učence OŠ Bičevje in njihove goste. Avtobus je parkiral blizu piranske plaže, a se nismo obrnili tja, temveč proti pristanišču, kjer je bila še ena "naša" ladjica, vendar ne tako lepa kakor prejšnja. Z njo smo se odpeljali na ogled Sečoveljskih solin. Tam smo imeli dolg ogled. Poskusili smo dve različni vrsti soli in čokolado s soljo, kar se mi ni zdelo kot najboljša kombinacija.

Po vračilu v piransko pristanišče so se eni veselili kopanja, drugi pa lenobnega brezdelja. Z nekaj prijatelji smo se igrali "flašo resnice". Gospod Herman je po dveh urah naznanil, da se odpravljamo na ogled "čudovitega obmorskega mesta", česar si noben ni predstavljal kot plezanje čez zid, da bi si ogledali cerkev, ki si je ne smeš ogledati še od znotraj. Po tem smo imeli še deset minut, da si kupimo kak sladoled. Z Gito in Titi smo se zabavale po svoje, in sicer tako, da sva s Titi vlekli Gito po Tartinijevem trgu, da je imela svoj lepi, beli pulover čisto siv. Potem pa znova dolga vožnja do Tabora in še domov.

Sredino jutro se ni čisto nič razlikovalo od torkovega, spet na Tabor, le da smo odšli tokrat v Bohinj. Plezanje je na žalost odpadlo, šli smo veslat s kanuji. Potem pa so nam povedali, da bodo Madžari odšli že v četrtek in ne v petek. Iz gruče Slovencev se je slišal glasen: »Zakaj?« Pa nam niso povedali razloga. Po eni uri smo odšli na Bled in učitelji so nam dovolili, da se potikamo naokoli celih dvajset minut. Nekateri smo odšli v restavracijo na pravo blejsko rezino in uživali ob pogledu na Blejsko jezero. Kmalu je dvajset minut minilo in odšli smo proti zbirni točki. Tudi tam mi je bilo zelo všeč, le to je bilo grozno, ko je Titina gostja Tamara padla in si poškodovala gleženj.

Naslednji dan, torej v četrtek, so me zbudili ob 5:30, da se poslovim od Dorke. Izmenjali sva si pozdrav in se objeli kot prijateljici.

Zelo se že veselim naslednjega leta, ko bomo mi odšli v Dabas na Madžarsko.

Klara Strojan, 6. b

PESMI O JESENI

Jesen prihaja

Veter listje po zraku
prenaša,
krave mika zadnja paša,
ko jesen svoje darove
prinaša.

V gozd po jurčke in lisičke,
orehe trejo veveričke,
stari medved kosmatine
pa gre k počitku v mir
votline.

Maj Požar, 6. b

Jesen

Jeseni hladno je,
se drevje maje,
listi gredo sem in tja,
kamor veter piha.

Filia Beronike Korošec, 6. b

Jesenska pesem

Jesen popihala je meglo,
liste prebarvala je vse,
sadox obrodila, da bo zaleglo,
prinesla je mraz, ki mi živce žre.

A vendar, jesen je pisana
dogodivščina,
ena izmed štirih.
Ko pride zima in jesen gre,
žalostno pomislim,
zakaj ni jesen ostala malo dlje?

Titi Habicht, 6. b

Jesen

Botra Jesen je prijazna ženica,
ki pride jeseni
z barvami in čopiči, ki niso poceni.
Z njo dež hodi in kaplja
in jesenski vetrič pihlja.
Jesen tako obarva naravo,
da očara vsako glavo.

Lahkotno kot ptica prileti,
objame naravo, jo okraši.
Urno kot zajček skaklja,
se pri grmih in drevesih ustavi,
živali prijazno pozdravi,
liste pobarva ter veje popravi.

Vse barve so čudovite,
od temno rjave do zlato rumene
v jutranji rosi umite.
Jesenski dnevi se v soncu bleščijo,
umetniški listi v tihoti noči šumijo.
Vse ovija jesenski čar,
ki očara vsakogar.

Hana Julija Kališnik, 6. b

Jesen

Jesen, k nam si prišla?
Daj nam veliko kostonja.

Jesen, ne maraš pomladi,
zime in poletja.

Jesen, kam si odšla?

Veljko Gogić, 6. b

Jesen

Poglej, kako hladno postaja,
ali poletje res odhaja?
Narava nove barve je dobila
in se počasi umirila.

Ko po gozdu se sprehajam,
listje prijetno šelesti,
a v mojih mislih
že po pečenem kostanju zadiši.

Lana Šilc, 6. b

Velika strast

Tam čez hribček in vasico,
tam stoji en hrast.
Vsako leto komaj čaka
na svojo strast.

Strašno namreč ljubi barve,
ki prinese jih jesen.
Veliko časa temu posveti,
da se s pisanimi listi okraši.

Vid Ključevšek, 6. b

Jesen

Barvna jesen prišla
je v vas.
Vse je zalil mavrični
mraz.

Jesen je že tu,
jesen je že tam,
jesen je v šoli,
kjer sem vsak dan.

Učim se in pišem
in rišem vsak dan.
Pišem o jeseni, rišem
liste.

Moja barvna jesen
prišla je na plan.

Eva Zala Rac, 6. b

Jesensko listje

Jesen v deželo je prišla,
res je radodarna,
v peharju dobrot ima
ki polna jih je cajna.

Vse stvari je razdelila
in s tem meščane počastila.
Listke na drevesih je pobarvala
in s tem ljudi očarala.

Zala Blatnik, 6. b

Jesenski veter

Gledam skozi okno zdaj
pa vidim ves ta direndaj,
vidim drevesa, ki se smeji,
medtem pa nastavljajo liste vetru,
da se posušijo.

Listje je rumeno, rjavo in rdeče,
vetrci jesenski pihajo preteče.
Pod drevesom vsakim goba raste
zdaj,
saj prišla jesen je v naš prelepi
kraj.

Tina Gutnik, 6. b

Letni čas jesen

Jesen je tisti letni čas,
ko prihaja mraz.

Jeseni listje rumeni in rjavi,
ne pa zeleni.

V gozdu je polno pridnih
gobarjev,
v sadovnjaku pa pridnih
sadjarjev.

Gal Šinkovec, 6. b

PESMI

ŠOLSKA JEDILNICA

SO V ŽELODCU PAJČEVINE
IN CEDIJO SE NAM SLINE,
KO SPROSTIJO SE VONJAVE,
IZ KUHINJE K NAM GOR V VIŠAVE.

KOMAJ ČAKAMO NA ZVONEC,
KI SPOROČA, DA JE KONEC!
VAL SESTRADANIH LJUDI,
SE K JEDILNICI VALI.

TU NAŠ ČAKA DOLGA MIZA,
ŠE DALJŠA VRSTA, TO JE KRIZA!
VSAK SE V OSPREDJE RINE,
OB KRIČANJU TEK TE MINE.

ROPOTAJO NOŽI, ŽLICE,
BOG ŽIVI NAŠE KUCHARICE!
KI VSA NEURJA PREŽIVIJO
IN DOBRE PORCIJE DELIJO.

MESO, RIŽOTA ALI JOTA,
VSAKA JED NAM JE DOBROTA.
KO TE LAKOTA OBIŠČE,
JEDILNICA SE ZDI GOSTIŠČE.

LANA ŠEŠKO IN LARA PUSTATIČNIK, 7. A

DVAJSET LET

*Dvajset let nazaj
obljubljali so nam raj,
a kje je ta raj zdaj.
Vlada razpada,
a zato je tukaj druga
in čigava taka zasluga?
Pristašev še obilo
si bo vrčev napolnilo,
preden bo pred krizo
Slovenijo rešilo.*

Janž Zupin, 8. b

KNJIGA

Človeku najboljša družba
to knjigi je služba.
Kadar je z nami,
imamo občutek,
da nismo sami.

Lahko nas razveseljuje,
z njo človek v sanje potuje.
Lahko je strašna
ali kot risanka krasna.
Lahko je kratka in jasna,
ali dolga, obširna,
razlagalna in mirna.

Zvrsti je veliko,
zato ima vsaka od druge kakšno razliko.
Ne smemo pozabiti,
kaj je moral Trubar narediti,
da se nam ni treba nemško učiti.

Verjetno je knjig več kot ljudi,
ker vsak rabi kakšno,
da lažje zaspi.

V knjižnicah se jih shranjuje,
v knjigarnah kupuje.
Iz tujih jezikov so prevedene.
Če ne, ne bi brali
nobene.

Nekatere so pa prav posebne.
Take bolj osebne
pa take iz risb narejene
in v okvirčke urejene.
Otroci take imajo najraje,
saj nastopajo spake, ki
premagajo tolovaje.

Da, bo že držalo,
da si knjige zaslužijo hvalo.
To dejstvo bo na svetu še dolgo veljalo.

Janž Zupin, 8. b

KRPAN Z VRHA

Po poti Krpan korači
in kobilico za sabo vlači.
Nasproti mu voz prižvenketa,
ki nosi cesarja presvetlega.
Kaj bi pomišljal - ozka je pot,
odmakne kobilu ta močni gospod.
Ko cesar to vidi, kar onemi,
da mu iz jamic skoraj padejo oči.
Urno ustavit veli,
saj si možaka spoznati želi.
Po nekaj besedah voz oddrvi,
Krpan pa po gazi cike coke naprej odhiti.

Čez leto in dan Brdavs si želi,
da dunajsko gospodo vso umori.
Skušali so se z njim vsi,
še cesarjev sin si zmage želi.
A Brdavs ga že vrže kot vrečo za smeti
in sin že na tleh zmagan leži.
Cesar v obupu vzdihuje,
k sreči pa mu kočijaž dobro svetuje.
Po Krpana so poslali,
ga na Dunaj prepeljali.
Orožja zanj tu pravega ni,
tudi konja si sam priskrbi.
Kobilico so mu pripeljali,
na njej zmagovito z Brdavsom opravi.
Cesar želi mu dati nagrado,
cesarica pa potuhnjeno mrmra si v brado.
A Krpan si želi samo ene stvari:
tovoriti sol vse dni in noči.
Cesar takoj mu listino priskrbi
in se prav prisrčno poslovi.

Ana in Ajda Zala, 7. b

VERJAMEM

Verjeti pomeni nekoga tesno objeti
v veri, da v njem to srečo zaneti.
Verjameš v tisto, kar hočeš verjeti,
saj ti tega nihče ne more vzeti.

Veruješ lahko v višjo silo
ali v nekoga, ki pusti
pod smreko darilo.
Verjameš tudi v stvari,
za katere obstaja možnost, da jih ni.
V veri ni mej, ni ovir, če le je
poštenost v njej, da vlada ji mir.

Saj vera ni le stanje duše,
ponekod je upanje na konec suše.
Je čakanje konca trpljenja,
je pričakovanje novega življenja.

Ljudje potrebujejo nekaj nad njimi,
kar pomaga preživeti v še tako hudi
klimi.
Kar jim upanje vliva in naredi očesa
iskriva.

Janž Zupin, 8. b

PESMI O KRALJU MATJAŽU

Kralj Matjaž

Za devetimi gorami in desetimi vodami
živel je kralj Matjaž,
ki se je ogledoval in rekel:
»O, kakšen paž!«

Nekega dne huda stvar se je zgodila.
Turki so napadli grad,
vsa odgovornost se je nadenj zlila.

Nihče jim ni bil kos,
še celo kralj Matjaž
je umaknil svoj nos
tja pod Peco.

Tja pred Turki se je skril
in ko devetič se bo brk okoli mize ovil,
bo njegov obraz
spet prišel med nas.

Takrat hudi časi bodo mimo,
vse se bo končalo z rimo.
Prihaja dobro zdaj med nas,
njegov meč in kraljevski stas.

Zala Blatnik, 6. B

Kralj Matjaž

Kralj Matjaž zbežal je tja
pod goro Peco ojaja,
že dolgo tega je,
saj tam ga stolček čakal je.

Tam sedaj že dolgo spi,
zraven seveda tudi smrči.
Zamuja letne čase vse,
saj prespal večino je.

Upa, da prišel bo dan,
ko ne bo nič več zaspan.
In bo med ljudi prišel
ter nikoli več odšel.

Tina Gutnik, 6. b

Kralj Matjaž
(napis na sliki »Kral Matiaš«) na
panjski končnici iz leta 1877,
delavnica Leopolda Layerja

Prebuditev Kralja Matjaža

Brada devetkrat okoli mize se je ovila,
mnogo let je že minilo,
od kraljevega boja, nakar je ugotovil,
da brada ni bila tisto, kar ga je zbudilo.

Vanj sta namreč strmela
dva para otroških oči,
od presenečenja čisto obnemela,
da prav onadva sta tista,
ob katerih kralj Matjaž se prebudi.

Kralj Matjaž se z otrokoma spoprijatelji
in skupaj gredo v mesto,
da kralj spozna te sodobne ljudi.

A imel je veliko težav.
Mislili so, da je tepec bradati.
In odtlej, pa čeprav mu ni prav,
dela v muzeju in predava o tistih časih.

Titi Habicht, 6. b

KRALJ MATJAŽ IN KRANJSKA KLOBASA

Kralj Matjaž je kralj ljudi,
za mir in dobro se bori vse dni.

Precej zapuščeni so bili ti kraji,
vsi hribi okoli Pece so z bojem postali znani.

Sosednje kraljestvo kralja Falota
Peco želi napasti zaradi prijaznega kralja Matjaža.

Pred grajskimi vrati salutira stražnik
in pazi, da ne bi na Peco zašel sovražnik.

A kralj Matjaž je prijazen do ljudi,
zato ga v okolici Pece častijo prav vsi.

Vendar kralju Falotu ne bodo dovolili,
da bi zaslužnil Matjaževo domovino.

Zato se pripravijo na posebno bojevanje,
ki dovoljuje le sladko obstreljevanje.

S sladoledom vojaki polnijo topove,
s torto počastijo mlade in stare rodove.

Pisane mrvice dežujejo z neba,
ni ga meščana, ki žonglirati ne zna.

Matjažu grad uničijo s sadnim sladoledom,
ne Falot ne Matjaž z ledeno bitko ne skleneta miru.

Nobena stran se ne preda,
zato vojna v nove dimenzije je šla.

»Čelade na glavo, klobase za stavo!
Razprite našega kralja zastavo!«

Tako pred bojem klici se glasijo,
glasovi vaščanov v čast Matjaža donijo!

Potem se Matjažu porodi ideja,
če šah bi igrali brez žrtev širila bi se meja.

»Poškodba pri šahu,« Matjaž izusti,
»je denimo tudi izpah čeljusti.«

Zaradi zehanja Falota seveda,
bi bila vojna brez poškodb čista »beda«.

Tako pa je bil boj dobljen,
pogled je bil Falota zaradi izpaha čeljusti zamegljen.

Vojna je traja dlje kot trojanska,
a vsakemu po boju prija klobasa, seveda kranjska.

Ko se je bitka pošteno končala,
kralju Matjažu z vojaki je votlina nov dom darovala.

In ko se brada že devetkrat je okoli mize ovila,
morda je duh po klobasi zbudil našega kralja Matjaža.

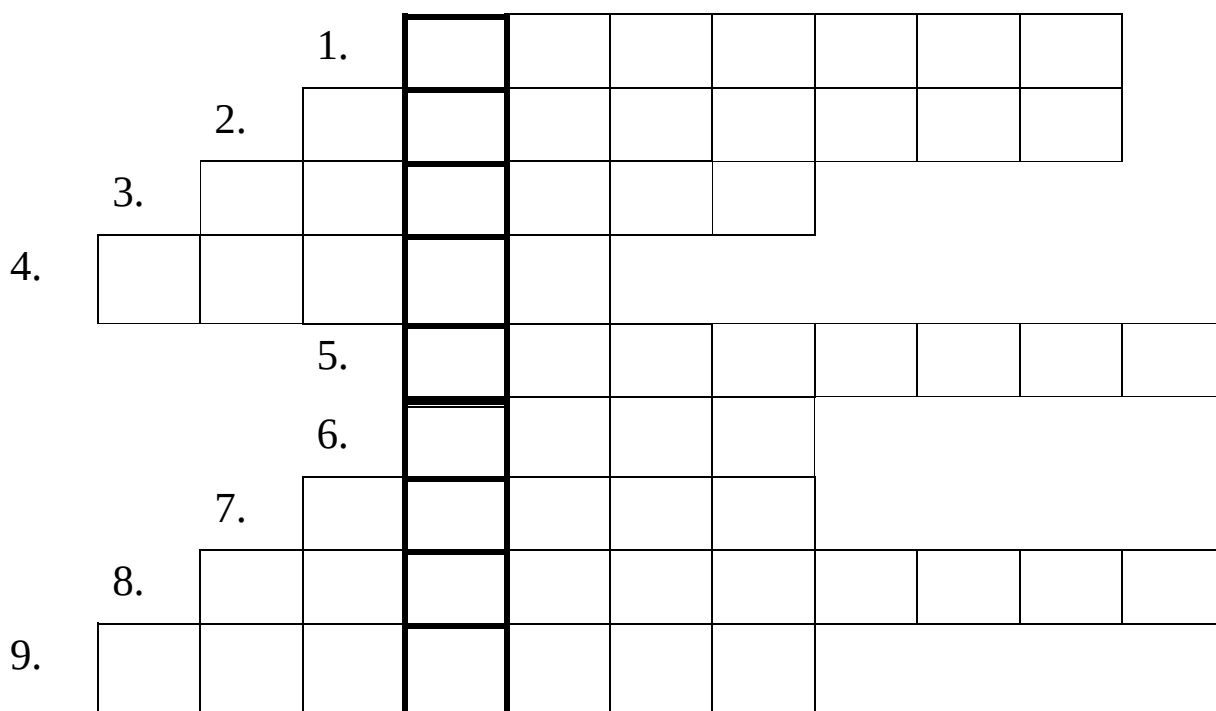

Matija Korvin, v starosti
ok. 50 let

Matija Korvin, risba iz knjige
Chronica Hungarorum

KRIŽANKA

1. Oblečeno imaš, ko se kopaš.
2. Zanimiva igra z denarjem.
3. Na plaži se zaščitimo pred
4. Slovenski Obmorski kraj z velikim pristaniščem.
5. Pijača, ki te osveži.
6. Radi jih pripovedujemo za zabavo.
7. Z njega lahko skačeš.
8. Radi jo gledamo.
9. Pride za pomladjo.

Eva, Aleina in Kaja, 8. b

ŠALA

PRI POUKU SMO SE POGOVARJALI O POKRAJINSKIH ENOTAH V SLOVENIJI. UČITELJICA JE VPRAŠALA SOŠOLKO EVO, KJE V SLOVENIJI JE PRIMORSKA. EVA JE ODGOVORILA: » V RITI.« VSI SMO SE KAR PRECEJ SMEJALI.

ČRTOMIR KOVAČ, 7. A

Sedmošolci o šoli v naravi v Piranu

*V šoli v naravi mi je bilo všeč
predvsem zato, ker smo se lahko
kopali in ker smo veliko risali.
Veliko smo se tudi naučili.*

Nika Breceľ, 7. b

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo z go. Šarbek nabirali školjke, polže in spužve. Najbolj sem bil srečen, ko sem ujel ribo, ki sem jo potem izpustil nazaj v vodo.

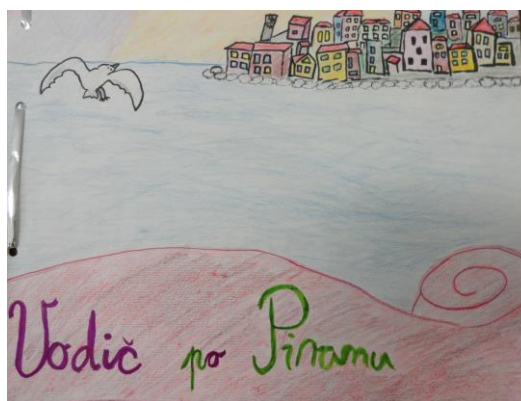
Kristjan Denčič, 7. b

Všeč mi je bilo, ko smo lovili morske živali, se kopali in obiskali akvarij. Prejeli smo tudi nagrado za najbolj čisto sobo.

Staš Marchesan, 7. b

Všeč mi je bilo slikanje na Tartinijevem trgu in kopanje.

Peter Kenda, 7. b

Zelo mi je bil všeč astronomski večer, saj zelo obožujem astronomijo. Vrhunec večera je bil, ko smo opazovali galaksiji »rojevanje zvezd« in odmrlo zvezdo. Ogledali smo si tudi sonce.

Ana Marinko, 7. b

V akvariju smo si lahko ogledali ribe in morske pse ter rake in rakovice. Najbolj mi je bil všeč morski pes. Kupil sem si zob belega morskega psa.

Jakob Paradžik, 7. b

Ekскурzija šestošolcev na Notranjsko in Kras

Naša prva postaja je bila koč, neke vrste muzej, v katerem smo izvedeli in si ogledali kar nekaj zanimivih stvari. Videli smo veliko maketo Cerkniskega jezera z okolico. Izvedeli smo, da je jezero jeseni in pozimi polno, poleti in spomladi pa suho ter da celo pozimi v njem lovijo ribe. Pokazali so nam, da jezero napolnijo bruhalniki, kje se najprej in kje najkasneje napolni in kako se polni. V sosednji sobi smo si ogledali čudovito Cerknisko jezero v vseh letnih časih. Naslednja postaja je bil ogled Cerkniskega jezera, a smo si ga zaradi mraza ogledali kar z avtobusa.

Potem smo se ustavili v Rakovem Škocjanu, kjer smo si ogledali dva krasna naravna mostova, pod katerima teče reka Rak. Prej sta bili tam jami, voda je raztopila apnenec in strop jame se je udrl. Nastala sta naravna mostova. Nato smo s poskusom dokazali, da voda topi apnenec.

Ko smo se peljali do jame Vilenica, smo si ogledali kratek film o njej. Kmalu smo prispeli in po malici je nastopil ogled jame. Bilo je zelo zanimivo. Izvedeli smo, da je bila včasih svetovno znana in najbolj obiskana jama na Slovenskem. Obstajajo štiri knjige, v katerih so podpisi pomembnih obiskovalcev jame. Vedno globlje kot smo hodili, vedno topleje je postajalo in kapniki so bili vedno lepši in zanimivejši. Ko smo prišli do konca jame, je bilo tam brezno, iz katerega so rasli kapniki v obliki vil. V bližini pa je bil kapnik v obliki vragca. »Jama je bila čudovita in v njej bi rada ostala malo dlje,« sem pomislila, ko sem lezla na avtobus.

Lipica je bila naša zadnja postaja pred Ljubljano. Vsi smo bili navdušeni nad lipicanci in želeli smo jih jahati. A jahanje bi bilo najbrž predrago in vodič je rekel, da še nismo dovolj stari. Izvedeli smo, da je kobilarno ustanovil avstrijski nadvojvoda Karel, da so lipicance križali s šestimi drugimi pasmami konj, da so za razne akrobacije primernejši samci in še veliko drugih stvari. V neki sobi smo si ogledali slike lipicancev, lipicansko okostje, dlako raznih konjskih pasem in potrebne poklice v kobilarni. Lahko smo božali in občudovali konje ter jih fotografirali. Bilo je super.

Ekскурzija se mi je zdela pestra, zanimiva in fenomenalna. Z veseljem bi imela še kakšno.

Hana Julija Kališnik, 6. b

Na šolski ekskurziji mi je bilo zelo lepo. Obiskali smo veliko krajev, najlepše mi je bilo v Lipici.

Veljko Gogić, 6. b

Všeč mi je bilo, da smo si ogledali lipicance v Lipici in obiskali jamo. Bilo je zelo lepo, ker smo videli toliko zanimivih stvari.

Zala Blatnik, 6. b

Na ekskurziji mi je bilo najbolj všeč, ko smo obiskali kobilarno v Lipici. To pa zato, ker so konji moje najljubše živali.

Eva Zala Rac, 6. b

Všeč mi je bilo, ko smo šli v jamo Vilenico, saj še nikoli nisem bila v tako lepi jami. V Lipici smo lahko božali konje. Videli smo najstarejšega in najlepšega konja.

Filia Beronike Korošec, 6. b

KULTURNI DAN

V petek, 15. 11. 2013, smo osmošolci in devetošolci imeli dan z Unesco mladinsko platformo. To pomeni, da smo skozi 5 delavnic spoznali običaje, navade, kulturo ter geografske značilnosti Afrike.

Ena izmed delavnic je bila bobnarska delavnica–baobab (BAO), kjer smo spoznali poseben afriški boben ter se preizkusili v igranju nanj. Ta delavnica je bila meni osebno najboljša, saj je bil zvok bobnov neverjeten.

Druga delavnica je bila Milenijski cilj, ki jo je pripravilo društvo za ZN (OZN). Tu smo govorili o otrocih, ki za razliko od nas nimajo nič, niti hrane ne. Pogledali smo si celo film, ki je vse razžalostil, saj smo videli podhranjene otroke. Na koncu pa smo govorili o tem, kaj lahko države naredijo, da bi bilo manj lačnih, in kaj lahko naredimo otroci.

Tretja delavnica je bil kviz o Afriki–Zavod Afriški forum. Tu smo morali vrisati države na zemljevid ter rešiti šest nalog. Bilo je poučno, saj sem izvedela kar nekaj novih stvari.

Pri četrti delavnici pa je beseda tekla o virtualni vodi (Humanitas–HU). Virtualna voda je voda, ki je v običajnih izdelkih (kavbojkah), ampak je mi ne moremo videti. Razvrščali smo tudi različne izdelke (majico, riž ...) glede na količino vode, ki jo porabimo za izdelavo tega izdelka, od največje porabe do najmanjše.

Zadnja delavnica pa je bila na temo kulture ter migracije (Slovenska filantropija). Tukaj pa smo si morali predstavljati, da smo novi prebivalci nekega otoka, izmisliti smo si morali novo kulturo, pozdrav, svoje običaje ...

Čisto na koncu pa smo imeli še zaključno prireditev v srednji telovadnici, kjer sta dva igrala na bobne, ostali pa smo peli ter plesali afriške plese s pomočjo plesalke.

Ta dan bi sigurno še kdaj ponovila.

Eva Brvar, 8. b

MENJAJ BRANJE IN SANJE

»Menjaj branje in sanje« je nacionalni projekt, ki ga za slovensko mrežo Unescovih šol organizira Gimnazija Ledina. Projekt je osredotočen na krepitev in širjenje bralne kulture med mladimi in spodbujanje njihove literarne razgledanosti.

Učenci OŠ Ledina sodelujemo v projektu že drugo leto. Letos so knjige izmenjali šestošolci in sedmošolci.

V ponedeljek, 24. marca 2014, smo si v okviru projekta »Menjaj branje in sanje« izmenjavali knjige. Vsak je prinesel knjigo in vanjo napisal posvetilo. Sam sem prinesel knjigo z naslovom Grozni Gašper na hitro obogati.

Knjige smo si med seboj izmenjavali in tudi podarjali. Svojo knjigo sem podaril Lanu iz 6. a, saj je moj prijatelj, pa tudi zato, ker sem hotel pretrgati sovraštvo med razredoma.

Ta ura mi je bila zelo všeč in upam, da bomo imeli še veliko takšnih ur.

Rok Štular, 6. b

POSVETILA V KNJIGAH

Knjigo Priceskin dnevnik podarjam Anji.

Draga Anja, želim, da bi bila srečna, kot je v knjigi srečna princesa Mija.

Iuna Kokelj, 7. b

Knjigo Ovčar Runo sem posvetil Kristjanu Denčiču.

Če misliš, da zmoreš, zmoreš. Če misliš, da ne zmoreš, imaš prav. (Mary Kay Ash)

Runo je mislil, da zmore in je zmogel.

Peter Rovtar, 7. b

Knjigo Ti povem zgodbo, sem posvetil Oskarju Obersnelu.

To knjigo ti podarjam, ker upam, da se boš kaj naučil.

Črtomir Kovač, 7. a

Knjigo Zahrbtna Opal sem posvetil Aljažu Kosiču.

Ta knjiga je zelo ganljiva, zato upam, da bo v tebi zbudila čustveno plat.

Erazem Ivanc, 7. a

Knjigo Pet prijateljev sem podarila sošolki Titi. V knjigo sem napisala tudi posvetilo. Tudi Titi je presenetila mene in mi podarila knjigo.

Projekt mi je bil zelo všeč, saj sem spoznala veliko novih knjig in dobila nekaj dobrih namigov, katero knjigo se splača prebrati.

Lana Šilc, 6. b

Izlet za »zlate bralce« v Italijo

Za učence devetih razredov, ki so v vseh letih opravili bralno značko (»zlati bralci«), je bil v sredo, 16. aprila 2014, organiziran izlet v Italijo. Iz Ljubljane nas je pot vodila po avtocesti mimo Postojne in Sežane vse do mejnega prehoda Fernetiči, kjer smo prečkali mejo z Italijo in nadaljevali pot proti Trstu. Prvi postanek je bil pri gradu Miramar, kjer smo si ogledali poleg gradu tudi čudovit park, ki še danes priča o načinu življenja znanih kraljevih rodbin v 19. stoletju. Sledila je vožnja ob obali Tržaškega zaliva mimo Tržiča (Monfalcone), kjer smo videli ladjedelnico, v kateri še dandanes gradijo največje potniške ladje. Nato smo nadaljevali pot do Gradeža (Grado), znanega kot »otok sonca«. V mestu smo si ogledali staro mestno jedro s cerkvijo sv. Evfemije in se sprehodili ob delu znamenite plaže. Gradež sodi danes med najlepše kopališke kraje na Jadranu. Po ogledu mesta je bil čas za daljši oddih in kosilo. V popoldanskih urah smo pot nadaljevali proti mestu Oglej (Aquileia), ki je bil v času rimskega imperija vojaška postojanka, v 4. stoletju pa središče krščanstva s sedežem škofije. Tu smo si v Poponovi baziliki ogledali tudi prelepe talne mozaike. V večernih urah pa smo se polni lepih vtisov in zanimivih zgodb, ki nam jih je povedala gospa, ki je vodila naš izlet oziroma ekskurzijo, vrnili v Ljubljano.

Izleta v Italijo se je udeležilo 11 učencev - »zlatih bralcev« 9. a in 9. b razreda.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA

Moja naj knjiga je Trnovska mafija. Všeč mi je zato, ker je zelo napeta. Govori o skupini šestih otrok, ki v rovih Ljubljanskega gradu najdejo ukraden denar. Pridejo na sled roparjema. Priporočam jo vsem bralcem, ki imajo radi pustolovske in detektivske knjige.

Rok Štular, 6. b

Moja najljubša knjiga ima naslov Tajno društvo PGC. Napisal jo je Anton Ingolič. Pripoveduje o treh dečkih, ki ustanovijo tajno društvo PGC. Člani društva zbirajo rabljene risalne žebličke.

Tjaša Trdič, 6. b

Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. Govori o fantu, ki je poreden kot jaz. Ima tajno društvo Škrlatna roka in brata Petra, ki ga kliče Glista. Včasih si predstavlja, da je dinozaver, brat pa glista, ki jo bo pojedel za malico.

Vid Ključevšek, 6. b

Meni je najbolj všeč knjiga Totalno skriti dnevnik, ker dnevnik opisuje življenje najstnice, ki živi z mamo v bloku. Hodi v šolo in ima prijatelje. Želi si postati modna kreatorka. Dobi nagrado za najlepšo obleko in dan preživi z najboljšo kreatorko. In tako je po majhnih korakih prišla do svojih sanj. Knjiga mi je všeč, ker se hitro prebere in je zanimiva.

Zala Blatnik, 6. B

SLENG

Pondelk, jutro, jao, spet morm it v šolo. Že misl na to me ful zmrazi. Se oblečm, pojem zajtrk, se usedm k fotru u avto in se že furamo v šolo. Moj stari je zakon k ma ful dobre muzke, k me mal zbudi. Zarad dobre muzke, smo ful hitr u šoli. Pol ta malo pospremm u klas in se podam k noumu podvigu, stenge do moje omarce. Na poti srečam kakšnga sošolca, al pa frenda z drugga klasa. Ko pa srečam Karín, Zarjo, Petro in druge sošolke k mam jih rada, se je dan čist začel. Pol skupi furamo anglo, matko, slovo, nemo in tko naprej do konca. Pol pa kosilo, bus domov, domača naloga, trening, večerja, mal družinskega laifa in spat. Pa kakšn tempo, ampak je ful kul, k mam velik dobrih frendov u šoli in na treningu. Aja, pa pol je viknd, mal prostga cajta, kakšn kino s frendi in mal bit na off. Aja, če ni treninga al tekme in sm spet u pondelku.

Manca Škulj, 8. a

Naša imena

Ime mi je Leon. To ime mi je izbrala mami. Izvira iz latinščine, pomen tega imena pa je lev. To pomeni, moč in drznost. Je več daljših različic imena Leon, na primer Leonard. Po pogostosti imena je ime Leon uvrščeno na 93. mesto v Sloveniji, na koncu leta 2007 pa je bilo število moških oseb s tem imenom 2380. V našem koledarju z izborom svetniških imen se ime Leon pojavi 4-krat. Če bi se rodil ženskega spola, bi mi verjetno bilo ime Ana.

Leon Rus, 9. b

Moje ime je Lan. Ime sem dobil na podlagi numerološkega izračuna, ki predstavlja številko 9. Ime mi je zelo všeč, ker je to ime rože, iz katere ljudje delamo oblačila.

Lan Möscha, 6. a

Starša sta mi dala ime Jernej. Ker nista vedela, ali bom fantek ali punčka, sta rekla : »Če bo fantek, bo Jernej, če bo punčka, bo Katarina.« Jernej je slovenska različica aramejskega imena Bartolomej oziroma Tolmajev sin. To ime mi je najbolj všeč in ne bi ga spremenil.

Jernej Rakita, 6. a

Kličejo me Ian. Imam še dve imeni: Johannes in Akira. Na Nizozemskem imajo vsi tri imena. Ian mi je dala ime mami, ker je kratko. Ian je angleška in irska krajša različica Jona. Ime Johannes imam po maminem dedku in tudi, ker je znano nizozemsko ime. Ime Akira pa mi je dal ati po stripovskem junaku. Akira izhaja iz japonske. Vsa tri imena sem dobil v Parizu. Ker sem se preselil v Ljubljano, sta uradni imeni samo še dve. Akira je samo stransko ime.

Ian Johannes Akira Osole, 6. a

To ime sta mi izbrala starša. Mami je želela, da bi bila Lara, oči pa Špela. Kompromis med njima je Špela Lara. S svojim imenom nisem zadovoljna, ker imam dve imeni. Špela je slovenska izpeljanka imena Elizabeta. Elizabeta je hebrejsko ime in pomeni »posvečena Bogu«. Lara je okrajšava imena Larisa in pomeni vesel ter brezskrben kot škrjanček. Nekateri ime pripisujejo Grkom, drugi Rusom. Jaz bi si dala ime Larisa, ker mi je to ime zelo pri srcu.

Špela Lara Potočnik, 6. a

Ime mi je Gaber. Starša sta ga izbrala preprosto zato, ker jima je všeč. Sicer pa izvor imena Gaber ni povsem znan. Verjetno izhaja iz imena za drevo gaber, možno pa je, da je to skrajšana oblika svetopisemskega imena Gabriel, ki v hebrejščini pomeni "božji mož" oziroma "božji junak".

Ime mi je všeč in ga ne bi spreminjal. Sam bi si izbral enakega.

Gaber Repovž, 6. a

Ime mi je Nina. Ime Nina izvira iz Rusije in pomeni *punčka*. Ime sem dobila po uspavanki *Nina-nana*. Oče mi je hotel dati ime Tisa, ki bi bilo napisano v madžarščini. Mama se ni strinjala in mi je dala ime Nina.

Nina Bačič, 6. a

PISMA POSLANCEM

Ljubljana, 6. 10. 2013

Spoštovani poslanci!

Sem učenec 8. razreda osnovne šole v centru prestolnice, kjer živim že od malega. Kot veliko večino najstnikov me zanimajo glasba, šport, prijatelji in moram priznati, da politika ni med bolj priljubljenimi temami. Z dogajanjem se seznanim mimogrede, ko poslušam starša, ki razpravljata in komentirata aktualne dogodke. Tale naloga se mi je zato zdela precej trd oreh in preden sem se lotil pisanja, sem kar nekaj časa razmišljal.

V 7. razredu smo se pri slovenščini učili uporabljati Slovar slovenskega knjižnega jezika. Pod geslom vrednota sem prebral tole razlago: *vrednota – čemur priznava kdo veliko načelno vrednost in mu zato daje prednost: doživljati, ohranjati, priznavati vrednote; družbene, osebne vrednote; estetske, moralne vrednote; ljubezen, resnica, svoboda in druge vrednote.*

Osebne vrednote si pridobimo najprej v družini. Na nas imajo močan vpliv starši in drugi v naši okolici, od njih se učimo s prevzemanjem in posnemanjem njihovega vedenja. Oboroženi s temi vrednotami stopimo v šolo. Svet se ne vrti več samo okrog nas samih, sodelovati moramo s sošolci pa tudi z učitelji in z drugimi ljudmi, s katerimi smo v stiku. To nam oblikuje občutek za sodelovanje, strpnost, poštenje, enakopravnost in pravičnost. Vse te vrline so naša popotnica za življenje.

Vse je lepo in prav.

A dovolj je že samo en posameznik znotraj neke skupine, ki lahko vse to postavi na glavo. In vprašamo se, kaj je to? Nespoštovanje, nevzgojenost, neetičnost, netoleranca, neznanje ... Včasih se zaradi nestrpnosti, neupoštevanja drugih v šoli skregamo, vendar prevlada prijateljstvo, ki reši zaplet. Pogosto se starejši pritožujejo, da smo mladi nestrpni, da ne upoštevamo potreb drugih, npr. v avtobusu ne odstopimo sedeža starejšim, da smo kot bi bili na svetu sami.

Takšno obnašanje in samozadostnost pa lahko v svetu odraslih imenujemo politika!

Na glavo so postavljene v glavnem vse vrednote in kar je za nas v šoli in doma nesprejemljivo, je v politiki dovoljeno. Mi nismo nagrajeni za prepisovanje pri testih, ne smemo vzeti naloge, ki jo je napisal sošolec, in jo predstaviti kot svojo, ne pridobimo si ugodnosti, ker smo lagali o sošolcu ...

Kar naprej je govora o krizi, pogosto slišim, ko po televiziji zbirajo sredstva za družine v stiski in že nekajkrat sem poslal SMS in prispeval po svojih močeh.

Pri nas oba starša še imata službo in redno plačo, meni pa še lahko zagotovita vse, kar potrebujem. Res je, da manj potujemo, kot smo prej, ampak kakšne večje krize še ne občutim.

Velikokrat poslušam odrasle, ko so zaskrbljeni nad prihodnostjo, nad tem, kam nas politika vodi, kako blizu smo tistim na robu preživetja. In tudi mene postane strah, pa ne razumem česa. Samo strah me je.

Kdo ima moč in kako lahko vse zopet postavi na pravo mesto? To ste VII!

Na vas se obračam s prošnjo, da si vzamete čas in se spomnite vsega, kar so vas učili, ko ste bili mojih let. Obudite te že malo zaprašene, dobre stare vrednote za skupno, tudi našo (mojo) prihodnost.

Lepo Vas pozdravljam.

Jure Žigon, 8. a

Ljubljana, 7. 10. 2013

Spoštovani poslanec, spoštovana poslanka!

To pismo vam pišem, ker se danes, 7. oktobra, začanja teden otroka, katerega tema je: Kako je biti otrok v današnji družbi? Teden otroka v Sloveniji poteka pod okriljem Zveze prijateljev mladine Slovenije in temelji na obeleževanju Svetovnega dneva otroka, ki ga je leta 1956 priznala Generalna skupščina Združenih narodov. Mednarodna zveza za varstvo otrok in Mednarodni fond za pomoč otrokom Unicef pa sta od leta 1957 skrbela za obeleževanje tega dne.

Ta tema me zelo zanima, zato sem se poglobil v raziskovanje. Po priporočilih Združenih narodov Svetovni dan otroka v Sloveniji poteka že od leta 1961. Potrebe in želje otrok pa so se v Sloveniji skozi vsa ta leta spreminjale. V šestdesetih letih so skrbeli za urejeno varstvo otrok, uspešno delo staršev v proizvodnji ter urejanje komunalnih in stanovanjskih skupnosti. Kasneje si je Zveza prijateljev mladine prizadevala za družbeno skrb otroka in družine, šolsko prehrano, varstvo dojenčkov in zdravstveno varstvo otrok. V sedemdesetih letih so opozarjali na naraščanje kriminala in osnovno pravico otrok v družbi. Kasnejša leta so ob tednih otroka poudarjali, da je potrebno ustvarjati pogoje za uspešen razvoj vseh otrok ter da so vsi otroci zaželeni otroci, ki jih je potrebno vključiti v organizirano vzgojo in varstvo. V osemdesetih in devetdesetih letih pa so se med drugim zavzemali tudi za prostovoljne dejavnosti, igralne površine in srečno otroštvo.

Sam menim, da so se z leti osnovne potrebe otrok, kot jih določajo Združeni narodi v Sloveniji, bolj ali manj uredile. Imamo zagotovljene osnovne življenjske potrebe, medtem ko pa je nastopila kriza vrednot.

Ob letošnjem tednu otroka, ob katerem se sprašujete: Kako je biti otrok v današnji družbi, bi vas rad opozoril na dosledno spoštovanje vrednot, kot so poštenost, enakopravnost, zaupanje ter timsko delo.

Mislim, da je na svetu, še posebej pa v Sloveniji, žal vedno manj ljudi, ki imajo vse te vrednote, zato bi se moral vsak, ki ne spoštuje teh vrednot, zamisliti nad seboj. Zdi se mi, da v Sloveniji ni tako velik problem z enakopravnostjo, ampak je veliko večji problem s poštenostjo in z zaupanjem. Poštenost in zaupanje pa sta pogoj za timsko delo, ki je le tako lahko konkurenčno v svetu. To je v času globalne krize nekaj najbolj pomembnega, saj mora narod enotno delovati za boljši jutri oziroma nam – otrokom omogočati čim boljšo prihodnost. Menim, da lahko k temu doprinese čisto vsak Slovenec, ki si želi svetlo prihodnost bodočih rodov. Ob letošnjem tednu otroka bi rad opozoril, da si vsak otrok zasluži topel dom, osnovne življenjske potrebe pa tudi možnost za dobro izobrazbo in kasneje dobro službo. Zato smo tisti otroci, ki ne živimo v revščini, lahko veseli. Žal pa opažam, da je vedno več mladih brez službe ter da veliko ljudi odhaja na delo v tujino. Prav tako se tudi vedno več mladih odloča za študij v tujini. Mislim, da je vaša glavna naloga, da poskrbite za prihodnost Slovenije in nam, otrokom, omogočite dobre razmere za študij, delo in življenje, da se ne bomo kot mladi izobraženi ljudje odločali za odhod v tujino.

Upam, da boste moje pismo vzeli resno in se pri svojem vsakodnevnem delu zavzemali za boljši jutri bodočih generacij. Ne razmišljajte samo o današnjih problemih in težavah, ampak predvsem o tem, kakšno državo boste zapustili nam, otrokom.

Lepo Vas pozdravljam.

Martin Grošelj, 8. a

Ljubljana, 26. 10. 2013

Spoštovani poslanci!

Moje ime je Domen Pinter, star sem 13 let in obiskujem 8. razred OŠ Ledina v Ljubljani.

Redno spremljam dogajanje v politiki in imam zelo "mešano" mnenje. Najprej bi vas rad pohvalil zaradi dobrega zagovarjanja različnih mnenj državljanov, a hkrati se mi zdi, da ravno za vsak predlog opoziciji ni treba kritizirati koalicije. Sam opažam, da se to ne dogaja zaradi ne najboljših predlogov zakonov – včasih tudi slabih – temveč zato, ker je predlog preprosto predlagala koalicija. V zadnjem času se mi kar pogosto dozdeva, da se pri pomembnem zakonu zatakne. Najprej opozicijske stranke, nato koalijske le prelagajo krivdo druga na drugo, da je zakon nesmiseln in da bo državo samo uničil in tako dalje in tako dalje.

Ob pisanju tega pisma se sprašujem, ali sem državljani Republike Slovenije ali razdeljene Republike Slovenije. Odgovor mi podajte vi s svojimi dejanji za Republiko Slovenijo.

Kot sem že omenil, sem še osnovnošolec. Nisem še dovolj izučen, da bi postal kakšen vodilni organ v državi, a vseeno vsak mesec slišim, kako v državi protikorupcijska komisija odkriva, da so na vodilnih položajih ljudje, ki nimajo tam kaj iskati. Dobivam občutek, da lahko čez dve leti ali tri leta postanem "doktor" oziroma da bi lahko dobil najvišjo izobrazbo v državi. Po vsej verjetnosti se vam to zdi smešno, a to je res, saj za poslanskimi mizami sedijo ljudje s ponarejeno izobrazbo. In tu se poraja novo vprašanje: Ali je Slovenija ponarejena država?

Nedavno se je v Sloveniji odvijal velik športni dogodek EuroBasket 2013. V spominu mi je zelo dobro ostala izjava Boštjana Nachbarja: »Ponosni sem, da smo v teh težkih časih združili Slovenijo.« Ali vi ne bi bili ponosni na to, da bi v teh kriznih časih, ko preprosto ni denarja, združili Slovenijo in sprejeli kakšen pomemben zakon, ki bi nas dvignil iz teh finančnih težav?

Odločitev je vaša, vendar vam polagam na srce, da se odločite čim prej in ZA Slovenijo.

Hvala vam zato, da ste nam dali možnost, da tudi mladi napišemo svoje mnenje o vas, spoštovani poslanci. Menim, da je to dober korak k združitvi Slovenije.

Že vnaprej hvala za odgovor, če pa ga ne bom dobil, pa upam, da bo tole pismo vsaj malo pripomoglo k spremembam v Sloveniji.

Lep pozdrav

Domen Pinter

Ljubljana, 12. 10. 2013

Spoštovani poslanci!

Na vas se obračam s pismom v času, ko se odločate, kam boste namenili denar v prihodnjih letih. Ker sem sama športnica – plavalka, bi vas želela spomniti, da ne pozabite na šport in na vse mlade športnike, na katere ste bili ponosni, da so Slovenci, ko so dosegali največje športne lovorike. Med vsemi športi pa bi izpostavila plavanje in pogoje za treninge.

Ljubljana, kot glavno mesto Slovenije, nima pokritega olimpijskega 50-metrskega bazena. Velika večina plavalcev pozimi trenira na Kodeljevem, kjer bazen, katerega namen je letno kopališče, pokrijejo z balonom in ozračje ogrevajo. Takšni baloni pa bodo v bodoče zaradi slabih lastnosti kmalu prepovedani. Poleti mladi plavalci treniramo na skoraj 100 let starem bazenu Ilirija, kjer je bazen daleč od novih, tehnološko izpopolnjenih bazenov. Plavalci hodimo na tekme v tujino in otroci lahko samo občudujemo nove olimpijske bazene. Mesto Ljubljana že nekaj časa obljublja, da bo na mestu, kjer danes stoji bazen Ilirija, financiralo nov športni kompleks, namenjen za vodne športe. Vendar se do danes še ni zgodilo nič. V Sloveniji smo imeli in imamo zelo veliko dobrih plavalcev. V preteklosti sta bila to brata Petrič, katera je poznal ves plavalni svet, danes pa našo malo Slovenijo predstavljajo olimpijska podprvakinja Sara Isaković, 9-kratni zaporedni evropski prvak Peter Mankoč in Damir Dugonjić, ki je na zadnjem svetovnem prvenstvu zasedel dvakrat četrto mesto.

Spoštovani poslanci, zavedam se, da vsakogar od Vas plavanje ne zanima. Vendar Vas vljudno prosim, da razmislite, koliko napornih treningov morajo opraviti mladi športniki, da smo lahko potem vsi ponosni na tiste, ki na največjih tekmovanjih zastopajo našo malo državo Slovenijo. Zato vas prosim, da razmislite in pripravite finančni načrt ter zagotovite sredstva za gradnjo novega pokritega 50-metrskega bazena, morda pa bi se za pomoč lahko obrnili tudi na Evropsko unijo.

Hvala Vam za vsak trenutek Vašega časa, ki ga boste namenili izgradnji novega športnega objekta za vodne športe.

Lepo Vas pozdravljam.

Manca Škulj, 8. a

PRVI KORAKI KAJTANJA

V drugi polovici poletnih počitnic smo se z družino odpravili na otok Pelješac. Tja smo šli samo zaradi moje šole kajtanja, ker sem hotel poizkusiti nov vodni šport. Prvi dan sem se prijavil v šolo z imenom Waterdoonky, tam pa smo spoznali zelo prijazno tajnico po imenu Renata. Na začetku se nisem mogel prijaviti, saj ne vpisujejo tako mladih kot sem jaz. A na koncu se je izkazalo, da se smem prijaviti, saj se je prijavil tudi malo mlajši fant od mene s Češke.

In tako je minil prvi dan na morju in jaz sem komaj čakal na naslednje jutro. Ko sem se prebudil, ni minilo veliko časa in že sem moral po kruh za zajtrk, a jaz tega nisem hotel, saj sem vedel, da bo ura kmalu devet in bom moral v šolo.

Prvi dan v šoli ni bil zanimiv, saj smo imeli vaje, ki sem jih že obvladal, dobra stvar pa je, da sem imel za učitelja Slovenca Aleša. Potem smo se končno odpravili. V morju smo se igrali s padalom, da nas je vleklo levo in desno, nato pa je mojega prijatelja s Češke potegnilo iz vode dva metra v zrak in tri metre naprej. Takrat je rekel, da ima dovolj za danes. Tako se je končal drugi dan.

Jutra so se začejala isto, a dnevi so se končali drugače. Najboljši dnevi so bili 3., 4., 5. in 6. dan, saj sem se v teh štirih dneh že vozil z desko po vodi in skakal po meter in pol visoko v zrak.

Lan Möscha, 6. a

NOVOLETNE ŽELJE

Želim si, da bi ljudje manj lagali in da ne bi izdajali skrivnosti, ki jim jih kdo zaupa.

Pina Kutin, 6. a

Želim si, da bi mi kdo iskreno povedal, da sem dober v športu.

Noa Bajželj, 6. a

V življenju si želim, da bi bili vsi prijatelji do mene iskreni. Če pa bi imel ženo, si želim, da bi bila drug do drugega iskrena.

Mark Košir, 6. A

Intervju z Vinkom Möderndorferjem

Mislim, da pisatelj ne sme razmišljati o tem, kaj si bodo o njegovem delu mislili bralci.

Kako ste se odločili za knjigo o najstnikih?

Že dolgo sem imel namen napisati takšno knjigo. Potem pa je Mladinska knjiga razpisala natečaj za zgodbo iz najstniškega sveta in življenja pa sem se lotil.

Kako oz. kje ste dobili idejo za knjigo?

Kar iz svojega življenja. No, pa ne samo iz svojega. Imam hčerko Gajo, ki ima zdaj že trideset let, ampak včasih pa je bila najstnica. Njenih zgodb in njenega doživljanja sveta se precej spomnim. In imam tudi dva nečaka. Enemu je ime Gašper, ki je celo *posodil* ime za mojega glavnega junaka. Zdaj je star skoraj petnajst let, ko sem pisal knjigo, je bil pa trinajst. Tako da sem okoli sebe imel kar precej inspiracij.

Kdaj ste dobili idejo za knjigo?

Ne vem točno. Že kar nekaj let je od tega. Iz svojega *najstniškega* otroštva se spomnim kar nekaj lepih podob: Ko sem dobil svoje prvo kolo, ko mi je umrl pes. Spominjam se srečnih praznovanj novega leta, spominjam se snega in izleta v zasneženi gozd. Spominjam se, kako sem raznašal časopise in je bila strašna zima in mrak in tema in me je bilo grozno strah. Spominjam se, kako je umrl sošolec. In še veliko tega lepega in manj lepega se mi je usidrilo v spomin. In vedel sem, da se bodo vsi ti spomini, vse te podobe nekoč strnili v pripoved o najstniku, ki si zastavlja vprašanja in išče odgovore o smislu življenja.

Kako ste se počutili, ko ste pisali knjigo?

Zelo lepo. Bil sem prijetno vznemirjen. Čeprav se mi ni zgodilo vse tisto, kar se je zgodilo mojemu junaku Gašperju, sem imel vseskozi pisanja občutek, da pišem o sebi. In to je zelo lepo. Kot bi sebi še enkrat pripovedoval minulo življenje.

Kakšen odziv ste pričakovali od bralcev vaše knjige?

Nisem pričakoval kakšnega posebnega odziva. Nisem razmišljal o tem. Mislim, da pisatelj ne sme razmišljati o tem, kaj si bodo o njegovem delu mislili bralci. Treba je enostavno napisati takšno knjigo, ki bi jo sam z veseljem in užitkom prebral. Pisatelju je največje merilo on sam.

Kakšna je razlika med pisanjem drame in romana?

Dramo je težje napisati. Drama je zgoščena pripoved. Zelo selektivna. Kar pomeni, da ne sme v njej biti nič odveč. V romanu pa se pripovedovanje lahko včasih tudi malo izgubi v kakšnih prijetnih, vendar ne preveč pomembnih opisih. Roman je bolj svobodna in bolj odprta oblika. Ko beremo roman, ga lahko odložimo, preberemo kakšno stran še enkrat, lahko se z njim ukvarjamo do jutra ali pa nadaljujemo z branjem čez teden dni. Bralec je gospodar časa. V gledališču, v drami pa moramo biti s časom bolj ekonomični. In to je težje. Brez dvoma. Z malo besedami povedati veliko je zelo težko.

S katerim likom ste se počutili najbolj sorodni?

Ne vem. Malo sem si soroden z Gašperjem, največ mogoče z Maksom, tudi zmedena mama, ki je kar naprej v krizi, mi po značaju ni tuja. Pisatelj se vedno naseli v vseh likih. Ali pa vsaj v večini.

Je kateri lik tak, kakršni ste bili vi v teh letih?

Ne. V drobcih ja, v celoti pa ne. Bi si pa včasih želel biti takšen, kot je kakšen lik, ki sem ga napisal. Zelo mi je všeč lik prašičke Katarine. Bil bi prašička Katarina. Vsi jo imajo radi in ona ima rada vse. To je fino. Ampak v življenju tega ni. Samo v zgodbah. In še to zelo redko.

Intervju je pripravil Črtomir Kovač iz 7. a.

Kaj meni o knjigi dvanajstletna bralka?

Knjiga mi je bila zanimiva, ker govori o vsakdanjem življenju. Zgodba je napeta, konec ne preveč srečen.

Najljubša oseba v knjigi mi je velikan Maks, saj je zabaven, poln znanja in dogodivščin.

Šestletnik, ki želi igrati kitaro

Mnenja o šoli so različna. Nekateri mislijo, da je v njej lepo, drugi, da je dolgočasno. Kako je v šoli, bi morali vprašati devetarje, saj so na šoli najdlje. Drugače pa je, če vprašamo še neizkušene prvošolčke. Intervjuvali smo Bernarda, učenca 1. a razreda.

1. Bernard , preden si prišel v šolo, česa si se najbolj veselil ?

Da sem šel ven iz vrtca, da sem lahko začel obiskovati šolo. Veselil sem se dobrega šolskega leta - da ti nihče ne »teži«, da imaš dobre dneve, da dobiš dobro oceno.

2. In je res tako, kot si si predstavljal?

Ja, na pol. Včasih dnevi ne uspejo, kot bi si želel. Kdaj se s kakšnim sošolcem igrava in sva dogovorjena, da vsak enkrat izbere igro. Včasih se tega ne drži in želi izbirati igro tudi takrat, ko sem jaz na vrsti.

3. Se ti zdi v šoli težko? Misliš, da bi med poukom potrebovali več prostega časa?

Ne, itak da ne ... V 1. razredu imamo tako in tako zelo lahke naloge, včasih še prelahke. Odmor pa včasih traja kar po celo uro in se lahko veliko igramo.

4. Ali obiskuješ še kakšno izvenšolsko dejavnost?

Ja, enkrat na teden imam angleške urice, hodim na igre z žogo, pojem v pevskem zboru v župniji in hodim na verouk.

5. Pa ti vseeno ostane dovolj časa za igranje?

Kakor kdaj, včasih imam veliko domačih nalog, pri katerih moraš biti natančen, včasih pridem prepozno domov. Med vikendi pa se lahko igram po mili volji.

6. Rekel si, da poješ v zboru, si želiš igrati tudi kakšen inštrument?

Ja, električno kitaro. Včasih si malo zaželim igranja in malo povadim pesem, ki me jo je naučil odličen kitarist v Franciji. V glasbeno šolo pa še ne hodim.

7. Torej misliš, da je v šoli lepo?

Ja zelo. Vedno komaj čakam na nov šolski dan, na igro s sošolci ter na novo nabiranje znanja.

Rebeka Dobravec, 8. a

INTERVJU Z GOSPODOM MARSELOM ŠNEPFOM

V letošnjem šolskem letu je na OŠ Ledina prišel gospod Šnepf, ki poučuje geografijo. Ker smo ga želeli bolje spoznati, smo ga prosili za pogovor.

1. V KATERO OŠ STE HODILI?

Hodil sem v OŠ Prežihov Voranc v Mariboru.

2. KAJ PA STE ŠTUDIRALI?

Študiral pa sem geografijo in sociologijo kulture v Ljubljani.

3. GLEDE NA TO, DA UČITE GEOGRAFIJO, KATERA JE VAŠA NAJLJUBŠA DRŽAVA? LAHKO JIH IZBERETE VEČ.

Potem bomo pa rekli: Peru, Aljaska, Islandija in Nepal.

4. ZAKAJ STE SE ODLOČILI ZA DELO NA OŠ LEDINA?

Ja, iskal sem službo. Potem pa sem dobil informacijo, da je vaša učiteljica odsotna in oddal prijavo.

5. KAJ STE DELALI, PREDEN STE PRIŠLI NA NAŠO ŠOLO?

Delal sem na OŠ Majde Vrhovnik. Učil sem geografijo ter državljansko in domovinsko kulturo in etiko.

6. KATERI RAZRED NA OŠ LEDINA JE NAJBOLJ VZOREN?

Meni se zdi kar vsi razredi dokaj v redu, nisem še imel kakšnih večjih težav.

7. ALI SAMI ZASE MISLITE, DA STE STROG UČITELJ?

V bistvu nisem še nikoli dobil kakšne informacije nazaj, ali sem strog ali ne. Jaz se trudim, da s svojimi učenci najdemo neko najbolj optimalno rešitev pri kakršnih koli težavah.

Z g. Šnepfom se je pogovarjala Tjaša Peternel iz 8. b.

Izgubljeno črno-belo prijateljstvo

Verjamem v prijateljstvo in vem, da morajo biti prijatelji iskreni drug do drugega, si pomagati in si predvsem ne lagati. A izkušnje iz življenja otrok včasih uberejo svojo pot.

Z Mojco sva bili, ko sva bili še majhni, zelo dobri prijateljici. Vse igrače sva si delili in se vedno skupaj igrali. Ko sva postali malo starejši in se je Mojca odselila iz mesta, se nisva več toliko videvali. Kljub temu smo se občasno še obiskovali in čeprav je minilo že kar nekaj časa od našinega vsakodnevnega skupnega igranja s punčkami, sva se še naprej odlično razumeli. In takrat sem mislila, da bo za vedno ostalo tako. Žal sem se zmotila.

Pred dobrim letom dni sem ugotovila, da med mojo številčno družinico plišastih živali manjka majhna zebra, ki mi jo je s službenega potovanja prinesel oče. Zebra mi je veliko pomenila, saj mi jo je oče prinesel iz tujine.

Tisti trenutek, ko sem jo prvič stisnila k sebi, je postala moja najljubša igračka. Velika je bila približno 20 centimetrov. Imela je majhna, pokončna ušesa in velike, črne oči. Mehka in sijoča dlaka je bila prekrita s črno-belimi progami, le konice njenih tačk so bile snežno bele.

Bila je kraljica mojega plišastega kraljestva in s svojimi velikimi, prijaznimi očmi me je vselej uspela spraviti v dobro voljo. Ob njej sem se počutila varno in v hipu pozabila na vse strahove. Ko sem jo držala v rokah, sem imela občutek, da so se vse temne pošasti skriale nazaj v svoje kotičke.

Imela sem jo že zelo dolgo in skrbno sem jo čuvala. Na vsa potovanja sem jo nosila s seboj in tudi, ko moji starši niso bili z menoj, me je spominjala na njih in preprečevala, da bi jih zelo pogrešala. Prav neverjetno se mi je zdelo, da je kar naenkrat izginila iz svojega stalnega prostorčka v moji postelji. Zebro sem vsa obupana in v solzah iskala in iskala. Pomagali so mi tudi starši, a zaman. To je bil moj prvi večer, ko sem morala zaspati brez nje. Čez nekaj dni in po mnogih urah iskanja sem se sprijaznila s tem, da svoje ljube zebre ne bom nikoli več videla. Šele mnogo kasneje sem ugotovila, da je zebra izginila po Mojčinem zadnjem obisku.

Čez nekaj mesecev, ko smo prišli k njim na obisk, sem takoj, ko sem vstopila v njeno sobo, na NJENI mizi zagledala SVOJO zebro. Obstala sem sredi sobe in jo gledala in gledala. Prepoznala sem jo po etiketi, na kateri je pisal veliki tiskani Z, začetna črka mojega imena. Nisem mogla verjeti svojim očem. Ampak prvih nekaj trenutkov sreče se je v hipu spremenilo v razočaranje. Kaj počne moja zebra v Mojčini sobi? Kako mi lahko moja najboljša

prijateljica ukrade mojo najljubšo igračko? Komaj sem zadrževala solze. Na koncu sem jo le vprašala, zakaj je moja zebra na njeni mizi. Trdila mi je da je njena in da mi je ne bi nikoli ukradla. Ko sem ji pokazala črko Z na etiketi, pa je utihnila. Videla sem, da je bila Mojca v zadregi, a me to ni niti malo motilo.

Neskončno sem si želela vzeti zebro v naročje in jo položiti nazaj v svojo posteljo. Vedela sem, da me bo vedno znova spomnila na prijateljstvo, ki sem ga izgubila.

Z Mojco sedaj nisva več prijateljici. Čeprav se tu in tam še obiščemo, ji nikoli ne bom odpustila. V tem doživetju težko najdem kaj dobrega. Izgubila sem namreč prijateljico, s katero sva se tako dobro razumeli in zebro, ki mi je tako veliko pomenila.

Ko bi se Mojca le zavedala, kako sem se počutila, ko sem ostala brez prijateljice in brez zebre. S tem je Mojca vzela tudi košček mojega otroškega srca.

Zarja Mörec, 8. A

NOVOLETNE ŽELJE

V novem letu si želim, da bi imel čim več prijateljev, ki bi bili iskreni. Želim si tudi dobre ocene.

Jernej Rakita, 6. a

Želim si, da bi bili moji prijatelji in člani družine do mene iskreni. Tudi jaz se bom potrudila, da bom iskrena do vseh. Včasih, ko mi je težko povedati resnico, pa si tudi malo izmislim.

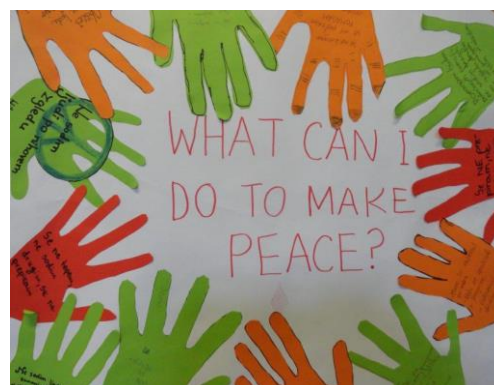
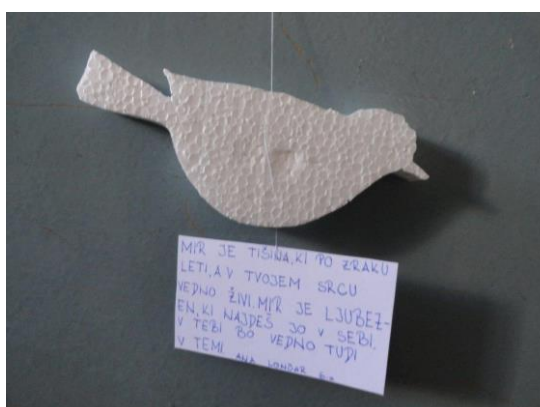
Ana Lončar, 6. a

V življenju si želim, da bi bili vsi ljudje med seboj iskreni. Ne bi si lagali in priznali bi svoje napake. Če bi bili iskreni, potem bi bili vsi prijatelji in bi se imeli super.

Lara Podgoršek, 6. a

Razstava na OŠ Ledina ob svetovnem dnevu miru in tednu otroka

Križanka

1.						1		
2.	2							
3.					3			
4.			4					
5.							5	
6.			6					
7.		7						
8.				8				

Agnesa, Jana, Urška, 9. a

GESLO: _ _ _ _ _

1. Vrsta tropskega sadja na a.
2. Jedilna buča.
3. Sladica na rojstnodnevni zabavi.
4. Delajo ga čebele.
5. Začimba na pici.
6. Pripravimo ga lahko tako, da je kislo ali sladko.
7. Sadež, ki raste v paru.
8. Nahaja se na vrhu prehrambene piramide.

KAJ MI POMENI ISKRENOST?

Iskrenost je poštenost, pristnost in resnica. Iskrenost pomeni priznati krivdo, povedati staršem za slabo oceno, ne lagati, pa čeprav ti je težko pri srcu.

Kajti iskrenost je vrlina, zaradi katere te bodo vsi občudovali in spoštovali.

Ana Jana Špiletič, 8. a

Iskrenost dojemam kot vrednoto človeka, ki je pošten, zaupljiv, resnicoljuben in prijazen.

Anais Karadža, 9. b

Iskrenost pomeni povedati svoje mnenje in ne ponavljati mnenja drugih oseb. Vendar pa moramo biti pri tem spoštljivi in nikakor ne žaljivi.

Gaja D. Babnik, 7. a

Življenja brez kančka iskrenosti ni, ne obstaja. Če ne bi bilo iskrenosti, bi bila vsaka izrečena beseda laž.

Peter Podgoršek, 8. a

V današnjem času je iskrenost postala nekaj neznanega. Nekaj, kar sploh ni več pomembno, saj lahko s pomočjo različnih spletnih portalov ustvariš drugega sebe. Tvoji podatki so tako resnica, a le zato, ker si že prekršil iskrenost in lažeš. Iskrenost se lahko tudi skriva v zategnjene suknjiče in kravate. Nekaj prispeva še lažni nasmeh in več ne vemo, kaj je res. Tudi posledice zgoraj naštetih grozodejstev so nam znane. Zaupanje gradimo ravno na iskrenosti. In če je le-ta zategnjena v suknjič s kravato ali če iskrenost predstavlja laž – no, tudi zaradi tega je svet v takšnem stanju, kot je.

Janž Zupin, 8. b

Iskrenost je zelo pomembna. To pomeni, da ne lažeš in da govoriš resnico.

Nika Brecelj, 7. b

Iskrenost je čudovita vrlina. Ko je človek iskren, se pokaže njegova prava stran.

Marko Oblak, 8. A

Iskrenost pomeni povedati vse: dobro in slabo. Tudi če veš, da bodo sledile posledice.

Hana Kovač, 7. b

Iskrenost je pravo zaupanje. Kdor je iskren, je resničen in to se mi zdi nadgradnja pravega prijateljstva.

Ana Berič, 9. b

ISKRENOST JE SESTAVNI DEL ŽIVLJENJA IN NAJBOLJŠI NAČIN, DA SE IZOGNEŠ PROBLEMOM.

MELISA ALIBABIĆ, 9. B

Iskrenost mi pomeni, da mi nihče ne laže in mi pove tudi, če je kaj slabega.

Ian Osole, 6. a

Iskrenost pomeni resnico, ki pa nas lahko razveseli ali prizadene.

Andrej Risteski, 6. a

KDO JE ISKRENA OSEBA?

Iskrena oseba je moja mami, ker se mi ni še nikoli zlagala in mi vedno pove po resnici tudi take stvari, ki mi niso najbolj všeč.

Eva Brvar, 8. b

Iskrena oseba je moja prijateljica. Je zmeraj ob meni, tudi ko sem jezna ali žalostna. Njena iskrenost me včasih zaboli, sčasoma pa jo skušam razumeti. Ponavadi me razveseli s srčkom v SMS. Zdi se mi, da je iskrenost vez pravega prijateljstva.

Karin Merlak, 8. a

Najbolj iskrena oseba v mojem življenju je moj oči. Če naredim kaj narobe, mi iskreno pove, da naj to popravim. Všeč pa mi je tudi zato, ker se zaveda svojih napak. Ko naredi kaj narobe, to tudi prizna in se opraviči.

Melisa Alibabić, 9. b

Zame je najbolj iskrena oseba na svetu moja prijateljica. Vedno mi vse pove, mi zaupa in nikomur ne izdaja mojih skrivnosti.

Lara Pustatičnik, 7. a

MOJE IZKUŠNJE Z ISKRENOSTJO

Zdravnik mi je iskreno povedal, da imam tako težo kot odrasla ženska. To me je zelo prizadelo, čeprav vem, da ima prav. V tistem trenutku sem bila nanj zelo jezna in sem si mislila: Take komentarje bi lahko zadržal zase!

Melisa Alibabić, 9. b

Na šolskem atletskem tekmovanju me je sošolec Jan premagal za 1 cm. Prepričan sem bil, da bom zmagal. Na koncu sem mu čestital, a v mojem srcu je vrelo. Najraje bi ga zvezal in poslal na Severni pol.

Lan Möscha, 6. a

Preden smo se preselili, sem v šoli imela nekaj neprijetnih sošolk. Nikoli jim nisem iskreno priznala, da mi gredo na živce. Z njimi sem se družila, ampak mi to v resnici ni bilo všeč.

Nina Bačič, 6. a

Ko je moja mama teti dala zelo dober telefon, sem se delala, da mi ni mar. Nisem bila iskrena, saj sem si ga sama tudi želela.

Brina Škafar, 6. a

PREGOVORI O ISKRENOSTI

Zunaj meden, znotraj strupen.

Ta pregovor zelo dobro opiše človeka, ki se pretvarja. Nosi masko. V današnjih časih, v naši državi in pri ljudeh, ki nam vladajo, je žal to pogosto.

Julia Bratuša, 8. a

Na jeziku med, v srcu led.

Ta pregovor pomeni pretvarjanje svojega pravega mnenja in razmišljanja v lepe besede.

Peter Podgoršek, 8. a

Ta pregovor si razlagam takole: oseba, ki govori, je vedno sladka in prijazna, a v srcu je hladna in brezčutna.

Anais Karadža, 9. b

To pomeni, da si navzven prijazen, globoko v sebi pa sebičen. A laž ima kratke noge!

Iuna Kokeļ, 7. b

Veliko ljudi te hvali in ti obljublja pomoč, v resnici pa te iskreno prezirajo in sovražijo. In to se danes pogosto dogaja.

Ana Jana Špiletič, 8. a

To pomeni, da se delaš, da si prijazen, v bistvu pa tega, kar izrečeš, sploh ne misliš in trpiš v duši.

Lana Šeško, 7. a

Govoriš to, kar ljudje želijo slišati, čeprav ti tega sploh ne misliš.

Lara Pustatičnik, 7. a

Težko se je veseliti tujemu uspehu.

Če je nekdo uspešen in zmaga, se ti na videz z njim veseliš. A v srcu si ljubosumen in se ne veseliš iskreno.

Gaja Dunja Babnik, 7. A

PESMI O ISKRENOSTI

Iskreno mi je povedal,
da se je tega občutka
že dolgo zavedal.

Vprašala sem ga,
zakaj molči,
a namesto njega
so govorile le njegove oči.

Spraševala sem ga,
kaj čuti.
In ko je obupal,
mi je ljubezen zaupal.

Iskrenost - oh, ta stvar,
zanjo mi je še kako mar.

Če iskreno poveš vse,
dobiš nauk te zgodbe – in to je:
Ker je fant povedal iskreno,
me bo morda dobil za ženo.

**Eva Gregorič in
Gaja D. Babnik, 7. a**

Iskrenost je dobra vrlina,
v današnjih dneh že redka dobrina.

Ko kaj narobe gre,
težko jo povedati je.

Prijatelj zameril ti bo
in vse bo narobe ti šlo.

Zato bodi pravičen,
pazi, da ne boš krivičen.

Govori iskreno
in življenje bo medeno.

**Ana Jana Špiletič in
Julia Bratuša, 8. A**

Iskrenost je
prava vrlina,
včasih pa je
tudi bolečina.
Iskrene besede
vedno lepo slišati je,
če prava oseba v
obraz pove ti vse.

**Iza Cimerman in
Hana Kovač, 7. a**

Iskrenost ful huda je,
saj lahko izveš prav vse.

Ponavadi zanimiva je,
a včasih tudi užali te.

Ko nekomu se iskreno izpoveš,
lahko mu rečeš:
Ljubim te,
sam tok, da veš.

Nika Brecelj, 7. b

Iskrenost pomeni res mi vse,
zato v življenju pomembna je.

Če smo res iskreni,
ni tistih težkih občutkov med nami.

Zato svet lepši je,
ker iskrenost v mavrici zrcali se.

Iuna Kokelj, 7. B

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Moj najboljši prijatelj je Vid Zorko. Z Vidom se zelo dobra razumeva, ker imava skupne interese. Prava prijatelja sva postala šele v 5. razredu, saj sva oba igrala isto računalniško igro. Med prijatelji pa niso samo zabave, včasih pride tudi do prepira. Ampak če imaš res pravega prijatelja, to izpuhti že do naslednjega dne. Kdaj pa kdaj se celo zgodi, da med pogovorom rečeva isto besedo na enkrat, ne da bi se zavedla, da sva to naredila. Že v 5. razredu sva bila drugačna od ostalih. Vid se je včasih malo spakoval in nas s tem zabaval. Vsak dan se pogovarjava o kakšni igri. Imava tudi svojevrsten način humorja, ki ga ne razume vsak. Pomembno je, da ga razumeva midva, saj tudi utrjuje najino prijateljstvo, ki mi veliko pomeni.

Marko Oblak, 8. a

KDO JE TVOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ?

NAVODILA: NAPIŠI IMENA PRIJATELJEV V SPODNJA POLJA. NATO POZORNO PREBERI VPRAŠANJA IN ČE JE ODGOVOR DA, TO OZNAČI S KLJUKICO PRI TEJ OSEBI. Z OSEBO, KI BO IMELA NAJVEČ KLJUKIC, SE BOŠ NAJBOLJ ZABAVAL/A V ŠOLSKEM LETU 2014/2015.

1. Ko med poukom pove šalo, ne moreš zadrževati smeha?
2. Predstavljaš si razred brez nje/njega. Bi ti bilo dolgčas?
3. Vedno prvi/prva ve najnovejše novice?
4. Bi v šoli v naravi bil/bila z njim/njo v sobi?
5. Na samotni otok lahko vzameš eno osebo. Bi bila ona/ bil on?
6. Ima vedno smešne zamisli, ki bi jih lahko počela med odmorom?
7. Bi ga/jo vzel/vzela s sabo na počitnice?
8. Ima rad/rada enake stvari kot ti?
9. Celo učenje je z njim/njo zabavno?
10. Če bi te povabil/povabila k sebi, bi potrdil/potrdila?

Tjaša Peternel, 8. b

1. PRIJATELJ:

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____ 5. _____ 6. _____

7. _____ 8. _____ 9. _____ 10. _____ ŠT. KLJUKIC: _____

2. PRIJATELJ:

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____ 5. _____ 6. _____

7. _____ 8. _____ 9. _____ 10. _____ ŠT. KLJUKIC: _____

3. PRIJATELJ:

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____ 5. _____ 6. _____

7. _____ 8. _____ 9. _____ 10. _____ ŠT. KLJUKIC: _____

OSEBA, S KATERO SE BOŠ NAJBOLJ ZABAVAL/ZABAVALA: _____

Razmišljanje učencev 2. b

Srečen/a sem ...

Da hodim na športne dejavnosti. (Martin Lapanje, 2. b)

Ko imam rojstni dan. (Jaša Kovič, 2. b)

Ko mi kdo kaj podari. (Matej Košič, 2. b)

Ker se igram s svojo prijateljico Asjo. (Zala Begić Lamut, 2. b)

Ko se igram. (Erik Filip Vrlič, 2. b)

Kadar hočem. (Sofia Revo, 2. b)

Ko plešem. (Živa Bregar, 2. b)

Da smo kdaj vsi zdravi na svetu. (Asja Drinovec, 2. b)

Ko se igram. (Marsel Sajko Muminović, 2. b)

Ko zmagam v igrici Angry Birds. (Leon Bogovčič, 2. b)

Če mi kdo stoji ob strani. (Brina Šalamon, 2. b)

Ko jaham konja. (Zarja Anželj, 2. b)

Ko sem v šoli. (Larisa Stanko Varcar, 2. b)

Ko grem v park. (Blaž Kristan, 2. B)

Ko se crkljam pri mamici. (Lucija Ivanc, 2. b)

Ko rišem in pišem. (Iva Bernik, 2. b)

Ko vidim naravo. (Aleksandar Ljubojević, 2.b)

Ko se igram. (Darijan Shurbanovski, 2. b)

Ko smo skupaj z družino. (Anja Lenarčič, 2. b)

Ko igram nogomet. (Benjamin Aleksander Gorišek-Gazze, 2. b)

Ko grem pogledat sestrico v porodnišnico. (Izabela Puc, 2.b)

Ko imam pri sebi psa, ker je zelo smešen. (Nia Cencič Petar, 2. b)

Ko sta mamica in očka ob meni. (Stela Sotler, 2. b)

Sreča je ...

DA SEM VESEL.

Matej Košič, 2. b

Ko dobim igro B-Daman.

Marsel Sajko Muminović, 2. b

Da sem športnik.

Martin Lapanje, 2. b

Dobra.

Darijan Shurbanovski, 2. b

Prijaznost.

Sofia Revo, 2. b

Ko sem se skoraj poškodoval, pa se nisem.

Leon Bogovčič, 2. b

Zabavna.

Aleksandar Ljubojević, 2. b

KO SE UČIM.

Lucija Ivanc, 2. b

Če vidim konja.

Zarja Anželj, 2. b

Ko te učiteljice pohvalijo.

Iva Bernik, 2. b

Da je Zemlja tako čista.

Asja Drinovec, 2. b

Ko je nekaj zabavnega.

Živa Bregar, 2. b

Ko igram igrice.

Jaša Kovič, 2. b

Ko grem v Maribor.

Izabela Puc, 2. b

Da se je Anja najraje igrala s prijateljico Lucijo.

Zala Begić Lamut, 2. b

Da imam družino.

Anja Lenarčič, 2. b

Ko ti nekaj uspe.

Stela Sotler, 2. b

KO SI VESEL.

Brina Šalamon, 2. b

Da se zabavam.

Erik Filip Vrlič, 2. b

Ko sem vesela.

Nia Cencič Petar, 2. b

Rojstni dan.

Blaž Kristan, 2. b

Učenci 2. b v domu starejših občanov

V letošnjem šolskem letu smo se učenci in učenke 2. b razreda družili s starostniki iz Doma starejših občanov Poljane. Skupaj smo izdelovali rožice in posode iz gline, prepevali, se pogovarjali, pekli piškote. Bilo nam je zelo lepo. Tu pa je zbranih nekaj vtisov z našega zaključnega nastopa, ki smo ga imeli prvega aprila.

Šli smo v dom starejših občanov. Tam smo zapeli Lipej pa raja in zaplesali Rdeče češnje rada jem. Jaz sem na violončelo zaigrala Oslička in Marko skače. Brina in Matej sta igrala na flavto. Na koncu nastopa smo se sladkali z ježki in čajem. Bilo mi je zelo všeč.

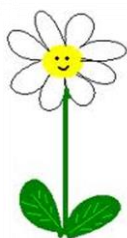
Lucija Ivanc, 2. b

Bili smo v domu starejših občanov. Všeč mi je bilo, ko smo se sladkali. In všeč mi je bilo, ko se je nekdo iz doma bal zajca.

Jaša Kovič, 2. b

V domu starejših občanov sem se imela zelo lepo. Ko smo nastopali, sem bila zelo vesela, da smo lahko nastopali. Po nastopu so nas povabili v kavarno. Tam smo se posladkali z ježki in sokom.

Zarja Anželj, 2. b

V Dom starejših občanov Poljane smo šli peš. Zapeli smo Lipej pa raja in zaplesali Rdeče češnje rada jem. Luci nam je zaigrala na violončelo, Matej in Brina pa na flavto. Na koncu smo se posladkali z ježki. Bilo je slastno. V domu živijo stare gospe in gospodje. Potem smo šli nazaj v šolo. Bili smo na TV SLO1 – Dobro jutro Slovenija. Odlično je bilo.

Aleksandar Ljubojević, 2. b

V domu starejših občanov je bilo zelo lepo. Tam smo peli in plesali. Gospod, ki je star 107 let, nam je zapel pesmico. Na inštrumente so igrali Lucija, Brina in Matej. Najbolj mi je bilo všeč, ko je gospod zapel pesem.

Zala Begić Lamut, 2. b

Na obisku v Domu starejših občanov Poljane mi je bilo všeč, da smo pripravili nastop in razveselili starejše. Na obiske v Domu starejših občanov Poljane imam zelo lepe spomine.

Nia Cencič Petar, 2. b

Dober dan! Hmmm, verjetno je pri vas že noč. V resnici je to vseeno. No, zdaj pa vam bom povedala nekaj o današnjem dnevu. Spoznali smo gospoda, ki je bil star 107 let. Napovedal je predstavo.

Živa Bregar, 2. b

Šli smo v Dom starejših občanov Poljane. Jaz sem nastopal s flavto. Čeprav sem se malo zmotil, sem še vedno dobro igral. Dobro sta zaigrali Lucija in Brina. Peli smo tudi Lipej raja.

Matej Košič, 2. b

Vsi smo nastopali. Pa še nerodno mi je bilo. Bilo mi je všeč. Jedli smo ježke. Tudi starejši so nam pripravili predstavo.

Martin Lapanja, 2. B

1. 4. 2014 smo šli v dom starejših občanov. Zelo sem se veselila našega nastopa. Zaplesali smo Rdeče češnje rada jem. Ko je bilo nastopa konec, smo se posladkali s piškoti in popili sok. To je bil zaključek našega obiska v domu starejših občanov.

Danes smo šli v Dom starejših občanov Poljane. Zapeli in zaplesali smo dve pesmi in razvedrili starejše. Tam so bili tudi učenci iz drugih šol. Bili so nas zelo veseli.

Erik Filip Vrlič, 2. b

Stela Sotler, 2. b

Šli smo v Dom starejših občanov Poljane. Peli smo, plesali in gledali ostale točke. Imela sem se zelo lepo. Spoznali smo veliko drugih gospa in gospoda Nika, ki je imel sto sedem let. Na koncu smo se sladkali z ježki in pili sok. Upam, da bomo šli še kdaj tja na obisk.

Anja Lenarčič, 2. b

Z našim razredom smo nastopali, plesali in peli. Najbolj mi je bilo všeč, ko se je gospod bal zajca. Na koncu smo jedli ježke in odšli v šolo.

Darijan Shurbanovski, 2. b

Všeč mi je bilo, da smo nastopali in da so nas snemali med nastopom. Veselila sem se tega, da bomo na televiziji in da smo plesali s starejšimi.

Asja Drinovec, 2. b

Bili smo v Domu starejših občanov Poljane. Všeč mi je bilo, ko smo se sladkali. Tam je bil gospod Niko, ki je star 107 let.

Marsel Sajko Muminović, 2. b

Všeč mi je bilo, ko smo jedli sladke kroglice in ko sem spoznal gospoda Nika, ki je od nas starejši točno 100 let. Star je 107 let. 13 let manj kot v knjigi rekordov.

Leon Bogovčič, 2. b

Šli smo v Dom starejših občanov Poljane. Ko smo nastopali, so nas snemali. Po nastopu smo pojedli ježke. Na koncu smo odšli v šolo. Zelo mi je bilo všeč.

Iva Bernik, 2. b

Danes smo bili v Domu starejših občanov Poljane. Tam je bilo zelo lepo. Jedli smo ježke. Zapeli smo Lipej raja. Zaplesali smo Rdeče češnje rada jem. V domu živi gospod Niko, ki je star 107 let. Tam so bili tudi učenci iz druge šole.

Brina Šalamon, 2. b

Šli smo v Dom starejših občanov Poljane. Všeč so mi bili ježki. Imeli so okus po rumu. Zelo mi je bilo všeč, ko smo peli in plesali Rdeče češnje rada jem.

Blaž Kristan, 2. b

Šli smo v Dom starejših občanov Poljane. Imeli smo se zelo dobro. Peli smo in se igrali s starostniki. Tudi starejši občani so pripravili nastop za nas. Obisk v Domu starejših občanov Poljane mi je bil zelo všeč. Upam, da bomo še kdaj šli na obisk k starejšim občanom.

Sofia Revo, 2. b

Ustvarjalnost učencev 3. b razreda

LJUBEZENSKA ZA DEČKE

(pesem po vzoru Ljubezenska za dečke B. A. Novaka)

Ker sem Gal,
poznam veliko šal.
Z njimi privabljam dekleta
in razjezim Anžeta.
Ker jih ne poznam neskončno,
odidejo dekleta.
Končno.
Za Anžeta:
Upam, da mi ne zameriš
in te pesmice ne širiš.

Gal Šoukal Avsec, 3. b

LJUBEZENSKA ZA DEKLICE

(pesem po vzorcu Ljubezenska za deklice B. A. Novaka)

Upam, da je kdo zaljubljen vame
in je napisal ljubezensko pismo zame.
Saj lepa sem zelo,
potrpežljiva malo manj kot to.
Tako, da ko čakam v trgovini na krilo,
se mi zdi,
da me bo čakanje ubilo.
Sprašujem se, biti ali ne biti,
vsi v koloni so me že siti.
Seveda prosim miho,
da bi se malo spraznilo.
A ko vidim, da se stanje ne bo uredilo,
v vrsto butnem z vso silo.
Ko pade vrsta vsa,
se zatresejo tla.
In ker se prodajalka tako razhudi,
se od hudega zgrudi.
Za njo pa zagledam ga,
DEČKA PRELEPEGA.

Gal Šoukal Avsec, 3. b

Moj najljubši, moja najljubša ...

PRIJATELJICA

Moja najljubša prijateljica je Petja.

Ima svetlo rjave lase, olivno zelene oči in lepo postavo. Je zelo prijazna in zabavna.

Ponavadi je oblečena v kakšne modre kavbojke, ne nosi krila ali bluz in srajc. Danes ima oblečeno sivo majico.

Petja je moja najboljša prijateljica in imava se radi.

Lia Vogeltnik Hrovatič, 3. b

KNJIGA

Trenutno imam najraje knjigo z naslovom Punce.

Knjiga natančno opisuje, kaj se dogaja s tabo v obdobju odraščanja. Razlaga o veliko zanimivih in poučnih stvareh: o tvojem telesu, o zdravju, tvojih občutkih, pa o fantovskih zadevah, ima tudi poglavje z naslovom Na pomoč! Pomaga ti, ko ne veš več, kaj bi storila, ko nekako ne znaš več naprej. Knjiga ima tudi stvarno kazalo. Najdaljše je prvo poglavje.

Čeprav rada berem, mislim, da bo ta knjiga še dolgo moja najljubša knjiga.

Lia Vogeltnik Hrovatič, 3. b

KRAJ V GOZDU

Moj najljubši kraj leži v gozdu in do njega znam samo jaz.

Tla so pokrita z mahom in zimzelenimi rastlinami in ob robu raste hrast, ki je zelo velik.

Tam mimo iz štirih strani tečejo potoki z veliko tolmuni in se iztekajo v manjše jezero, ki tudi pozimi ne zamrzne.

Poleti tam rastejo jurčki in turki. Zelo rad hodim tja, ker je tam mir in lahko berem.

Janez Čater Timer, 3. b

KNJIGA

Moja najljubša knjiga se imenuje Lili. Dogaja se v šoli, v vrtcu in doma.

Lili še nikoli ni šla v šolo, a so vsi mislili, da že hodi v tretji ali četrti razred. Na razpolago je imela dve šoli: Listovo šolo in Polževo šolo. Njen brat, ki je hodil v Polževo šolo, je trdil, da so vsi učitelji zelo strogi. Ko pa je Lili prišla tja, je videla okoli sebe same prijazne učitelje.

Ko pa je Lili že obiskovala pouk, je nestrpnost čakala in odštevala dneve do počitnic. Za počitnice je bila doma. Vozila se je po travi, pomagala mami pri nakupovanju na tržnici in z očkom pobirala pridelke po njivi. Igrala se je s svojimi žabicami.

Je morda zgodba pritegnila tudi tebe? Res je zabavna in jo zelo priporočam.

Živa Golob, 3. b

DRUŽINSKI IZLET

Lani poleti smo se z družino odpravili na Ribensko goro. Že prejšnji dan po kosilu smo pripravili palice, rezervne nogavice, rezervne majice in malico.

Ko smo naslednji dan prišli do vznožja gore, smo še enkrat preverili, če smo vzeli vse, kar potrebujemo. Kmalu smo zagledali vrh. Poiskali smo klopco, kjer smo lahko v miru pomalicali. Jedli smo in se pogovarjali, naša psička pa je medtem tekala naokrog. In padla v prepad. Skoraj bi izgubili enega družinskega člana! K sreči se ji je uspelo ujeti na skalnato poličko. Oči jo je potegnil navzgor. Hitro smo odšli, da se ne bi zgodilo še kaj podobnega.

Lahko sem srečen, da je bila tista skalnata polička tam. Ta vikend je bil zelo razburljiv, sicer s srečnim koncem, vendar si kljub temu želim, da se ne bi ponovil.

Kristjan Gradnik, 3. b

KNJIGA

Moja najljubša knjiga ima naslov Kosovirja na leteči žlici. Govori o dveh mladih kosovirjih, ki doživljata izjemno dogodivščino.

Glili in Glal sta namreč zelo radovedna kosovirja mladiča in nista tiste vrste kosovirja, ki samo posedata na žlici in jesta zrele paradižnike. Ne, Glili in Glal si niti predstavljati ne moreta, kako dolgočasno je to. Onadva želita videti in spoznati prave človeške mladiče. Nekega dne se odpravita na pot.

Knjiga je srednje velika in debela, na platnici je narisana velika babičina hiša, poleg nje pa kosovirja na žlici. Na zadnji platnici je natisnjena osebna zgodba avtorice Svetlane Makarovič.

Zgodba je res super zabavna. Ravno zato je moja najljubša.

Uma Dornik, 3. b

ČOKOLADNA DOGODIVŠČINA

Bil je lep sončen dan in s prijatelji smo obiskali sejem čokolade. Rada imam vse, kar je narejeno iz čokolade, zato sem se izleta zelo veselila.

Odpeljali smo se v Radovljico, na Gorenjsko. Na obloženih stojnicah so bile razstavljene čokolade različnih okusov in seveda sladice, pripravljene iz čokolade. Na sejmu je bilo veliko ljudi, ki so se sprehajali gor in dol, pokušali čokolade različnih okusov in se sladkali z dobrotami.

Pogled mi je obstal na stojnici s čokoladnimi kebabi. Strmela sem in sline so se mi kar cedile iz ust. Čokolado so mi narezali v rogljiček. Okus je bil več kot odličen. Mamici in sestri je bila všeč čokolada z okusom vrtnice. Ko smo končali z obiskom, nismo mogli pojesti nobenega, še tako majhnega koščka čokolade več.

Čokoladni dan je čisto prehitro minil. Upam, da bom na ta sejem še kdaj prišla.

Petja Hul, 3. b

IZLET

Pred tremi leti, še preden se je rodila sestra Eva, smo mami, oči in jaz odšli na dopust na Sri Lanko.

Tam nas je naokrog vodil vodič Mahinda. Najprej smo obiskali zavetišče za slone v Pinaveli. Joj, koliko slonov sem videl tam! Pot smo nadaljevali do jezera Amaja. Tam mi je bilo najbolj všeč, ker so nam vseskozi nagajale veverice. Zjutraj so nam pojedle zajtrk, opoldne kosilo, za povrh pa ob večernih urah še malo večerje.

Zelo smo se zabavali, nato pa smo z letalom odleteli domov.

David Novak, 3. b

KRAJ

Moj najljubši kraj je Lovište. Tja hodim vsako poletje že od rojstva. Kraj leži na koncu polotoka Pelješca. Lovište se imenuje, ker so ribiči hodili loviti ribe in so tam prespali. V Lovištu me vsi domačini že poznajo. Nekaj sto metrov stran je kamp, kjer imamo več prijateljev. V Lovište se vozimo noč in dan. Tam lahko skačem s pomola, se potapljam, plavam, se igram, včasih pa gremo v gojišče rib. Zvečer se vozim z motorno rolko. Pogosto se povzpne na hrib, ki se imenuje Mola Ilija. Lovište je najboljši kraj za poletne počitnice.

Tim Kernc, 3. b

ŠPORT

Že odkar se spomnim, zelo rad kolesarim. S kolesom se ob nedeljah zapeljem na parkirišče pred zaprto trgovino ali pa na Barje.

Znam popraviti verigo, napihniti gumo ... Moje kolo se imenuje X-Fact. Ima šest prestav in dve zavori. Prestave so zelo uporabne, saj omogočajo lažje poganjanje v klanec. Moje kolo na asfaltu leti kot strela! Ima tudi števec, ki sem ga pritrdil na krmilo. Števec ima tudi nastavitve: merjenje temperature, štoparico, uro in nekaj presenetljivega: števec za ogljikov dioksid! Moje kolo je zame super!

Ko bom dobil gorsko kolo, bom X-Fact ohranil za vožnjo po mestu.

Anže Rakovec, 3. b

KNJIGA

Moja najljubša knjiga je Dvorec labirintov. Je zelo zanimiva, saj se zelo razlikuje od ostalih knjig, ki jih poznam.

Na sprednji platnici na zelenem ozadju kraljuje slika dvorca. Videti je zelo star. Zavzema skoraj ves prostor na platnici in je zelo veličasten. Je sive barve. Ima osem oken in na široko odprta vrata, skozi katera se vidijo polžaste stopnice.

Pri tej knjigi je zanimivo prav to, da strani preskakuješ. Na primer: s strani 45 pojdi na stran 29! Tudi slike so zelo zabavne. Pri vsem pa je najbolje, da moraš vse narediti sam. Knjiga govori o tem, kako sta prebrisana roparja oropala dvorec. Ti, bralec, pa ju moraš ujeti! Na srečo te namigi vedno popeljejo na pravo pot.

Dvorec labirintov mi je zelo všeč. Priporočam ga tudi vam.

Lev Bjelobaba, 3. b

PRIJATELJ

Moj najboljši prijatelj je sošolec Maj.

Ima rjave lase, modre oči in bele zobe. Nosi modre copate, modre hlače in večkrat je oblečen v črno majico.

Maj je zelo prijazen in dobre duše. Skupaj se igrava, pogovarjava, tudi pri njem ali pri meni doma.

Pogosto si celo rečeva, da sva brata.

Tim Varga, 3. b

ROLKA

Svojo najljubšo rolko imam doma.

Ima črni brusni papir, črno zelena kolesčka, deska je črno rumena, podvozje pa rumeno sivo.

Na njej znam izvesti trike: skočiti z rolko in jo obrniti. S svojo rolko obiskujem rolkarski park Urban roof.

Moja rolka mi je zelo všeč.

Gregor Strojan, 3. b

NASTOP

Obiskujem plesno šolo Urška. Plešem latinskoameriške in standardne plesne.

Prvo plesno tekmovanje sem imel v petek na Gospodarskem razstavišču. Na začetku me je bilo zelo strah, ker so nas ocenjevali pravi sodniki. Začeli smo s standardnimi, nadaljevali pa z latinskoameriški plesi. S plesalko sva uživala in dobro odplesala prav vse plesne. Na koncu so nam podelili diplome.

Ta dan mi je bil zelo všeč. Komaj čakam na naslednje tekmovanje.

Maj Lesar, 3. b

NABIRANJE GOB

Nekega jesenskega dne smo z mamico in atijem odšli nabirat gobe.

Preoblekli smo se in se zaščitili pred klopi. Nato smo se odpeljali do gozda pri Vrhnikih, parkirali avto in odšli pogledat, če bomo kaj našli. V gozdu smo bili tri ure. S seboj smo imeli košaro in nožke, da bomo lahko odrezali in očistili gobe. Nabirali smo jurčke in marele. In nabrali smo polno košaro.

Nato smo se vrnili k avtu. Toda joj, med obračanjem je avto zdrsnil v jarek. Sprednji del je tičal v jarku, zadnja guma pa v zraku. Z mamico sva vsa obupana klicala očija na pomoč. Njemu je nekako uspelo zapeljati iz jarka in vse se je srečno končalo.

Domov smo se vrnili s polno košaro gob.

Matija Herič, 3. b

PRIJATELJICA

Predstavila bom svojo najboljšo prijateljico.

Nosi kratke svetle lase, ki so speti v čop z rumeno elastiko. Ima modre oči in svetlo kožo. Tudi nekaj mlečnih zob ji je že izpadlo.

Je zelo prijazna in rada klepeta. Njeni najljubši živali sta konj in gepard. Je med najmlajšimi učenci v razredu. Ime ji je Lia.

Rada jo imam, ker pozna zabavne igre in ker je lahko najboljša prijateljica.

Brina Sterle Režen, 3. b

ŠPORT

Šport, s katerim se letos največ ukvarjam, je prav gotovo atletika. Zelo rada tečem in lahko rečem, da sem pri teku zelo uspešna.

Moram pa povedati, da sem v preteklosti trenirala tudi gimnastiko. Čeprav na treninge že dolgo ne hodim več, vsak dan razmišljam o njih. Gimnastika mi je zelo všeč, povezana je z veliko športi. Zelo si želim ponovno uživati z učitelji.

Komaj čakam, da se ponovno vpišem.

Triša Lesjak, 3. b

HIŠA

Hiša stoji ob robu gozda, za njo pa se dviga hrib, porasel z gozdom. Obliko ima tako kot črka L, ki je padla na tla. Je enonadstropna. Do verande vodijo polkrožne stopnice z belo ograjo. Veranda ima zeleno streho, ki je podprta s kamnitimi stebri. Fasada je nežno rumene barve. Spodaj in na robovih hiše je kamnita obloga. Hiša ima tri vrste oken. V prvem nadstropju polkrožna, v pritličju pravokotna, v kleti pa pravokotna in majhna.

Hiša mi je zelo všeč in z veseljem bi stanovala v njej. Večkrat bi povabila Taro in njenega psa Bruna, da bi se igrali, našli kakšno skrivališče in se lovili. Na travo pred hišo bi si postavila trampolin in ležalnik za sončenje. Z mami bi imeli zelenjavni vrt in posadili bi drevo. Mogoče bi spet lahko imeli mucka, saj je tam ravno pravi prostor za skrivanje in tekanje po zeleni travi.

Ana Maroša, 3. b

IZLET

Ko smo bili z babico in dedkom na morju, smo se za en dan odpravili na izlet v Pulo.

V Puli mi je bila najbolj všeč arena. Davno nazaj, ko so še živeli Rimljani, so se v areni odvijale bitke, boji in predstave. Do danes pa so ostali le kamniti zidovi ...

Zatem smo se namenili na Brione. Vozili smo se z ladjico in ogledovali lepo okolico. Zagledala sem veliko svetlečo modro ladjo in na njej opazila veliko ljudi. A še lepši je bil otok. Ko smo se peljali z vlakcem, smo videli različne živali: slončka, želve, gazele ... Nato smo si ogledali tudi Titov muzej. Izlet na ta prelepi otok je bil res čudovit.

Tara Car, 3. b

ZABAVEN DAN

Z veliko nestrpnostjo sem čakal na pustni torek, ker sem vedel, da bomo plesali in peli. Radoveden sem bil tudi, ker nisem vedel, kakšne pustne maske bodo imeli ostali sošolci. Ko sva prišla z očetom v šolo, sem bil zelo dobre volje. Pred poukom smo bili zbrani v učilnici. Ko je prišla učiteljica našemljena, smo bili vsi navdušeni. Začeli smo se pogovarjati o pustu in pustnih maskah. Preden smo šli na pustni ples v srednjo telovadnico, smo še zaplesali in zapeli.

V telovadnici smo se zbrali učenci od prvega do tretjega razreda z učiteljicami. Vsak razred je predstavil svojo točko. Preden smo prišli na vrsto, smo opazovali ostale, kako so našemljeni in kako pojejo in plešejo. Vzdušje v telovadnici je bilo fantastično, ob pogledu na vse te različne in zanimive maske. Jaz sem bil klovn. Tudi sošolka Selena je bila klovn.

Kljub temu da je bilo pustovanje kratko, sem se imel zelo lepo. Rad bi videl, da bi pustovali ves dan, vendar to ni bilo mogoče, saj smo kmalu odložili maske in odšli na tečaj plavanja v Tivoli.

Aleksandar Stojov, 3. b

MNENJE O FILMU KAUWBOY

Film je zelo poučen in zato mi je bil všeč. V nekaterih trenutkih je zelo žalosten, v drugih pa vesel. Lepo prikaže izgubo matere in tudi navezanost na kavko. Zelo žalostno se mi je zdelo, ko je Jojo skoraj vsak dan klical mamo po telefonu, čeprav je bila mrtva. Deček sicer ni imel veliko prijateljev, imel pa je prijateljico, ki mu je ves čas stala ob strani. Všeč mi je bil konec, ki prikazuje, kako sta se z očetom kljub težavam dobro razumela.

Pia Jakin, 9. b

Film je zelo zanimiv. Govori o dečku, ki mu je ime Jojo. Jojo je zelo zabaven fant, včasih je tudi žalosten. Živi samo z očetom, ker mu je mama umrla. Oče se ne meni zanj. Jojo noče sprejeti, da nima mame, z njo se pogovarja po telefonu.

V tem filmu prikažejo, kako zelo težko je, če izgubiš ljubljeno osebo.

Agnesa Cocaj, 9. A

Ta film govori o dečku, ki živi s svojim očetom. Mama mu je umrla. Po mamini smrti se odnos med sinom in očetom spremeni. Oče ga parkrat celo udari. Jojo ne more preboleti smrti svoje mame.

Ima skrivno prijateljico, kavko. Oče ne dovoli, da ima Jojo kavko v stanovanju.

Ko kavka umre, se odnos med očetom in Jojom izboljša.

Laonora Bečaj, 9. A

Film me ni preveč pritegnil. Govori o življenjski zgodbi dečka Joja, ki je živel brez mame. Nekega dne je našel kavko in se odločil poskrbeti zanj. Ker mu oče ni dovolil, da bi imel živali pod streho, jo je skrival. Oče mu jo je dvakrat vzel in zaradi tega je Jojo celo pobegnil od doma. Film govori tudi o prijateljstvu z Jenthe, v katero se na koncu tudi zaljubi.

Filip Bačič, 9. A

Film govori o prijateljstvu med dečkom in ptico. Govori pa tudi o jezi in izgubi. Deček je izgubil mamo, a se še zmeraj pretvarja, da je živa. Oče je mamo izbrisal iz spomina in razjezi ga vsakič, ko nekaj sliši o njej.

Film je zanimivo pokazal čustva.

Teo Nograšek, 9. A

IZGUBA

Spomnim se, ko sva še včeraj sedeli na najinem drevesu, se pogovarjali o najinih problemih in vse svoje skrivnosti pisali v najin zvezek. Zdaj je to le moje drevo, moji problemi, moj zvezek, edino, kar mi je od nje ostalo, so le še večni in lepi spomini. Spomnim se, kako sva se spoznali in ko me je vprašala: "Bi bila moja najboljša prijateljica?" Čeprav ni točno vedela, kaj to pomeni. Zdaj mi ob teh spominih privrejo solze v oči.

Moja prijateljica je izginila. Izbrisala se je iz sveta.

Še po pogrebu sem zahajala k drevesu, se pretvarjala, da je z menoj. Nisem hotela razumeti, da je ni več. Vsi so mi izražali sožalje in govorili, da vedo, kako je. Vendar niso vedeli! Nobenemu se še sanjalo ni, kako hudo mi je!

Najraje bi naredila samomor! Niso vedeli, da se počutim krivo za njeno smrt! Lahko bi jo prej opozorila! Dan bi se lahko mirno končal, prav tako kot se je začel! Brez njene smrti in brez moje žalosti!

Tedne po smrti nikogar nisem spustila k sebi. Bila sem v svojem svetu, le z njo. To seveda ni moglo trajati večno, zato sem se nekako morala znajti in iti naprej.

Še vedno pogosto sedim ob drevesu in si predstavljam, da je z mano.

A zdaj bom vstala in odšla po poti naprej ...

Eva Gregorič, 7. a

Ko sem bila stara šest let, je umrla moja prababica. Niso mi povedali. Izvedela sem šele tri leta kasneje, ko sem jo po naključju omenila. Takrat sem bila jezna – tri leta sem mislila, da je doma, pije kavo tako kot po navadi in gleda televizijo. In naenkrat se zavem, da je ni več in je tudi nikoli ne bo.

Zdaj vem, da so ravnali prav, saj kot krhka šestletnica tega ne bi prenesla, vendar sem takrat, ko sem izvedela za njeno smrt, občutila le jezo, ker mi niso povedali. Nič žalosti. Ta je prišla malce pozneje, ko sem opazovala babico na dan mrtvih. Prababica je bila njena mama in imeli sta se strašno radi. In ko sem jo opazovala, kako žalostno strmi v rumenkast plamen sveče, sem se zamislila ... Tudi moja mama bo nekoč umrla in znajti se bom morala sama. Tudi jaz bom nekoč enako strmela v svečo in obžalovala.

Pred tednom dni mi je umrla druga prababica. Z mamom sva se vozili v avtu, ko jo je poklical njen oče. Te prababice nisem poznala, vendar sem na začetku občutila le otopelost. In šele potem je prišla žalost. Kljub temu da je nisem poznala, je bila vseeno del mene, bila je moja sorodnica. Pravzaprav nisem obžalovala njene smrti, ampak to, da sem zamudila priložnost, da bi jo poznala.

Za zdaj še nisem občutila oziroma doživela večje izgube. Toda nekoč jo bom – vsi jo bodo, nekateri bolj, drugi manj. Nekoč bom taka kot babica – ujeta v spominih. Ampak to bo nekoč, za zdaj pa moram živeti vsak trenutek. In mislim, da izgube ne moreš zapisati – le občutiš jo lahko.

Lara Pustatičnik, 7. a

NAŠA DOŽIVETJA

NEVARNA IGRA Z VALOVI

Predlansko poletje smo se z družino odpravili na morje v Pinjeto. Teh nekaj dni smo bili v majhni, a prijetni hiški, ki ni bila daleč od plaže. Takrat so bili na morju zelo veliki valovi. Meni in moji sestri ter drugim otrokom s plaže se je to zdelo zelo razburljivo, saj so te valovi kar dvignili in spet si lahko zaplaval pod vodo. Neka domačinka, ki je živela tam, nam je povedala, da se to zgodi samo enkrat na leto. To se mi je zdelo res izjemno razburljivo in takoj mi je bilo jasno, da je tako priložnost treba izkoristiti. Nenazadnje tako pravi tudi pregovor: Priložnost zamujena, ne vrne se nobena.

Vsako noč, ko smo šli spat, so nas popikali komarji in bolj ali manj smo bili opečeni od sonca, da nam je šlo vse skupaj že na živce.

Nekega dne smo se skupaj odpravili na plažo z vsemi stvarmi, ki smo jih potrebovali, in se namestili na manjšem hribu v senci. Nato sem se sama odpravila v morje. Zagledala sem deklico Jano. Pozdravila sem jo, saj sem na teh počitnicah res potrebovala družbo. Mama in oče pa sta se rajši igrala karte ali v senci brala knjigo. Potem me je ona pozdravila nazaj in začeli sva se družiti.

Vsak dan sva se skupaj igrali in se na koncu tudi zelo spoprijateljili. Neko popoldne sva odkrili staro klet, v kateri je bila mačka. Odločili sva se, da bo najina in jo poimenovali Kepi. Hranili sva jo in ji prinašali vodo, ona pa se je tudi rada stiskala k nama. Bilo je zabavno.

Neko jutro pa smo se odpravili na plažo, ko so bili največji valovi. Pomislila sem, da bo igranje z valovi pravi užitek. A ta užitek se je kaj kmalu spremenil v nočno moro, saj so bili tako veliki valovi, da nisem mogla priti iz morja. Valovi so me nekajkrat potunkali pod vodo in zgrabila me je panika. Hotela sem ven, a nisem mogla več plavati. Začela sem se utapljati. Treščila sem ob čeri in te ostre skale so me začele rezati po nogah. Čutila sem nekaj dotikov tal. Čutila sem porezane in boleče noge. Med tem je to opazila neka stara gospa. Hotela mi je pomagati. Moj oče je bil na hribu in te akcije sploh ni opazil. Kasneje je dogajanje vendarle opazila moja mama. Panično je pritekla do mene.

Končno so me potegnili ven. Mama mi je zaustavila krvavitve in oskrbela rane. Polepili so me z umetnimi šivi. Spomini na igranje z valovi pa so še vedno živi, saj me na to vedno znova spominjajo brazgotine.

Sara Bratuša, 6. a

NEZGODA S KOLESOM

Nekega poletnega popoldneva pred dvema letoma sem se z družino odpravila kolesarit. Nameravali smo skozi Rakičan, mimo Gramoznice, pa nazaj v Mursko Soboto.

Sonce me je žgalo v hrbet in bila sem dehidrirana, čeprav sem se pogostokrat ustavila in popila vodo. Obute sem imela natikače, da mi ne bi bilo tako vroče. Imela sem najmanjše kolo, zato sem le s težavo porivala pedala.

Ko smo bili že pri Gramoznici, me je brat vprašal, če greva tekmoval, kateri se bo prvi pripeljal do konca ozke poti. Bila sem za. Že pri začetku je brat imel več prednosti in se mi posmehoval, ampak sem ga na koncu le prehitela.

Ta čas sem bila zelo navdušena. Potem pa se je zgodilo. Peljala sem se tako hitro, da mi je zaradi natikačev noga zdrsnila s pedala in se zagozdila v sprednje kolo. Vrglo me je čez krmilo in nekaj časa sem bila v zraku. Postalo mi je slabo. Moja noga je bila še vedno zataknjena v kolo in ko sem padla na tla, je kolo padlo name.

Vse me je bolelo, roka mi je krvavela in mama je panična pritekla k meni. Rano mi je polila z vodo in nanjo dala robček. Ampak pravi problem je bila moja noga. Očka je ni mogel spraviti iz kolesa in bala sem se, da mi jo bodo odžagali. Šele ko je kolo odstranil od ostalih delov, smo jo lahko spravili ven. Za drugič bom vedela, da ne smem prehitro kolesariti v natikačih.

Nina Bačič, 6. a

VELIKA LUBENICA

Ko sem praznoval svoj 5. rojstni dan, me je moj stric presenetil z zelo nenavadnim darilom. Kot vsak otrok, sem pričakoval igračo, namesto tega pa sem dobil veliko lubenico.

Bil sem zelo žalosten, ker nisem dobil tistega, kar sem pričakoval. Vsi so to opazili in me poskušali potolažiti, a zaman. Vedno bolj in bolj žalosten sem postajal. Stric pa se je ves čas smehljil in opazoval, kaj bom naredil. Strica sem imel zelo rad in nisem razumel njegovega darila. Zakaj mi ni podaril česa, kar ve, da bi me res razveselilo? Skril sem se v igralni kotiček med svoje igrače, ker mi je šlo na jok. Komaj sem zadrževal solze. Dotem pa je teta rekla, da to ni edino darilo in da imajo še nekaj zame. Podarili so mi igračo Spider Man, ki sem si jo zelo želel. Kmalu sem se pomiril, a še dolgo nisem razumel, zakaj je to storil.

Mislil, da sedaj že razumem, zakaj je to storil. Hotel me je podučiti, da glavni smisel rojstnih dni niso samo darila, ki ji dobiš, ampak čas, ki ga preživiš, s tistimi, ki jih imaš rad.

Andrej Risteski, 6. a

MOJ NEPOZABNI DOGODEK

Vsakemu se v življenju pripeti dogodek, ki ga ne bo nikoli pozabil. Naj vam razkrijem svojo dogodivščino.

Bilo mi je šest let, ko smo se med rekordno vročim poletnim vikendom odpravili na Ptuj, da bi se malo sprostili in ohladili v bazenu. Potem, ko smo se pripeljali, smo najeli apartma v bližini kompleksa in se razpakirali ter skoraj v teku odhiteli na bazen. Tam smo si hitro nadeli kopalke ter se vrgli v osvežujočo vodo. Meni se je zdela preveč mrzla in sem hitro odkuril v toplo brisačo. Kot se ve, so vsi starši ljubeznivi, a zame so moji najbolj, saj sta, čeprav sta v vodi uživala, odšla z mano. Nekaj malega sem pojedel in popil, se malo posončil in nekaj zanimivega prebral, pa sem bil spet z energijo nabit kot super junak. Opogumil sem se in se še enkrat zagnal v to ledeno mrzlo pretakajočo se poašt. Skočil sem na noge in zaplaval do dna pa spet nazaj proti gladini. Obrisal sem si oči in s tem odstranil vodo s svojega obraza. Pred mano se je dvigala visoka skakalnica. Pri priči sem bil že na petmetrski skakalnici. Oči je stal za mano in oba sva kot za šalo skočila na glavo. Ker je bila nad nama še višja odskočna stopnica, naju je hitro zamikalo in že sva stala na desetmetrski skakalnici. Od tu je bilo zastrašujoče pogledati proti dnu. Oči mi je rekel, da si ne upam skočiti na bombico, kaj šele na glavo. Seveda se je šalil, jaz pa sem to vzel zelo resno. Oči se je obrnil proti mamici, ki naju je opazovala. Obrnil se je proti meni, a me ni videl. Pogledal je dol in videl, kako sem letel na glavo, da ne bo pomote. Pristal nisem na glavo, ampak na ploč. Hitro je skočil za mano, saj je mislil, da se mi je kaj zgodilo. Ko je pristal v vodi, je najprej pogledal po dnu in nato prišel nad gladino. Slišal je smeh, ki je prihajal iz mojih ust. Smejal sem se mu, ker je skočil na noge, jaz pa na glavo.

Takrat sem se naučil, da ne smem skakati brezglavo. Tam sem se naučil bolje skočiti na glavo, saj me je po pristanku še nekaj časa peklensko pekel trebuh.

Mark Košir, 6. a

MOJ NAJVEČJI USPEH

Na začetku šolskega leta 2013/14 sem se oktobra udeležila tekmovanja iz znanja biologije. Tema so bile kače. Na tekmovanje smo se pripravljali vsak ponedeljek z gospo Šarbek v šoli in še doma sami. Čeprav sem veliko vadila, nisem bila prepričana v svoj uspeh. Zato pa sem bila še toliko bolj vesela, ko je naslednji dan po tekmovanju prišla do mene gospa Šarbek in mi povedala, da sem dobila bronasto priznanje in da bom najverjetneje šla naprej na državno tekmovanje. Še vseeno se nisem hotela veseliti preveč, ker naj bi bili uradni rezultati objavljeni šele čez sedem dni. Moja neučakanost se je iz dneva v dan stopnjevala in ko so končno objavili uradne rezultate, sem bila presrečna, saj sem se uvrstila naprej. Nato sem se učila še enkrat več in 6. decembra je napočilo državno tekmovanje. Pisali smo od treh do pol petih, potem pa smo utrujeni odšli domov. Čez par dni so bili objavljeni že neuradni rezultati in videla sem, da sem zagotovo dobila srebrno priznanje. Bila pa sem tudi točno na meji za zlato priznanje. Trpela sem še naslednjih nekaj dni, dokler niso objavili končnih rezultatov, kjer sem videla, da sem dobila zlato priznanje. Bila sem zelo navdušena, ker je bilo to moje prvo zlato. Še posebej pa sem hvaležna mentorici gospe Šarbek, ki je pripravila vse gradivo, brez katerega ne bi bila tako uspešna.

Eva Brvar, 8. b

MOJ NAJBOLJ SMEŠEN DOGODEK

Zgodilo se je na moj sedmi rojstni dan. Še danes , ko se na ta dogodek spomnimo, se pristrčno nasmejimo.

Ko se septembra začne šola, praznujem vedno svoj rojstni dan, ker ga na morju s svojimi sošolci ne morem. Ko sem se vračal iz šole, sem žalosten povedal mami, da nekaj mojih prijateljev ne pride na zabavo, ker so zboleli.

Ko sem se pripravil na zabavo, je mami klicala mojega bratca Jana. Slišali smo, da se nekdo joka na stranišču. Vstopili smo v stranišče in zagledali Jana, zagozdenega v školjki. Mislim, da je pogrešal morje in je mislil, da bo v školjki našel kako školjko ali pa se je kot na morju namakal v čisti slani vodi. Videti je bilo samo glavo in roke. Kljub njegovemu vreščanju smo se začeli neznansko smejati. Kar nekaj časa je preteklo, da smo ga še vedno nasmejani začeli reševati.

Na vsak rojstni dan govorim sorodnikom, kaj se je zgodilo na moj rojstni dan in noben ne gre domov brez hihitanja.

Jernej Rakita, 6. a

Rojstvo sestrice Ajde

Marca, nekaj dni po mojem 6. rojstnem dnevu, je meni in bratu Petru oči zjutraj povedal, da je mami morala ponoči v porodnišnico, ker je napočil čas za rojstvo sestrice.

Popoldan je oči prišel najprej po Petra v šolo in nato sta skupaj prišla po mene v vrtec. Peter mi je takoj pri vratih sobe povedal, da se je rodila Ajda. Ne boste verjeli, ampak želja se mi je uresničila (bratu Petru se seveda ni); bila je punčka. Počakati smo morali na čas obiskov v porodnišnici, medtem pa je imel Peter še nastop v glasbeni šoli. Končno smo se lahko odpravili k mami in sestrici. Tistega dne še ni odprla oči, a bila je tako srčkana! Z bratom Petrom sva se kar naprej kregala, kdo jo bo pestoval. Kmalu zatem sta prispeli še moji obe babici in dedek. Tudi oni so jo morali malo pestovati. S Petrom sva komaj čakala, da jo bomo lahko odpeljali domov. Končno je napočil ta dan. Mamica je morala Ajdo le še previti, Peter in oči sta ji zapela gumb na pajacku in hajd domov. Doma sva s Petrom odprla darilo, ki sva ga v porodnišnici dobila za rojstvo male sestrice. Dobila sem punčko iz blaga – Anico, ki jo imam še danes.

Sedaj nas je bilo v družini kar naenkrat pet in še zdaj s Petrom ves čas objemava in "vohava" najino "cuckano" (naša družinska beseda za luškano) sestrico.

Lara Podgoršek, 6. a

Nesreča na čolnu

Ko sem bil na počitnicah pri očetu v Amsterdamu, sva nekega dne odplula z njegovim čolnom. Najin načrt je bil, da greva po kanalih in čez del morja in spet po kanalih in tako še nazaj.

Prišla sva do morja in oče me je prosil, da vozim, medtem ko je on pospravljaval v kabini. Kar naenkrat se je motor ustavil. Oče je odšel do motorja in ga ponovno zagnal. Pri tem je motor padel v vodo. Oče ga ujel za cev, po kateri je teklo gorivo. Cev se je strgala in motor je potonil globlje v morje.

Potem pa se je zataknil za vrvi. Oče ga je ujel, a je bil pretežek, zato je tudi oče padel v vodo in se grdo urezal. Skupaj sva ga potegnili na palubo. Oče je splezal na čoln. Odveslala sva do kolov, na katerih so bile ribiške mreže. Čoln sva privezala na kole. Malo naju je skrbelo, saj so bile na obali skale. S pomočjo mimoidočega gospoda sva prišla na obalo. Poklicala sva obalno stražo. Odvlekli so najin čoln do bližnjega pristana. Po tem naju je gospod odpeljal do železniške postaje. Z vlakom sva se odpeljala domov. Naslednji dan sva se z avtom pripeljala do pristana, kjer je bil čoln. Vzela sva motor. Vedela sva, da je motor držal samo en vijak in ta se je polomil. Motor sva odpeljala k mehaniku.

Mehanik nama je čez en dan povedal, da se motor da popraviti. Prosila sva ga za rezervni motor. Na najino srečo ga je imel. Nadaljevala sva pot. Dogodek je bil pretresljiv in hkrati smešen, saj sva imela izposojen motor privezan s petimi vrvmi.

Ian Osole, 6. a

LEDENA VODA

Lani pozimi smo šli na izlet na Veliko planino.

Bilo je mrzlo, zato smo hitro hodili, da bi čim prej prišli do kočice na malico in vroč čaj. Ko smo šli nazaj, smo opazili manjše ledeno jezero. Z bratom sva se šla drsat in s palicami igrati hokej. Prišli so še drugi otroci, lovili smo se. Mami mi je govorila, da naj ne grem na rob jezera, ker je tam tanek led. Mame nisem poslušal in šel na rob jezera. Kar naenkrat se mi je vdrlo v ledeno vodo. Drugi otroci so mi pomagali priti ven, saj sem bil do pasu v vodi. Ko sem prišel na kopno, me je zeblo kot cucka. Ker rezervnih oblačil nisem imel s sabo, smo tekli do avta. Na srečo je bil še kar blizu. Ati je v avtu vklopil gretje, jaz pa sem slekel hlače in se pokril z bundo. Ko sem prišel domov, sem se takoj preoblekel v suho trenerko.

Imel sem srečo, da moje nesreče ni videl sošolec Domen, ki je bil tisti dan tudi na Veliki planini skupaj z družino. To bi bila sramota v šoli naslednji dan!

Andraž Kristan, 6. a

V MESTO SE JE VRNILA POMLAD

Ni še mesec dni od tega, ko smo z družino smučali po zasneženih italijanskih Dolomitih. Bela pokrajina in mraz, ki ti pride do kosti, so mi večkrat dali pomisliti na tople poletne dni.

Danes je 20. marec in že uživam v kratkih rokavih. Pred nekaj dnevi sem se zjutraj zbudila v lep sončen dan. Kako lepo je, ko to ljubljansko meglo zamenja sončni žarek. Še bolj sem bila presenečena, ko sem si morala na poti v šolo sleči bundo, saj bi drugače v šolo prišla čisto prepotena. Naenkrat sem se zavedala, da so tudi drevesa slekla svoj plašč in da so ptički spet zaživel. Kako hitro ta naša zapletena narava zamenja svojo obleko!

Občutek pa imam, da se pomlad ne kaže le v spremembi okolja in obnašanju živali, ampak tudi v razpoloženju ljudi. Ko na cesti srečujem ljudi, se mi ti zdijo bolj sproščeni in nasmejani. Hladno zimsko hitenje je zamenjalo sproščeno klepetanje. Tudi učenje je lažje in vsi problemi se zdijo rešljivi. Tako je pomlad zamenjala zimo, v naravi in v naših srcih, upam pa, da tega veselja ne bomo zadržali zase, ampak ga bomo pripravljeni deliti z drugimi. Mogoče tudi s tistimi, ki so jih konec januarja prizadeli žled in poplave.

Eva Gregorič, 7.a

ŠOLARSKA

Od osmih do treh,
od osmih do treh,
so zastareli učbeniki v naših očeh.
Posušena pisala, napolnjena tabla,
od osmih do treh
učiteljska prevlada nam,
iz ust zabriše smeh.

Učenci, učenke blede zrejo,
mrtvih so misli.
Čakajo na zadnje minute pouka,
ki vije se od osmih do treh.

Od osmih do treh
sedimo v klopeh.
Poletje nas čaka,
mi pa svoj čas
preživljamo v zaprtih kletih.

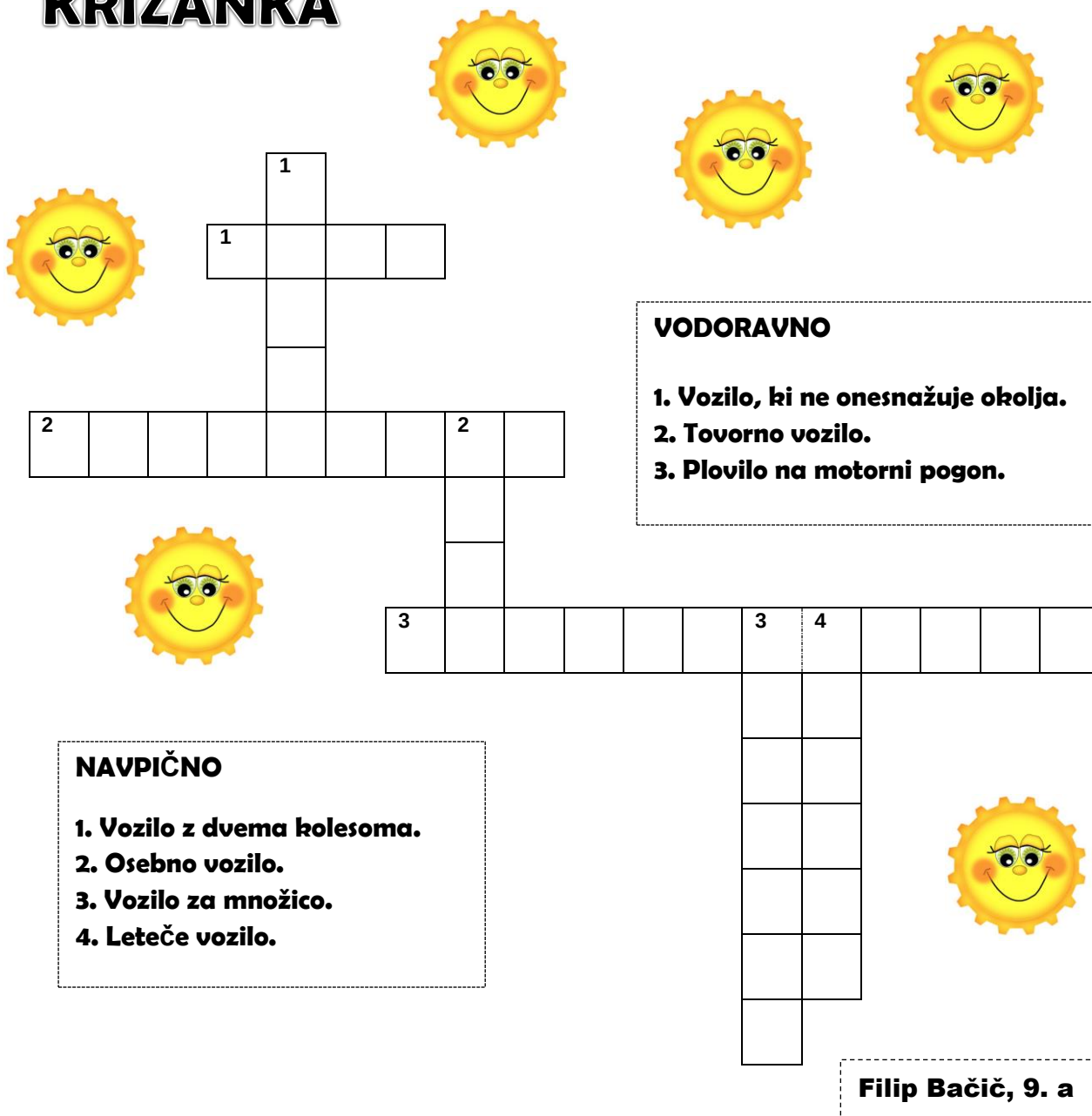
Ko zvonec zadoni,
pogovor med prijatelji se oglasi.
Ura je tri,
avtobusa nikjer ni,
nam pa se domov mudi.

Od osmih do treh.
Čisto preveč let
v učilnicah ždimo
od osmih do treh.

David Peršič in Jan Gobec, 9. b

KRIŽANKA

VODORAVNO

1. Vozilo, ki ne onesnažuje okolja.
2. Tovorno vozilo.
3. Plovilo na motorni pogon.

NAVPIČNO

1. Vozilo z dvema kolesoma.
2. Osebno vozilo.
3. Vozilo za množico.
4. Leteče vozilo.

Filip Bačič, 9. a

Razmišljanje o prihodnosti

Prihodnost je pomembna, saj je odvisna od sedanjosti in preteklosti. Ustvarjaš jo, ko odraščаш, ne da bi se sploh zavedal.

O prihodnosti razmišljam kot o nečem čudovitem, na kar lahko tudi sama vplivam.

Svojo prihodnost vidim kot psihologinja ali kot oseba, ki bo z veseljem pomagala revnim ljudem. Seveda se zavedam, da nikoli ne bom bogata z materialnimi dobrinami, toda želim biti bogata z dobrimi deli in osrečevati tiste, ki potrebujejo pomoč. Močno si želim, da bom doživela ljubezen, ki bo vredna vsega truda v življenju. Vem, da bo moja prihodnost sestavljena iz vzponov in zelo veliko padcev. Po vsakem padcu se bom skušala pobrati in biti še močnejša za nove izzive.

Melisa Alibabić, 9. b

RDEČA BARVA

Rdeča barva že od nekdaj vzbuja pozornost. Le zakaj je toliko reklam in plakatov rdeče barve? Kadar se ves izmučen vlečeš iz šole ali službe, ti ob tem postane prav mučno. Kamorkoli pogledaš, kjerkoli si – na avtobusu, na ulicah, te bodejo v oči. No, mogoče je tvoje mnenje o rdeči barvi zdaj bolj negativno. Vendar ni vedno tako.

Še dobro se spomnim tistega groznega dne. V šoli je bilo dolgočasno. Zunaj pa še bolj. Videti je bilo, da se dolgočasi še nebo, ki je oddajalo puste sive barve, dež in nadležno meglo. Tega sem se zavedla šele, ko sem stopila skozi šolska vrata. Prvo, kar sem zagledala, je bila truma kot megla se valečih, kot sardine v konzervi stlačenih ljudi, v črnih ter sivih plaščih, s črnimi dežniki. Pravzaprav so bili semaforji in plakati edini v živih barvah. Pomislila sem: »Kakšen grozen dan!« Ravno sem ta dan v mislih vrgla v smeti, ko je izza vogala prikorakalo presenečenje. Bila je deklica z nasmeškom (kot pravo sonce, ki pa je bilo očitno na počitnicah), s pikčastim plaščkom, veliko bolj prijaznega odtenka rdeče kot kričeči plakati, ter prijazno rdečim dežničkom. Poplesovala je po mokrih, blatnih tleh v svojih rdečih škorenjčkih. To mi je res polepšalo dan. Name je delovalo kot jutranje sonce, ki me vsako jutro preplavi z zadovoljstvom in me pripravi na sledeči dan, povsem nevreden zapravljanja časa.

Trenutek se mi je vtisnil v spomin tako močno, da sem o njem razmišljala, vse dokler nisem zaspala. In tudi sanjalo se mi je o rdeči barvi.

Ampak to je popolnoma drugačna rdeča barva. To je barva krvi, ki se pripisuje bojem in hudim bitkam. Označuje krutost, ognjevitost, neuničljivost, neusmiljenje, neprizanesljivost, neprebojnost, krvavost ter bojno poželenje. Pooseblja neizbežno zlo, ki se zgrinja nadte in pelje v klavrno smrt sredi obupnega boja, če že drugega boja med samim s sabo. Sam upaš na konec te grozljivke in ko si začneš v največji grozi zatiskati oči, je konec! KONEC!!!

Vojne je konec, vse družine se zopet zberejo skupaj, zažarijo v vsem svojem veselju ter obetajo čas, ko bo pomembno še kaj več kot orožje, kaj več kot le hrepeneči objemi, kaj več kot le zapeljivi pogledi. Takrat se utrne žareče rdeča iskrica, ki napeljuje na veliko ljubezen, ki bo žarela v upanju in veselju. Ta rdečina se bo povsem ujela s krvavo rdečimi vrtnicami in prevzela čute ter jih zapeljala v žarečo srečo in vroč poljub ...

Ajda Zala Obreza, 7. B

ENGLISH WORLD: Teen life at Ledina

This year's TEEN LIFE gives an insight into what teenagers at Ledina Primary School love doing in their free time. There are also extra activities for you to have fun with. Read on and find out.

Ledina teenagers, school and free time

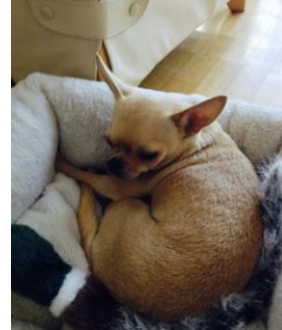
Eva Zala Rac from 6B class interviewed five pupils from 7B class. Here's what she found out.

1. How old are you?
Three are 13 and two are 12.
2. How do you start your school work? Do you study a lot? What do you think about studying?
Most of them study. They think studying is boring but important.
3. How do you feel at school? Do you think spending a lot of time at school is useful?
They feel OK but they think spending a lot of time at school is often boring and silly.
4. What do you think about the teachers at Ledina?
They think that the teachers at Ledina Primary School are great and interested in many things. They also think that they work hard for pupils.
5. What do you do in your free time?
They hang out with friends, dance, play instruments and they watch TV or browse the net.
6. How much do you help at home?
They are all very helpful.
7. Do you have a pet at home and take care of it?
Two of them have pets and they take care of them. The other three don't have pets but would love to have one.
8. What kind of music do you like?
They like pop and jazz music.
9. Do you think having a friend when you're a teenager is important. Why?
Yes. Because friends are there when you need them most.
10. Do you hang out with your friends? What do you do? Where do you go?
They often hang out with friends. They talk, go to the park and they walk their dogs.

Having pets is fun

Photos: Klara Strojan

So, when talking about pets, here's some advice from Tina and Klara Gutnik from 6B.

What do you need if you want to have the following pets?

DOG	CAT	FISH	HAMSTER	TORTOISE
pillow	food	several fish	food	food
food	toys	food	cage	water
leash	brush	water	toys	terrarium
bags for poo	sand	plants	wheel	lamp
transport box	collar	aquarium	sawdust	plants

REMEMBER!

- Never leave your aquarium open if you have a cat at home.
- Never give your dog cat food.
- Exercise your pet regularly.
- Never leave your hamster cage open or your hammy will disappear.

Interview with Ajda Rudolf about her hobby

Ajda Rudolf from 8B does not exactly have a pet at home but she spends a lot of time with her lovely animal at the stables. Tina and Klara Gutnik from 6B made an interview with her.

OK, we've got a few questions for you. You are a horse rider, right? How long have you been riding?

Yes, I have been riding since I was two or three years old but I started training when I was nine. So I have spent my whole life with horses.

How did everything start?

I don't really know. Since I was a little girl I have always wanted a horse. It is my favourite animal and so I started riding.

Where do you train?

In a horse riding club called Gameljne.

What is important when you buy a horse?

A lot of things. The first thing is that you and the horse become friends and there's a click between you and the horse. You can't just buy any horse. You need to see if you can connect with him/her. Later on you have to do the tests to see if the horse is healthy because I have already bought a horse that had some health problems and then we had to provide treatment for her and so on. You just need to do all the tests.

What are some different disciplines?

You have show jumping, dressage, western and carriage riding.

Why do you like riding so much?

Maybe because the horse is my best friend. She listens to me. You know, horses don't speak but they can still tell you things. They are such beautiful animals.

You have your own horse. What can you tell us about her?

Yes, I have my horse and her name is Fancy Sunflower Fox. I call her Fancy. She's a chestnut which means she is light brown colour and she's eight.

When did you get your horse? How old were you?

I was eleven.

What's your training like?

First you must walk the horse so its muscles get ready. Then you start trotting and galloping.

How many medals have you already won?

I have three medals, five cups and ten rosettes.

Which medals are the highest?

The medals at national championships and the final cup.

Do you also compete abroad?

Yes, this season is going to be the main season abroad for me. I have already been at two competitions in Italy and Austria.

Photo: Ajda Rudolf

Some ideas for other sporty hobbies

Since many of you are sports fans, read about the following sports and try to solve the PUZZLES. The following page has been prepared by Lara Podgoršek and Špela Lara Potočnik from 6A.

Surfing

Surfing is a water sport and it is a bit different from wind surfing because you don't use a sail. You stand on the board (well, you fix your feet on the board) and ride the waves. The right waves for this sport are mostly in the oceans. Surfing was invented in Tahiti.

Bungee jumping

Bungee jumping is an extreme sport where you jump from a tall structure such as a tall building or a bridge, using a long elastic rope. People usually scream when they fall down. Bungee jumping was invented in New Zealand.

What do you think most people feel when they jump?

- a) They think it's great. b) They think they will die. c) They love the heights.

Snowboarding

Snowboarding is also a winter sport. It's very similar to skiing. However, you don't use two skies, only one board and special boots. You need to have good balance, strong leg muscles and a lot of practice to do this sport well and enjoy it. Snowboarding was invented in the USA

Heli-skiing

Heli-skiing is a way of downhill skiing. A skier is lifted to a mountain top by a helicopter. Heli skiers seek specific conditions for their experience, such as powder snow, steep slopes, etc. Such conditions are not typical for ski resorts. Heli-skiing was invented by an Austrian in Canada.

Now solve the following puzzles.

Summer sports

ROADB=

CAOENS=

GDIREB=

AECRSM=

Winter sports

SCUMSEL=

TERLEHIPOC=

EXREPINEEC=

Drawing: Špela Lara Potočnik

Teenagers love TRAVELLING!

London

London is the capital of the United Kingdom. About 8 million people live there. The river Thames flows through London. It is 346km long and quite wide. It connects London to the North Sea. There are a lot of boats and some of them are rather big.

When Londoners talk about North London and South London, they refer to the north and south of the Thames. The Thames is partly fresh and partly salt water.

Near the river there is Westminster Palace. There's the parliament, too. Part of the Palace is the famous Big Ben clock tower. But Big Ben is only the name of the bell inside the clock. The clock has been ticking since 1859.

In the middle of the city, close to the river, there is a real castle. Nowadays, the Queen lives in Buckingham Palace, but in the past the Royal family lived at the Tower of London. As well as being a palace, the tower was a prison. The Crown Jewels have been kept at the Tower of London since the 14th century. The Royal Crown has 2868 diamonds.

Photo: Titi Habicht

Now solve the following puzzles.

Fill in:

1. London is the c _____ of the UK. It has around 8 m _____ people.
2. The world's first u _____ trains run under the river in London.
3. People in London can ride double-decker b _____ too.

Match:

1. Thames	_____	It's the name of the bell inside the clock.
2. Buckingham Palace	_____	It's a shopping street.
3. Oxford Street	_____	You can see the whole city from there.
4. Big Ben	_____	It's a river which is 346 km long.
5. Tower of London	_____	It's a castle in the middle of the city.
6. London Eye	_____	It's where the Royal family live.

True or false:

1. Big Ben is the name of the parliament. _____
2. The Thames is partly salt water. _____
3. Oxford Street is a shopping street. _____
4. The Royal family live in the Tower of London. _____

Author: Titi Habicht

Exploring Ljubljana

Ljubljana is the capital city of Slovenia. The Ljubljanica River runs through it. In fact, Ljubljana is quite small but it has got a lot of attractions. A boat takes you along the Ljubljanica River and you can see many interesting sights, such as the Dragon bridge, The Three Bridges, the Cobbler's Bridge etc. There is Ljubljana Castle on the hill and you can see the whole city from there. There are also many cafes and shops which aren't just ordinary shops.

When it's Christmas time or New Year there are lots of interesting stalls in Prešeren Square and around the city centre. You can buy lots of small lovely presents for your family and friends.

In the city centre you can visit churches, museums and galleries. If you want to see an oldest wheel of the world, you have to visit the city museum. That wheel is 5200 years old.

But this is the centre of Ljubljana. If we go out of the centre we reach countryside very

MATCH:

Three Bridges
Cobbler's Bridge
Dragon Bridge
Ljubljanica River
Prešeren Square
stalls

Čevljarški most
Zmajski most
Prešernov trg
stojnice
Tromostovje
Ljubljana

ANSWER:

How old is the oldest wheel in the world?

What can you visit in the old part of Ljubljana?

How far is it to the sea?

Author: Zala Blatnik

Did you know?

1. Ljubljana is the capital city of handball.
2. In 2007, a twenty-five-year-old man fell from a 36.5 m tall building. Amazingly, the man survived with only broken bones.
3. The first car in Ljubljana was a Benz Comfortable in 1898. It was soon named »red bull« because of its speed (up to 19 km/h).
4. The first train between Ljubljana and Trieste took three days.
5. You can pay to stay in a prison cell at the Hostel Celica.
6. The inhabitants of Ljubljana represent 0,0003 % of the world's population.

Author: Rok Štular

Joke time

Rok from Slovenia and Mario from Italy:

Roki is sitting in a train. Mario is sitting opposite Rok.

Rok: (is hungry and is eating an apple)

Mario: What are you eating?

Rok: I'm eating an apple.

Mario: In my country we've got bigger apples.

After a while...

Rok: (is hungry and is eating a banana)

Mario: What are you eating?

Rok: I'm eating a banana.

Mario: We've got bigger bananas in my country.

After a while...

Rok: (is hungry and is eating a pear)

Mario: What are you eating?

Rok: I'm eating a pear.

Mario: We've got bigger pears in my country.

Rok gets angry. When the train stops he goes to a shop and buys a watermelon. He comes back on the train.

Mario: What are you eating now?

Rok: I'm eating a blueberry. 😊

Author: Hana Kališnik

Mentor of the English pages: Tanja Trpin Mandelj

SPOMINI NA OSNOVNOŠOLSKA LETA

Svoj prvi korak čez prag OŠ Ledina sem naredila na prvi šolski dan v 5. razredu. Takrat se mi je vse zdelo novo, nepoznano, saj nisem poznala popolnoma nikogar. V tistem času sem doživljala hude, težke trenutke. Počutila sem se osamljeno, nezaželeno. A sčasoma se je vse spremenilo. Spoznala sem prijazne, dobrovoljne ljudi. Z leti sem jih vse bolj spoznavala. V precej lepem spominu mi je ostal 6. razred, ko sta na šolo prišli moji prijateljici iz vrtca. Takrat sem se končno počutila bolje, morda celo svobodno. Tudi vsa naslednja leta so mi ostala v dokaj lepem spominu, še posebej šole v naravi in nepozabni trenutki pouka.

Zala Stopar, 9. a

OŠ Ledina mi bo v spominu ostala kot šola, kjer veliko zahtevajo, a te tudi veliko naučijo. Devet let je minilo zelo hitro in bilo je zelo zabavno. Spoznal sem veliko novih ljudi in veliko uporabnih stvari. Ledine ne bom nikoli pozabil.

Anže Ferš, 9. a

Devet let na Ledini je bilo precej lepih. Spoznala sem najboljšo prijateljico, s katero bova še dolgo skupaj. Veliko sem se naučila. Zelo mi je bilo všeč vzdušje, ker učitelji vedno poskrbijo zate in se trudijo po svojih najboljših močeh, da se počutiš dobro.

Nikolina Mlinarić, 9. a

Po devetih letih sem spoznal, da so vsi učitelji na tej šoli prijazni in radi učijo. Snov je težja kot na drugih šolah. Veliko možnosti imaš, da popraviš svoje napake in slabe ocene.

Teo Nograšek, 9. a

Spoznal sem zelo veliko novih stvari, pridobil delovne navade in izkušnje. V spominu mi bo ostalo druženje z Anžetom, Nejcem, Teom in Filipom. Upam, da se bodo naša prijateljstva ohranila, četudi se naše poti ločujejo.

Peter Oreški, 9. a

Na šoli sem se počutil dobro. Z učitelji sem se dobro razumel. Tudi ob prihodu na Ledino so me hitro sprejeli, zato prehod z druge šole ni bil nič takega. Sošolci so bili prijazni in so bili dobri prijatelji.

Nejc Merljak, 9. a

Na Ledini sem že devet let. Že od prvega dne sem vedela, da bo tu super. Tu sem spoznala najboljše prijatelje, svoje prve simpatije. Tu je kraj, kjer sem odrasla. Ne glede na to, da odhajam, bo to vedno moj dom.

Sara Caharijas, 9. a

ŠOLSKE UNIFORME – ZA IN PROTI

Na osnovni šoli Ledina so se v ponedeljek, 20. 1. 2014, za okroglo mizo zbrali pomembni strokovnjaki, da bi predstavili svoja mnenja glede uvedbe šolskih uniform. Povezovalca okrogle mize sta bila znan voditeljski par Rok Štular in Titi Habicht.

Za okroglo mizo so sedeli predstavniki države, šole, podjetja, povabljeni pa so bili tudi otroci in njihovi starši ter stari starši.

Uvedbo šolskih uniform so najbolj zagovarjali: psiholog Mark Košir, ravnateljica Sara Bajc, učiteljica Hana Julija Kališnik, direktorica podjetja Tina Gutnik in dedek Lan Möscha. Psiholog Košir je poudaril, da se na otrocih kažejo socialne razlike; uvedba šolskih uniform pa bi to preprečila. To stališče je podprla tudi ravnateljica Sara Bajc, saj se ji zdi pomembno, da so vsi učenci enakovredni. Učiteljica, gospa Kališnik, je vse prisotne spomnila na gospodarsko krizo, ki vlada v državi. Podala je predlog, da bi denar za šolske uniforme lahko pridobili s humanitarnimi koncerti. Za uvedbo uniform pa je bil tudi dedek Lan Möscha. Ponudil je finančno pomoč, saj je na lotu zadel precej denarja, polovico izplačanega denarja pa je pripravljen podariti šoli za nakup uniform. Direktorica podjetja, gospa Gutnik, v izdelavi uniform vidi možnost zaposlitve več ljudi, predvsem šivilj in oblikovalk.

Proti uvedbi uniform v šole pa so bili predvsem starši in učenci, prav tako pa je bil proti minister za šolstvo, gospod Žan Skvarča. Poudaril je, da je treba upoštevati tudi rast in razvoj otroka. Tako bi uniforme učenci hitro prerasli. Tudi starši so izrazili pomisleke. Gospod Domen Jenko je opozoril na podvajanje stroškov v krizi, saj bodo morali starši kupiti uniformo in tudi vsakdanje obleke. Šestošolka Gita Kovačič je proti uniformam, prav tako pa dvomi, da bi na koncertih zbrali kaj denarja. Vsak ima svoj okus in težko bi našli uniformo, ki bi bila všeč vsem.

Gospa Bačič, mama šestošolke, je izrazila mnenje, da imajo starši že dovolj izdatkov s šolo. Kaj bi naredili s premajhnimi uniformami? Gospa Gutnik je predlagala sejem za zamenjavo oblačil, dedek Lan Möscha, ki pa ima bolj sodobne nazore, pa je predlagal reciklažo. Svoj predlog je podala tudi učiteljica Kališnik, in sicer da bi zaposlili šiviljo in perico. Gospa Lončar je prepričana, da bi učenci, oblečeni v uniforme, spominjali na zapornike. Špela Lara Potočnik, mama treh osnovnošolcev, je predlagala uniforme tudi za učitelje. Glede na različna mnenja je gospa Lara Podgoršek, mama osmošolca in šestošolke, predlagala, da bi izvedli volitve. Žal je za to zmanjkalo časa, zato se končna odločitev seli na prihodnji teden.

Lana Šilc, novinarka časopisa

Teta Magda

Kdaj se je primerno zaljubiti?

Za zaljubljenost starost sama po sebi niti ni tako pomembna. Pri zaljubljenosti ni nujno, da so čustva vzajemna, obojestranska. Lahko si zaljubljena v fanta, ki tega sploh ne ve, a si vseeno lahko srečna v svojih sanjah. Vse kaj drugega je resna zveza s fantom, v kateri gre za vzajemno ljubezen in odnos, ki zahteva odgovornost. Za takšno zvezo morata biti partnerja osebno, čustveno, socialno in še kako drugače zrela.

Ali kajenje enkrat na teden škodi zdravju?

Raba tobaka škoduje tako rekoč vsakemu organu v človeškem telesu in povzroča vrsto nevarnih obolenj. Kajenje povzroča številne vrste raka, bolezni srca in ožilja, bolezni dihal, motnje erekcije oz. impotenco, sivo mreno, nizko kostno gostoto, zmanjšano plodnost pri ženskah, pri kajenju v nosečnosti pa nizko porodno težo otroka in prezgodnji porod. Kajenje matere med nosečnostjo in po porodu je vzročno povezano z nenadno smrtjo dojenčka. Kadilci v Sloveniji umirajo v povprečju kar 15 let prej kot nekadilci, številna leta pred smrtjo pa preživijo v slabem zdravju.

Tobak škoduje! Statistika pravi, da vsaj enkrat na teden ali pogosteje kadi približno petina 15-letnikov. Ker izdelovalci cigaret s privlačnimi napisi in nedolžno oblikovanimi škatlicami nagovarjajo predvsem mlade in jih želijo pritegniti h kajenju, si Evropska unija prizadeva za strožjo zakonodajo.

Kako priti do boljših ocen?

Preden se lotiš učenja, si naredi načrt. Načrtovanje učenja ti bo pomagalo, da se boš znal bolje organizirati in učenje res opraviš v določenem času. Tako ti bo ostalo več časa zase.

Nauči se organizirati čas. Pri učenju si naredi plan. Razvrsti si vso snov, ki jo moraš predelati in si naredi urnik, kdaj se jo boš naučil. Določi si tudi čas za sprostitev in se poskušaj s čim motivirati.

Uredi si zapiske, kjer imaš zapisano snov, ki se jo moraš naučiti. Uporabi barve, podčrtuj si pomembna dejstva, zelo učinkovit pa je tudi miselni vzorec. Z miselnimi vzorci bo tvoje učenje učinkovitejše, snov bo bolj pregledna, zaradi uporabljanja različnih barv pa si boš vse lažje zapomnil, ločil boš pomembnejše stvari od manj pomembnih, povezoval pojme in si izdelal kratke povzetke.

Za uspešno učenje je potrebna motivacija. Postavi si določene želje, ki jih boš uresničil, če se boš vsega uspešno naučil.

Postavi si glavni cilj, ki ga želiš doseči. Ta bo verjetno lepa ocena pri preizkusu znanja. Nato pa si postavi še manjše cilje, kot so, koliko se moraš dnevno naučiti in predelati ter v kolikšnem času moraš zahtevano snov obvladati. Kar si zastaviš, tudi uresniči in upoštevaj načrt, ki si si ga naredil. Naloge vedno dokončaj in jih poskušaj pripeljati do konca, saj se boš tako največ naučil.

HOROSKOP

OVEN (21.3.–20.4.) Ogromno energije in časa boš namenil/a ljubezenskemu področju. Obstaja velika verjetnost novega poznanstva, ki se bo še posebej lahko razvilo tudi v nekaj več kot le prijateljstvo. Imej oči na pecljih in izkoristi magnetizem, ki ga boš izžareval/a. Po drugi strani pa te bodo šolske obveznosti na žalost povečini spravljale le v slabo voljo.	BIK (21.4.–20.5.) Starši ti bodo zvečali žepnino, toda ne zapravi je za neumne reči. V ljubezni ti bo šlo kar dobro, vendar se boš svoji simpatiji malo zameril/a. Pozorno glej, kaj delaš, še posebej na šolskem dvorišču. Ocene ne bodo zelo lepe, toda potrudi se in si vzemi malo časa tudi za šolo in ne le za prijatelje, ker ti bo potem žal.
DVOJČKA (21.5.–21.6.) V ljubezni ti bo šlo kar dobro, čeprav se boš svoje simpatije kmalu naveličal/a. Na koncu pa se bo med vama dobro končalo in boš zelo ponosen/a na to, da je nekdo zaljubljen vate. V šoli ti ocene ne bodo ravno všeč, oziroma tvojim staršem, ti pa se na to sploh ne boš oziral/a. Z denarjem tudi ne bo ravno dobro. Novih prijateljev in prijateljic si boš našel/a zelo veliko. Toda pazi, da pred njimi ne rečeš česa, kar bi lahko pozneje obžaloval/a.	RAK (22.6.–22.7.) Tvoj/a fant/punca te bo zapustil/a in ob tem boš zelo razočaran/a. Samski, čakajo vas prave romance, ki bodo trajale pri nekaterih tudi eno leto. V šoli ne boš nič drugačen/na, le mnenje o posameznem učitelju se ti bo spremenilo. V šoli boš dobil/a energijo za delo, ocene bodo boljše. S tem pa se bodo izboljšali odnosi s starši. Dovolili ti bodo ven s prijatelji.
LEV (23.7.–23.8.) Zadnje dni boš tako zaljubljen/a, da ne boš vedel/a sam/a zase. Pazi se nekaterih, saj te hočejo le izigrati. V šoli ti bo šlo bolj slabo, saj se boš sprl/a z enim/eno od učiteljev/učiteljic glede končnih ocen. Ne bodi užaljen/a, saj zaradi slabše ocene ne bo konca sveta.	DEVICA (24.8.–23.9.) Naveličan/a boš tako šole kot staršev, zato se boš vsako jutro le s težavo odpravil/a od doma. Skušaj premagati slabo voljo in verjemi, da je vsaka slaba stvar za nekaj zagotovo dobra. Tudi tebe čakajo lepši časi. Kmalu se ti obeta nepozabna ljubezenska romanca.

HOROSKOP

TENTNICA (24.9.–23.10.) Malo boš pozabil/a, kako je biti zaljubljen, ampak ne za dolgo, saj boš spoznal/a osebo, ki ti bo všeč. V šoli te pri ocenah čaka velika sprememba. Pazi, da se kakšnemu učitelju/učiteljici ne zameriš s svojim obnašanjem. Starši bodo na tvoji strani.	ŠKORPJON (24.10.–22.11.) Ljubezenske zadeve te bodo nekoliko zmedle. S prijateljem/prijateljico si nasprotujeta celo glede nečesa, kar je dokaj jasno. Nikar se ne odločaj prehitro. V šoli ne bo posebnih zapletov. Zapletlo pa se bo doma, ker bodo starši posumili, da si pogosto v oblakih. Strah jih bo, da boš preveč popustil/a v šoli.
STRELEC (23.11.–21.12.) V ljubezni ti bo šlo dokaj lepo in boš zelo srečen/a. Doma te bodo v vsem podpirali, še posebej tvoja mama. Kljub temu da ti bodo starši zmanjšali žepnino, se ne živciraj, vseeno te bodo pri vsem podpirali. Zavidali ti bodo, ker ti bo vse teklo kot po maslu. V šoli ti bo šlo odlično in kot nalašč bodo tudi ocene zelo lepe.	KOZOROG (22.12.–20.1.) Tisti/tistemu, ki ti je všeč, boš priznal/a svojo naklonjenost in njenemu prijatelju/njegovi prijateljici to ne bo všeč, saj je bil/a že dolga leta zaljubljen/a vate/vanj. Potrtost zaradi tega bo kmalu minila, saj se bo vse lepo razpletlo. Pazi se ljudi, rojenih v znamenju škorpijona in device. V šoli ti bo šlo kot po maslu.
VODNAR (21.1.–19.2.) Ljubezen je slepa. Pozorno opazuj in našel/našla boš svojo pravo ljubezen, ki te skrivaj opazuje že lep čas. V šoli ne bo težav. Ocene bodo lepe, zato tudi s starši ne bo problemov. Prisluhnili bodo tvojim željam.	RIBI (20.2.–20.3.) V ljubezni ti bo šlo odlično, boš tudi zaljubljen/a. Med poukom boš mislil/a le nanjo/nanj. Čeprav se ti bodo punce/fantje kar metale/li pred noge, se pazi, da boš izbral/a pravo/pravega. Prijatelji ti bodo v veliko oporo, saj jih boš potreboval/a, ker boš imel/a doma težave. Starši ti bodo zmanjšali žepnino, saj bodo menili, da si še premajhen/a za toliko denarja.